

Giới thiệu Cướp Chồng Bạn Thân

Tôi từng nhớ có người đã nói với tôi rằng, tình bạn giữa phụ nữ là một thứ rất mong manh dễ vỡ. Khi còn bé tôi không hiểu lắm ý nghĩa của câu nói ấy. Sau này trưởng thành hơn tôi mới hay rằng thứ tình cảm nào cũng mong manh như vậy. Mong manh vì khoảng cách địa vị, gia cảnh, nhan sắc, học vấn...

Năm ấy dưới gốc cây sấu tôi và Nguyệt trở thành bạn bè. Thế nhưng cuối cùng, vì một gã đàn ông tình bạn của tôi và nó đã vỡ tan tành.

Truyện này khuyên mọi người nên đọc, bởi đó là một bài học, một hồi chuông cảnh tỉnh cho cả phụ nữ, lẫn đàn ông trong vấn đề yêu đương - ngoại tình.

Đây là truyện dựa trên một câu chuyện được kể lại và thêm thắt bởi lời văn của tác giả. Lịch post truyện các ngày trong tuần, nghỉ cuối tuần.

Trước khi đọc mong mọi người đọc kỹ, nữ chính trong truyện là nhân vật phản diện. Mọi người có thể ném đá nhân vật nhưng xin nhẹ tay với tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiếng hơi thở gấp gáp của Hải phả vào tai tôi, hai bàn tay anh cời phẳng chiếc áo con sột lại trên người rồi thì thầm:

- Quý, nghe lời anh, chỉ cần em nghe lời anh muốn gì anh cũng chiều em tất.

Tôi nhìn gương mặt đẹp trai đang nhể nhại mở lời hỏi lại:

- Có thật em muốn gì anh cũng nghe lời em không?

- Thật mà...

- Trước khi đưa ra yêu cầu, em hỏi anh một câu được không?

- Được!

- Anh có yêu em không?

- Có, anh yêu em

- So với Nguyệt thì sao? Anh yêu em, hay yêu nó hơn?

Hải hơi dừng lại, tôi đưa bàn tay vuốt ve tấm thân vạm vỡ của anh rồi chạm xuống nơi bí ẩn nhất. Anh bị tôi kích thích thờ mạnh hơn đáp lại:

- Anh yêu em hơn.

Tôi nghe xong nhắm nghiền mắt, cuối cùng anh cũng nói anh yêu tôi hơn. Bên ngoài đột nhiên có tiếng cạch rất lớn. Hải nhìn tôi, rồi nhìn ra ngoài toàn thân sững lại. Phía cửa gỗ, Nguyệt đứng như trời trồng chăm chăm nhìn hai chúng tôi. Rồi bất chợt nó như điên như dại lao về phía tôi gào lên:

- Quý, tại sao mày lại làm thế với tao? Tại sao mày lại làm thế với tao hả Quý? Tao đối xử với mày thế nào, bạc đãi mày cái gì mà mày lại đi ngủ với chồng tao?

Tôi bặm môi, lùi lại run rẩy đứng nép vào người Hải van xin:

- Nguyệt, tao...tao xin lỗi...tao...

- Mày xin lỗi là xong à? Xin lỗi à xong à? Tại sao? Tại sao? Cả anh nữa...tại sao anh đối xử thế với tôi hả? Anh có biết đây là bạn thân tôi không, hai người...hai người...

- Mày bình tĩnh đã

- Bình tĩnh? Tại sao mày có thể làm thế với tao được cơ chứ? Tại sao hả?

- Từ từ nghe tao nói.

- Mày còn muốn nói gì?

Nó còn chưa nói hết câu đã ngồi sụp xuống khóc nức nở. Nhìn nó khóc tôi cũng có chút xót xa, nhưng lúc này thì tôi cũng chẳng bận tâm lắm đến nỗi đau ấy bởi Hải đang quý xuống cầm tay nó van xin:

- Nguyệt, anh xin lỗi. Là lỗi của anh. Em đánh anh đi, anh sai rồi.

Nguyệt đưa đôi mắt căm phẫn nhìn Hải đột nhiên thẳng tay tát bốp một phát vào mặt anh ta rít lên:

- Đồ khốn nạn.

Nó nói xong thì đứng dậy chạy vụt ra ngoài, lúc này trong căn phòng khách chỉ còn lại hai người. Hải nhìn tôi, đôi mắt đen xoáy thẳng vào mắt tôi bàng hoàng, lắp bắp nói:

- Quý, chuyện này...

- Chuyện này sao anh?

- Quý... là cô, cô gọi Nguyệt đến đúng không? Có đúng là một con cáo già. Không ngờ tôi lại mắc bẫy của cô.

Nghe Hải nói, tim tôi bất chợt như có ai bóp nghẹn. Nhưng rồi tôi cố gắng để bản thân mình tỉnh nhất rồi đáp lại:

- Mắc bẫy? Chuyện này chẳng phải do anh tự nguyện sao? Em ép anh ngủ với em sao?

Hải không đáp, anh ta mặc vội bộ quần áo rồi ném mạnh chiếc cốc thủy tinh xuống mặt đất vỡ tan tành. Tôi chạy theo níu kéo:

- Hải, anh đi đâu thế? Chẳng phải anh nói anh yêu em hơn nó sao? Anh phải yêu em, phải đến với em

Hải hất văng tay tôi khiến tôi loạng choạng rồi gào lên:

- Đến với cô? Cô điên rồi!

Tôi nhắm nghiền mắt, Hải không quay lại lấy một lần cắt bước đi thẳng. Lão đạo mã mới vào đến trong nhà nằm vật ra giường. Mấy tiếng sau tôi mới có thể đứng dậy đi dọn dẹp lại căn nhà. Vừa dọn xong thì có tiếng chuông điện thoại cất lên. Đầu dây bên kia là giọng của Nguyệt:

- Nói cho tao biết vì sao mày lại làm thế? Nói đi.

Dù nó có nói giọng điềm tĩnh nhất tôi vẫn nhận ra nó đang đau lắm, từng câu từng chữ nói ra nghẹn ngào đến đáng thương. Nguyệt, đứa bạn thân duy nhất của tôi, Nguyệt cô gái có lòng tự trọng cao hơn nữ đến mức này vẫn cố giữ cho mình chút sĩ diện cuối cùng sao? Tôi đáp lại với thái độ bình tĩnh nhất có thể:

- Máy nghĩ là vì sao?

Nghe đến câu này đột nhiên nó lại như phát điên rít lên:

- Rốt cuộc là vì gì? Tao đã làm gì có lỗi với mày?

- Là vì tao với Hải yêu nhau, là tao yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tao, chúng tao xứng đáng được ở với nhau.

- Yêu?

- Đúng vậy.

- Quý, tao thực sự kính trọng con người mày. Mày còn đáng kính trọng hơn mấy con đi điểm ngoài đường.

Đầu dây bên kia nói xong thì nắc lên nghẹn ngào rồi tắt phụt máy, tôi ngồi xuống đất cố ngăn cơn tức giận nhưng chẳng ngăn nổi liền vung tay ném chiếc điện thoại xuống đất vỡ tan tành. Phải mất một lúc sau tôi mới bình tĩnh trở lại liền đứng dậy vào nhà tắm dội nước lạnh từ trên xuống dưới. Nguyệt Anh! Lần này mày thua tao rồi. Xinh đẹp ư, thông minh ư, gia đình hạnh phúc ư? Nực cười!

***

Tôi tên Quý, đầy đủ cả họ và tên thì là Nguyễn Thị Kim Quý. Thực lòng tôi không thích cái tên này, nhưng mẹ tôi thì lại rất thích. Mẹ tôi tên Nguyễn Thị Kim, đặt thêm mỗi chữ Quý là thành tên tôi.

Thế nhưng biết làm sao? Gia cảnh và cái tên là hai thứ tôi muốn thay đổi nhất tôi lại chẳng thể thay đổi được. Từ nhỏ tôi sống với mẹ, theo họ mẹ và cũng chẳng biết bố mình là ai. Đến mẹ còn chả biết họ ông bà là tôi.

Ừ thì thực ra mẹ tôi làm gái, nói thô thiển hơn, chính xác hơn là làm đĩ! Mà làm đĩ thì ngủ với cả trăm ngàn người, tôi được tạo thành bởi gã đàn ông nào chính bà cũng chả nhớ nổi. Mẹ tôi làm đĩ cả làng cả xóm biết, từ cái hồi còn bé xui bẽ xui tôi đã gặp cảnh mẹ bị vợ người ta đến đánh ghen. Mẹ tôi ban đầu còn giấu giếm tôi, nhưng sau này khi bắt gặp mẹ đưa khách về nhà thì bà chẳng còn giấu nữa. Cái buổi đêm đó bà ôm tôi vào lòng khóc rưng rức nói:

- Mẹ xin lỗi, nhưng mẹ không thể làm gì khác được. Vì kiếm tiền lo cho con, mẹ phải làm cái nghề này. Mẹ xin lỗi, mẹ có lỗi với con, mẹ xin lỗi vì không cho con được một gia cảnh như người ta.

Mẹ khóc, tôi cũng khóc, từ tấm bé tí hìn tôi đã bị người ta chửi rủa, chỉ trích chỉ vì bà. Bà làm đĩ, bị cả xã hội coi thường rẻ rúng, nhưng suy cho cùng bà vẫn là mẹ tôi, vẫn là người mang nặng đẻ đau sinh ra tôi nên tôi cũng không thể quay lưng với bà.

Mẹ tôi đẹp, thực sự rất đẹp. Mái tóc đen láy, làn da trắng bóc, và vóc dáng thì nóng bỏng chẳng khác gì mấy cô gái tơ. Thế nên bà chẳng cần tranh giành khách với đám cave khác cũng có người tự động tìm đến.

Từ hồi biết mẹ làm đĩ, tôi đã từng tự hứa với bản thân sẽ cố gắng học thật giỏi, sau này kiếm nhiều tiền cho mẹ để mẹ không làm cái nghề dơ dáy ấy nữa. Thế nhưng khi tôi chưa lớn, mẹ tôi đã chẳng làm đĩ nữa. Ấy là vào cái năm tôi vừa tròn mười lăm tuổi một buổi sáng mẹ tôi thu dọn quần áo rồi nói với tôi:

- Quý, con có thích có ba không?

Tôi cũng chẳng biết tự dưng vì sao bà hỏi tôi như vậy, bản thân cũng không biết cảm giác có ba là thế nào nên gật đầu đại. Bà thấy vậy thì cười mằn mặn:

- Từ nay con sẽ có một gia đình, có đầy đủ ba và mẹ. Từ nay mẹ cũng không làm nghề mệt hạng đó nữa, mẹ sẽ ở nhà nấu cho con những bữa ăn thật ngon.

Mười lăm tuổi cũng đã đủ lớn, tất nhiên tôi hiểu ý tứ trong lời bà nói. Tôi không hỏi nhiều, chỉ làm lì đi theo bà ra đường. Ở đó có một chiếc xe ô tô đen đã chờ sẵn, bà đẩy mấy valy quần áo lên mở cửa cho tôi rồi nói:

- Con vào đi, ba đang chờ sẵn trên xe, nhớ chào ba nha con.

Ở vô lăng một người đàn ông trên bốn mươi tuổi đang ngồi. Ông ta có nét đẹp phong trần, từng trải. Ban đầu chưa gặp tôi cứ ngỡ là gã đàn ông béo ục ịch, nhưng không, ông ta không giống những tên “đại gia bao gái” trong suy nghĩ của tôi. Tôi hơi cup đôi mắt xuống nói nhỏ nhẹ:

- Con chào ba!

Chính bản thân tôi nói ra câu đấy cũng thấy sặc một mùi giả tạo. Chỉ có mẹ tôi là cười hạnh phúc. Ông ta hơi nghiêng đầu đáp lại:

- Chào con. Từ nay ta sẽ là ba của con.

Nói xong ông ta khẽ mỉm cười đầy thân thiện. Ừ thì ba thì ba, đằng nào cũng đang khuyết vị trí đó, có cũng vui mà. Ba dượng không hỏi tôi nhiều, chỉ nói bấy nhiêu rồi quay sang trò chuyện cùng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Bên Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi lo lắng nhìn ra bên ngoài, trong lòng chỉ duy nhất một cảm giác lạc lõng. Ngồi trên xe, nghe được câu chuyện của hai người tôi biết được người ba dượng này của tôi tên là Đức, giám đốc của một công ty bánh kẹo. Tôi cũng không hiểu lý do vì sao ba dượng lại yêu mẹ tôi và đón bà về nhà. Người như ông thiếu gì những cô gái tân tân chêt, không biết rốt cuộc ông có biết quá khứ của mẹ tôi không? Tôi lên nhìn mẹ, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác hơi lo sợ. Nhưng tôi cũng chẳng dám thắc mắc nhiều, chuyện của người lớn tôi không nên quan tâm nhiều thì tốt hơn. Chẳng phải mấy truyện ngôn tình tôi đọc nữ chính nhiều nữ chính cũng như mẹ tôi mà nam chính vẫn yêu thương đầy sao?

Chiếc xe đi hơn ba mươi phút mới đến nơi rồi đỗ lại ngay ở cổng một căn biệt thự ngay ở trung tâm Hà Nội. Tôi với mẹ bước xuống theo ba dượng vào nhà, còn đồng hồ trên xe đã có giúp việc vận chuyển. Căn biệt thự quả thực là xa hoa, tôi nép sau lưng mẹ đi vào trong. Ba dượng nhìn tôi mỉm cười rồi nói:

- Con không cần sợ gì cả, cứ coi như đây là nhà con thôi. Chắc hai mẹ con cũng đói lắm rồi đúng không? Đi xuống phòng ăn thôi, anh trai con cũng chờ ở đó sẵn rồi.

Anh trai? Tôi nghe xong hơi ngạc nhiên nhưng vẫn ngoan ngoan đi theo ông. Lúc bước xuống phòng ăn thì thấy một gã đàn ông đang ngồi đó đọc sách. Gọi gã đàn ông thì hơi quái, thực ra anh ta trông cũng chỉ hơi tôi một hai tuổi. Ba dượng kéo ghế cho tôi rồi nói:

- Quý, đây là Phong, anh trai con. Anh hơn con có hai tuổi thôi. Phong chào mẹ chào em đi.

Lúc này tôi mới quan sát kỹ hơn gã anh trai hờ. Anh ta có mái tóc được cắt gọn gàng để lộ cả vàng trán cao, mũi Phong rất cao và thẳng, bờ môi căng mọng, và Phong có đôi mắt cực kỳ cực kỳ đẹp. Tôi hiếm thấy có ai có đôi mắt như vậy, hai trong mắt không có màu đen mà là một màu xanh xám nhưng trong vắt, hàng lông mi rậm, dài, cong vút càng làm cho đôi mắt ấy to và sâu thẳm hơn bao giờ hết. Phong nhìn tôi không lấy gì làm ngạc nhiên, ánh mắt chạm nhẹ vào mắt tôi rồi lạnh lùng cúi xuống. Ba dượng thấy vậy thì chau mày nói:

- Phong, chẳng phải ngày xưa con hay nói thích có em gái lắm sao? Từ nay Quý sẽ là em gái con. Con hơn em hai tuổi thì chịu khó nhường nhịn, quan tâm em một chút.

Anh ta vẫn không đáp, thật là một gã đàn ông mặt lịch sự. Ba dượng thờ dãi bất lực gắp cho tôi một miếng gà rán. Nói thực, cái bầu không khí này khiến tôi hơi thấy ngột ngạt. Ăn cơm xong tôi được đưa lên một phòng riêng, mấy người giúp việc đã giúp tôi treo quần áo vào tủ. Lúc vừa nằm phịch xuống giường thì đột nhiên tôi nghe tiếng rầm rất lớn liền chạy vội ra. Hoá ra Phong từ trong phòng bước ra, tiếng rầm ban nãy chính là tiếng kéo cửa của anh ta. Tôi nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn tôi, vừa hay hai ánh mắt chạm vào nhau. Đột nhiên tôi thấy anh ta cười nhếch mép rồi đi nhanh xuống cầu thang. Tôi và Phong ở chung một tầng, hai phòng ngủ hơi chếch nhau một chút, không hiểu sao tự dưng tôi lại thấy lạnh sống lưng. Nhưng rồi, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi dần bắt đầu quen với cuộc sống ở đây, nói thế nào nhỉ? Cái này có được gọi là một bước lên tiến không? Trước kia tôi với mẹ sống chui lủi trong căn phòng trọ chật chội, những bữa cơm cũng chẳng bao giờ đầy đủ. Giờ về đây, cơm bưng nước rót, người hầu kè hạ tự dưng tôi mới hiểu vật chất quan trọng biết nhường nào. Về đây mọi thứ đều tốt đẹp, trừ tên Phong. Anh ta rất chỉ là hăm tài, lúc nào cũng làm ra vẻ mình là chủ nhà còn tôi chỉ là vị khách dư thừa. Nhưng tất nhiên tôi không ý kiến gì nhiều. Nhà vốn dĩ của ba anh ta, tôi có uất ức cũng phải cố gắng nhẫn nhịn, lúc nào cũng nở nụ cười trên môi.

Năm nay tôi lên lớp mười, đồng nghĩa với việc Phong lên lớp mười hai. Tôi được ba dượng làm thủ tục cho học vào học ở trường Chu Văn An, cùng trường với Phong. Ngày đầu tiên nhập học, tôi và Phong được chính ba dượng đưa đến. Lúc vào trường tôi mới biết Phong được rất nhiều cô gái trong trường thích. Tôi chẳng hiểu sao một gã đàn ông ngạo mạn, coi thường người khác như anh ta cũng có người thích được. Gu của các chị gái trong trường cũng thật.

Trường mới, lớp mới, bạn bè đều chưa quen ai nên tôi cũng cảm thấy có chút lạc lõng, có điều ở đây mọi người cũng đều như tôi cả thôi, đều là những cô cậu học sinh cấp hai bắt đầu cuộc sống mới của thời cấp ba. Lúc khai giảng xong ba dượng có gọi điện cho Phong không đến đón được nên giục tôi và anh ta ra bắt taxi về. Thế nhưng Phong chỉ thông báo với tôi như vậy rồi nhếch mép leo lên con xe cub của bạn phóng đi mất. Tôi chạy theo gào lên:

- Cho tôi địa chỉ đi.

Phong nhìn tôi nhún vai về mặt đầy đắc ý, tôi tức run mà không thể làm gì được. Giờ cũng đã trưa, nắng gay gắt lắm, thực sự lúc theo mẹ về đây tôi không ra khỏi nhà, không hề biết nhà Phong nằm ở khu nào? Tôi đứng thờ dài bất chợt thấy ngay dưới gốc cây sấu công trường một bạn gái học cùng lớp, tôi liền chạy ra mặt dày nói:

- Bạn ơi, bạn có có điện thoại không, nếu có có thể cho mình mượn một chút được không?

Thực ra cả lớp gần bốn mươi con người nhưng bạn gái này tôi nhớ rõ nhất vì xinh đẹp nhất lớp, và hơn hết còn là thủ khoa đầu vào của khối mười. Bạn nhìn tôi, mỉm cười thân thiện rút trong túi quần chiếc điện thoại ra rồi đáp nhỏ nhẹ:

- Đây, bạn gọi cho ai à để mình bấm số cho?

Tôi gật đầu đọc số mẹ tôi, đến khi đầu dây bên kia nhắc máy bạn đưa cho tôi ra hiệu nghe. Mẹ tôi thấy số lạ liền hỏi:

- Ai đấy?

- Con đây mẹ. Mẹ ơi, địa chỉ nhà mình là gì vậy mẹ nhỉ?

- Ở thế không phải con đi với anh Phong à? Hỏi địa chỉ làm gì?

Anh Phong? Tôi nghe mà mắc mứn nhưng vẫn đáp lại:

- Anh ấy đi có việc rồi giục con tự về mà con không nhớ địa chỉ.

Mẹ tôi nghe xong đọc địa chỉ rồi dặn dò tôi bắt taxi về vì mẹ tôi đang bận. Tôi tắt máy trả lại cho chủ nhân của nó rồi cảm ơn sau đó đứng chờ xe. Trong lúc chờ tôi có bắt chuyện với bạn thì biết được bạn tên Nguyệt Anh, quê gốc của bạn không phải ở Hà Nội nhưng bạn được ba mẹ cho lên đây học từ năm cấp hai. Nói chuyện một lúc thì có một chiếc ô tô bóng loáng đến đón bạn. Bấy giờ tôi mới biết Nguyệt Anh chẳng những xinh đẹp, học giỏi mà còn rất giàu có. Đôi vợ chồng ngồi trên chiếc xe ô tô ban này chính là ba mẹ của bạn. Thật là một gia đình đẹp... không hiểu sao tự dưng tôi lại thờ dài thườn thượt.

Lúc về đến nhà, Phong vẫn chưa về, tôi ném chiếc cặp lên giường rồi đóng cửa. Hôm nay chẳng có ai ở nhà, tôi cũng chẳng buồn ăn uống gì nằm ngủ một giấc đến chiều.

Những ngày tiếp theo tôi quen dần với việc đến trường và rồi tôi bắt đầu thân với Nguyệt Anh. Nguyệt Anh thực sự là cô gái dễ gần dễ mến, ban đầu tôi với Nguyệt Anh còn ngại ngùng nên nói chuyện lịch sự lắm. Sau này thân quen dần thì cách nói chuyện cũng thoải mái hơn. Nguyệt Anh trông có vẻ tiểu thư nhưng không kiêu ngạo, thậm chí chính nó còn bắt tôi xưng hô mày tao cho gần gũi. Nguyệt Anh thích tôi gọi nó là Nguyệt vì những người thân đều gọi như vậy. Công nhận gọi Nguyệt nghe đỡ mỏi miệng hơn hẳn.

Nguyệt mới vào đầu năm học đã rất nổi tiếng, cũng phải thôi một người con gái xinh đẹp, lại giỏi giang như nó không nổi mới lạ. Nhà Nguyệt cũng gần nhà ba dượng, nó ở cùng bà vú già chỉ lâu lâu ba mẹ mới lên thăm. Nhà nó có ba chị em, dưới còn hai em trai, nó là con gái duy nhất nên được cưng chiều nhất. Hai thằng em trai của Nguyệt đi du học ở Canada từ hồi lớp chín, Nguyệt thì phản nhờ mẹ, phần cũng không muốn đi nên ở nhà.

Ngày xưa ở trường cấp hai tôi cũng nổi tiếng như Nguyệt bây giờ. Tôi cũng xinh đẹp, cũng học giỏi, thế nhưng lên cấp ba đứng cạnh nó tự dưng tôi bị lu mờ. Mỗi thứ tôi đều kém Nguyệt một chút, thành ra so về mọi mặt tôi đều không bằng nó. Nhiều khi tôi cũng không hiểu sao ông trời ưu ái nó nhiều như vậy, gia cảnh, ngoại hình, trí tuệ nó đều hoàn hảo không khiếm khuyết. Trong lòng tôi cũng tự dưng nảy sinh ra cảm giác ghen tỵ. Người ta bảo rồi, đàn bà ai chẳng có tính đố kỵ, tôi đố kỵ với nó cũng tốt, như vậy nó sẽ là động lực cho tôi cố gắng hoàn thiện mình. Tôi tự an ủi mình như thế.

Ở trường cấp ba này, học sinh nam nổi tiếng nhất là Phong, học sinh nữ nổi tiếng nhất là Nguyệt. Còn tôi với tư cách bạn thân nhất của hot girl, và em gái của hot boy thành ra tự dưng lại được nổi tiếng kè.

Người ta nghĩ tôi và Phong là anh em vì vài lần ba dượng đưa hai đứa đi học. Phong đối với tôi mà nói chính xác là một gã đàn ông mất lịch sự. Anh ta coi tôi còn chẳng bằng người dưng nước lã. Mấy lần anh ta còn chơi đùa tôi bằng việc tôi đưa tôi đi học thêm rồi bỏ đi chơi với hội bạn rồi bỏ đi chơi khiến tôi phải gọi mẹ đến đón. Thế nhưng mẹ tôi không phải lúc nào cũng rảnh thành ra tôi lại phải tự lết xác từ con hẻm sâu đi ra đường rồi về nhà. Sau này tôi làm quen được với mấy bạn mới nên được cho đi nhờ, Phong cũng vì thế hẳn học vì không làm cho tôi phát điên được.

Tôi ghét Phong, ghét cái cách anh ta coi thường tôi, coi thường mẹ tôi, ghét mỗi khi gặp tôi anh ta đều nhếch mép, ghét những lúc anh ta cạy mình là chủ nhà bắt đầu sai vặt tôi, mà ghét nhất là việc anh ta là đàn ông nhưng không có chút thương hoa tiếc ngọc nào với tôi mà chỉ tìm cách chơi đùa tôi! Mà càng ghét lại càng cảm thấy ghen tỵ. Phong học giỏi, đẹp trai, nhiều người thích. Về nhà mẹ tôi lần ba dượng đều rất nuông chiều anh ta. Cuối học kỳ một Phong thì học sinh giỏi được giải nhất cấp thành phố còn được chọn đi thi Quốc gia. Hôm ấy cả nhà tôi đi ăn nhà hàng, ba dượng còn mời thêm rất nhiều bạn bè đến. Phong trở thành tâm điểm của mọi người, còn tôi đứng một góc cũng không một ai chú ý đến. Tất nhiên tôi vẫn cảm ly nước ngọt miệng mỉm cười nhưng trong lòng thì như có sóng cuộn lên. Tự dưng tôi thấy bản thân giống như con cóc ghé bị xa lánh.

Mẹ tôi thì khen Phong bằng những lời lẽ hết sức hoa mỹ, bà tự hào như thể Phong chính là con ruột bà. Như vậy tôi lại càng thấy khó chịu.

Lúc đi về nhà, tôi nằm vật ra giường nằm trằn trọc mãi không ngủ được, đến khi có mùi khói nhang xộc vào mũi thì bật dậy hé cửa ngó ra ngoài.

Phòng của Phong khép hờ, trên tầng ba bật điện sáng choang. Nghe nói đó là phòng thờ của mẹ Phong. Tôi từ khi bước chân đến đây thì chưa bao giờ lên đến tầng ba. Tự dưng tôi bỗng thấy tò mò liền nhón chân nhẹ lên, phòng thờ không đóng cửa, bóng lưng Phong quay về phía tôi. Gã đàn ông như Phong cũng có lúc có đom đóm thế này sao? Thế nhưng tôi không dám nhìn lâu mà quay lưng đi, thế nhưng vừa đi được hai bước thì đằng sau có tiếng Phong cất lên:

- Có lên đây làm gì? Ai cho phép?

Tôi định giải thích đã bị anh ta kéo mạnh bạo xuống dưới rồi đẩy vào phòng sau đó rít lên:

- Tôi cảm có không được phép tiến lại gần phòng thờ của mẹ tôi.

Tôi nhếch mép đáp lại:

- Anh nghĩ tôi thêm lắm chắc? Khỏi cần cảm, có mời tôi cũng không thêm lên.

Anh ta nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu, tôi cứ ngỡ anh ta sẽ lao vào đánh tôi nhưng không anh ta nhìn rồi bỏ đi sau đó lại đóng mạnh cửa. Lúc này tôi cũng phát hiện bản thân tôi tự dưng túa máu do bị va vào góc cửa. Tôi nhìn máu đó tươi chảy ra bỗng dưng nổi cảm ghét uất hận lại càng thêm nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Thế rồi đến gần Tết, từ cái ngày bị Phong lôi từ trên tầng ba xuống tôi ít gặp anh ta hơn. Nghe nói qua Tết sẽ thi Quốc gia, nếu được giải sẽ được tuyển thẳng vào một số trường đại học không thi cũng sẽ được điểm ưu tiên. Tôi cũng không biết như vậy có gì ghê gớm mà từ ba dượng, mẹ tôi, lẫn các thầy cô và học sinh trong trường ngưỡng mộ anh ta hết sức. Phong được đề cử kênh kiến ngoại mạn suốt ngày chê bai coi thường tôi.

Có một ngày do hôm trước đến kì kinh nên tôi quên mất không làm bài tập. Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ chảnh mánh việc học hành, đến lúc có giáo nhắc tôi mới sực nhớ ra thì đã muộn. Lúc kiểm tra vở, cô giáo khẽ nhủ mày nhìn tôi rồi hỏi:

- Tại sao em không làm bài tập.

- Dạ, thưa cô em quên ạ.

- Quên? Em đừng có lý do lý tráu, ăn cơm có quên không mà bài tập lại không làm?

Tôi cúi gằm mặt, cô liền nói lớn:

- Quý, cô nghe nói em là em gái của Phong. Em có biết em có một người anh trai xuất sắc thế nào không? Cậu ấy từ trước tới nay dù ốm đau bệnh tật thế nào cũng chưa bao giờ quên làm bài tập. Mà rõ ràng phần bài tập về nhà cô nhắc rất kỹ rồi, tại sao em có thể nói là quên được?

Cô nói xong chẳng đợi tôi đáp đi lên kiểm tra mấy bài khác, đến bàn của Nguyệt cô lại dừng lại cất tiếng:

- Quý không cần học đâu xa, học tập tấm gương của anh trai và bạn thân đây này.

Tôi nhìn Nguyệt, nó không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Có lẽ nó đang áy náy. Lúc này tôi cũng hiểu ra, nếu tôi không phải em gái Phong, nếu tôi không phải bạn thân của Nguyệt thì cô giáo có lẽ đã không đến mức khó chịu như vậy. Hình như cô giáo không hề biết việc tôi kỳ nhất là đi so sánh giữa người này và người kia thì phải! Từ đầu năm tới giờ tôi lúc nào cũng cố gắng nỗ lực chăm chỉ, vậy mà chỉ vì quên một lần có cần thiết phải gay gắt đến mức này không? Cả buổi hôm đó dù có cố xua đi mọi chuyện nhưng tôi vẫn cảm thấy bất bình trong lòng. Đến lúc ra về, tôi gặp ngay Phong ở cổng trường. Anh ta nhìn tôi mà mải:

- Nghe nói hôm nay đi học không làm bài tập bị ghi vào sổ đầu bài hả?

Tâm trạng tôi không tốt cũng không muốn cãi nhau nên đi thẳng, anh ta lại càng được đà trên.

- Để tôi về kể với mẹ cô nhé. Mà có cần tôi dạy cho học, nếu muốn thì quý xuống cầu xin đi tôi sẽ dạy cho.

- ...

- Chẳng hiểu sao ai cũng nghĩ cô là em tôi. Tôi nào có đứa em lười biếng ngốc nghếch như cô.

- ...

- Sao vậy? Hay không muốn đi học, muốn đứng đường hả?

Không hiểu sao nghe đến câu đây tôi không kìm được nữa. Nhìn cái vẻ mặt căng cứng của Phong tôi chỉ muốn lao vào mà đánh chửi. Anh ta đang nói ý đến mẹ tôi sao? Tôi cố kìm chế, cố hòng nhen ứ, nhưng rồi tôi không hề đáp trả chỉ cúi đầu im lặng. Lúc này hai mắt tôi đỏ hoe, nước mắt cũng ầng ậ tuôn ra.

Phong nhìn tôi, ánh mắt hơi ngơ ngác. Tôi cũng không nói thêm gì, bắt một chiếc taxi. Vừa lên xe, tôi đưa tay quệt nước mắt rồi khẽ nhếch mép. Nỗi căm ghét gã đàn ông cùng nhà càng lúc càng nhiều.

Một buổi sáng chủ nhật được nghỉ nhưng ba dựng với mẹ tôi phải về quê có việc bận tôi chiều mới lên. Phong thì đi học thêm, tôi ở nhà nằm buồn chẳng có việc gì làm tự dưng tôi liền nghĩ ra một kế hoạch trả thù.

Nghĩ xong, tôi lấy máy gọi cho Nguyệt rồi nói:

- Có tiền không, cho tao vay một triệu.

- Một triệu?

- Ủ, yên tâm, qua Tết được tiền mừng tuổi tao sẽ trả.

- Nhưng mày làm gì thế?

- Vay mua ít đồ sinh nhật cho anh trai tao.

- Thế qua lấy nhé.

Tôi từ rồi tất phụt máy sau đó bắt taxi qua nhà Nguyệt, vừa bấm chuông vừa suy nghĩ miên man. Nguyệt đưa tiền cho tôi, rồi tôi lại ăn cơm nhưng tôi từ chối. Nhận tiền xong tôi chạy vội ra hiệu thuốc mua ít thuốc sau đó trở về nhà. Lúc này Phong vẫn chưa về, tôi nhìn đồng hồ cũng gần mười giờ, khoảng mười một giờ ba mươi anh ta từ lớp học thêm về. Tôi vội vào facebook, lập một nick facebook ảo rồi bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Hôm nay Phong về muộn, anh ta chắc cũng biết tôi sẽ không nấu cơm nên đã ăn ngoài. Mười hai giờ hơn anh ta mới mở cửa bước vào, nhìn thấy cốc nước ép dừa trên bàn liền uống ực một hơi lên phòng. Lúc đi qua nhìn thấy tôi đột nhiên anh ta đưa lưng vào tường rồi nói:

- Nguyệt Anh là bạn thân của cô đúng không?

- Đúng vậy thì sao?

- Cô có số không? Đưa cho tôi.

- Sao tôi phải đưa? Anh nghĩ anh là ai?

Tôi nói xong, cũng thấy Phong lơ đãng, có lẽ thuốc giờ này đã ngấm. Anh ta cứ ngỡ mình buồn ngủ đơn thuần nên đi vội về phòng, tôi cũng đi theo, vừa đến cửa phòng Phong đã nằm vật ra đất. Tôi liền cầm điện thoại của Phong, đặt ngón tay cái vào, đúng như tôi dự đoán mặt khẩu vân tay mờ luôn được chiếc điện thoại xịn xò. Tôi bấm số điện thoại vừa chat trên facebook rồi nói nhỏ:

- Chị đến đi, theo kế hoạch làm, em sẽ trả đầy đủ cho chị một triệu.

- Được, tôi đến ngay.

Tôi tắt máy, nhắn tin vào sổ vừa gọi với nội dung “Em yêu, đến đi, hôm nay không có ai ở nhà cả.”

Đúng năm phút sau khi gái xinh đẹp tên Phương tôi tìm trong hội gái gọi đã có mặt. Nhà Phong giàu nhưng không lắp camera, điều này càng khiến cho kế hoạch của tôi thêm trót lọt. Tôi cùng chị Phương nâng Phong dậy đưa lên giường, sau đó tôi xuống rửa cốc nước dừa ban nãy rồi đi sang nhà Nguyệt. Chị Phương cập nhật tình hình liên tục qua nick facebook ảo.

Đến hơn một giờ mẹ tôi gọi điện cho tôi rằng mẹ và ba dựng sắp về tới nơi. Tôi vui vẻ đáp lại “Con ở nhà bạn tỷ con về sau”.

Thế nhưng ngay lúc đó tôi liền bắt xe về cái ngõ cách cổng nhà tôi hơn chục mét rồi đứng đó quan sát. Đến khi xe của ba dựng vào đến cổng một lúc tôi cũng chạy đến rồi nói:

- Ba mẹ vừa về à?

Mẹ tôi nhìn tôi hỏi lại:

- Ăn gì chưa?

- Con ăn cơm bên nhà bạn rồi.

- Anh Phong về chưa?

- Con cũng không biết.

Ba anh đổ xe xong thì cùng tôi đi vào, tôi lên nhắn cho chị Phương một tin không quên dặn chị xóa hết tin nhắn với tôi. Khi cả ba người vừa vào đến chân cầu thang có tiếng chị Phương the thé cất lên:

- Sao vậy? Như thế này vẫn chưa đủ sướng sao anh?

Ba dựng tôi nghe xong, hơi khựng lại. Hình như có tiếng Phong cất lên nhưng tôi không nghe được bởi tiếng chị Phương đã át đi.

Ba dựng nhanh như cắt chạy lên tầng hai, tôi cũng chạy vụt theo sau. Trong căn phòng của anh trai yêu dấu, đôi nam nữ đang trần truồng nằm trên đó. Ba dựng tức giận, từng đoạn gân trên mặt giật giật lao đến tát vào mặt Phong rồi rít lên:

- Chúng mày...chúng mày làm cái trò gì vậy?

Phong hình như lúc mới tỉnh, lắc đầu đáp:

- Con...con...

- Con, mày có là con tao nữa không? Mới lớp mười hai mà dẫn gái về nhà làm cái trò này à? Mày...mày...mày muốn làm mất mặt mày tao hả Phong?

Tôi đứng ngoài cửa, đột nhiên thấy Phong nhìn tôi. Chị Phương thì khóc thút thít, tôi còn ngỡ Phong sẽ cãi, sẽ nói anh ta bị gái, nếu như vậy thì cũng đã có tin nhắn trong máy của anh ta gửi cho chị Phương. Tôi cóc sợ, thế nhưng không! Phong để im cho ba đánh, chị Phương thì mặc quần áo vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Tôi đi tiền ngay ở dưới đôi boot của chị ta, chị ta hiểu ý, đeo xong thì đi thẳng.

Trên phòng ba đựng vẫn chưa hết tức giận, ông đánh Phong đò cà mặt. Phải rồi, trong mắt ông Phong luôn là chàng trai xuất sắc, tự đứng đắn gái về nhà ngủ, lại còn là một chị gái ăn mặc hở hang, rách trên rách dưới, xăm trổ hết cả vai thì người ba nào có thể chịu được?

Thấy anh ta bị đánh, tôi dặc ý lắm, mẹ tôi thì khác, bà lao vào giữ tay ba đựng rồi nói:

- Anh đừng đánh con như vậy. Nó tuổi mới lớn, đây có lẽ chỉ là sự nông nổi bột thời. Anh từ từ nghe con nói đã.

Ba đựng bắt lực dựa vào tường hỏi lại:

- Máy nói đi, tao cho mày cơ hội để giải thích. Tại sao mày làm cái trò này ở nhà này?

Phong nhìn ba nhếch mép đáp:

- Chẳng phải ngày xưa ba cũng đem gái về nhà ngủ sao, chẳng phải vì thế mà dẫn đến cái chết của mẹ con sao?

Tôi nghe xong, không tin nổi vào tai mình. Tôi còn nghĩ anh ta sẽ giải thích, sẽ van xin nhưng không, anh ta không có một chút nào sợ sệt. Mẹ và ba đựng cùng kinh ngạc nhìn Phong. Anh ta đứng dậy mặc bộ quần áo rồi đi thẳng ra ngoài. Lúc đi qua chỗ tôi anh ta dừng lại một chút rồi liếc đôi mắt sắc như dao lam sau đó bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chông Bạt Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Phong bỏ đi tôi cũng không về, ban đầu tôi cũng có chút áy náy nhưng rồi sau đó thì nhanh chóng có cảm giác hả hê. Anh ta bỏ nhà nhưng không bỏ học, mấy ngày tôi vẫn gặp anh ta ở trường, có điều thấy tôi thì chỉ lướt qua như người dưng. Thế rồi mẹ tôi đến tìm anh ta, dù cho ba đựng ngăn nhưng bà vẫn tìm và khuyên Phong quay về. Tôi cũng không hiểu nói mẹ, nhưng tôi biết máu mủ vẫn là máu mủ. Dù cho ba đựng có đuổi Phong đi thì Phong vẫn là con của ông. Chuyện anh ta quay về chỉ là một sớm một chiều. Thế rồi một tuần sau đó Phong quay về. Tuy vậy bầu không khí trong nhà không còn được như trước kia. Anh ta trở nên lảm li, đến bữa ăn ăn xong là đi thẳng lên phòng. Trước kia anh ta đã ít nói, giờ lại càng ít. Anh ta vẫn nói chuyện với mẹ tôi, nhưng không mở lời với ba một câu nào, với tôi tất nhiên cũng vậy. Mãi đến hôm Tết, anh ta với ba đựng mới trở lại bình thường. Nghe nói hai người nhờ mẹ tôi mà nói chuyện với nhau cả một ngày như hai người đàn ông nhưng đầu đó tôi vẫn nhận ra khoảng cách giữa họ. Thế là nghiêm nhiên trong nhà này tôi lại được cưng chiều hơn cả.

Buổi tối đêm giao thừa ba đựng rủ cả nhà ra công viên xem bắn pháo hoa. Từ trước tới nay tôi ít khi thích tụ tập đám đông nên mau chóng lấy lý do một đề trốn tránh rồi lên phòng nằm.

Tôi cứ ngỡ Phong sẽ đi, nhưng không ngờ khi tiếng xe ô tô đi khuất cửa phòng tôi bị đập rầm rầm. Vừa thò mặt ra đã thấy Phong khoanh hai tay trước ngực nói với giọng hết sức mỉa mai:

- Tưởng phải đi theo để tranh thủ lấy lòng ba tôi chứ?

- Việc gì tôi phải lấy lòng ai?

- Chứ chẳng lẽ cô gái bấy tôi cho vui thôi sao?

- Gái bấy? Anh nói gì tôi không hiểu?

- Cô không hiểu hay là cổ tình không hiểu? Có nghĩ có khuôn mặt ngày thơ lúc nào cũng mỉm cười, sẽ che đi được bản chất mưu mô xảo quyệt của cô à? Trên đời này ai cũng tin có trù tôi.

Tôi chẳng lạ gì việc Phong biết chuyện, ánh mắt anh ta hôm đó cũng đủ để tôi hiểu. Nhưng tất nhiên tôi chẳng việc gì phải thừa nhận. Phong thấy vậy thì đẩy tôi mạnh vào tường gần từng chữ:

- Đến giờ tôi vẫn không ngờ lại bị gái bấy bởi một con nhãi ranh như cô.

Tôi nghe xong, đưa đôi mắt ngấn ngấn nước nhìn Phong rồi ho sù sụ mấy tiếng sau đó cất giọng yếu ớt:

- Anh Phong, buông em ra, em đau.

Đúng là nhờ sự đáng thương của tôi Phong cũng buông ra, anh ta lắc đầu về mặt lộ rõ sự bất lực nói:

- Thực sự, tôi không dám tin một đứa con gái có vẻ ngoài như cô lại có một tâm hồn vậy bản đến như vậy. Tô ra yếu đuối, ngoan hiền nhện nhục làm gì? Sống như vậy cô không thấy mệt à? Cô ghen tỵ với tôi, tức giận với tôi vì tôi giỏi hơn cô, được nuông chiều hơn cô, xuất phát điểm hay mọi thứ cô đều không bằng được đúng không? Chỉ có điều tôi không dám nghĩ cô lại có thể trả thù một cách bản tưởi, mất dạy như vậy. Quý! Cô thật đáng sợ.

Nói xong không đợi tôi đáp Phong bỏ về phòng rồi đóng cửa rầm một cái. Tôi đáng sợ? Không, là do anh ta đáng bị như vậy. Tôi nhìn Phong, tự đứng lại càng thấy hả hê.

Thế mà đêm ấy tôi lại ngủ chẳng ngon, bên ngoài trời nổ pháo giòn tan, giao thừa rồi. Năm nay tôi cũng mười sáu tuổi rồi, người ta thường hay báo tuổi mười sáu là tuổi trăng tròn, tuổi ngày thơ hồn nhiên. Ngày thơ? Hồn nhiên? Tôi khẽ bật cười...

Qua Tết, tôi với Phong vẫn vậy, không ai nói chuyện với nhau. Phong đi học suốt, lại chuẩn bị cho kỳ thi Quốc gia nên rất bận. Nhưng rồi không hề như tôi mong muốn, anh ta được giải nhì, và tất nhiên với ưu thế như vậy chọn bất cứ trường đại học nào cũng sẽ đều dễ dàng hơn.

Và tất nhiên cả đám con gái trong trường lại được một phen ngưỡng mộ. Cuối kỳ học năm ấy, Phong đỗ đại học Ngoại Thương, Nguyệt thì có một đề tài nghiên cứu được giải ba. Còn tôi! Vẫn thế, dù tôi đã rất cố gắng, rất nỗ lực nhưng cũng chỉ là học sinh giỏi thứ sáu của lớp, đề tài nghiên cứu thậm chí còn không vượt qua nổi vòng loại. Suốt thời gian đó tôi tự cảm thấy bản thân rất kém cỏi, dù cho tôi thức đêm thức khuya mệt mỏi cũng vẫn không thể nào bằng được Nguyệt. Khi đó tôi đã nghĩ, liệu rằng những giải thưởng kia của Nguyệt có phải dùng tiền để mua không? Nhưng những ý nghĩ đó mau chóng biến mất. Tôi không muốn làm kẻ xấu tính nghĩ oan cho bạn mình.

Phong đỗ đại học thế nhưng lần này nhà tôi không tổ chức một bữa tiệc nào. Lý do: hình ảnh trần trụi của Phong và chị Phương không biết lý do gì mà bị phát tán trên mạng. Ba đựng tôi vì vụ đó đau đầu phát ốm. Tất nhiên tôi biết lý do!

Đám con gái trong trường tôi phần đông đa số đều bị thất vọng, thế nhưng sau đó có một nick facebook ảo đứng lên bảo vệ Phong. Cô ta nói rằng tuổi trẻ ai chẳng có đôi ba phần bột bột, và lại, Phong mười tám tuổi rồi. Anh ta đã trưởng thành, hơn nữa mấy tám anh kia không nói lên được bất cứ điều gì, bởi trong đó là hình ảnh Phong đang ngủ biết đâu Phong bị gái thì sao? Tôi cũng không biết nick ảo đó là ai, nhưng nhờ bài viết đó mà Phong lại dần lấy lại được hình ảnh. Tuy không còn như ban đầu cũng cũng được tám chín mười phần trăm. Dưới sự dẫn dắt của ba đựng, đồng ảnh kia đã được thu hồi lại hết, còn chị Phương thì đi đâu không ai hay biết. Tôi ban đầu có chút run sợ, tôi sợ bị phát hiện mình đứng sau mọi việc. Thế nhưng may thay đến tận cái ngày Phong đi học vẫn không ai biết. Đại học Ngoại thương cách nhà ba đựng tôi không quá xa, chỉ khoảng mười ba mười bốn cây số nhưng Phong xin ba cho ra ngoài ở hẳn. Ba đựng không từ chối, Phong cũng không đòi hỏi ông thuê nhà hay thuê chung cư cho như những cậu ấm nhà giàu. Ngày anh ta đi chỉ cầm một số tiền ít ỏi và đồng quần áo. Ba đựng tôi không tiền, hình như ông vẫn còn giận anh ta, chỉ có mẹ tôi dúm cho anh ta ít tiền rồi gọi taxi đến đón. Nhiều khi tôi cũng không biết tại sao mẹ tôi cứ phải lấy lòng Phong làm gì? Thay vì lấy lòng anh ta, để thời gian đó mà lấy lòng đựng chẳng phải hơn sao?

Phong đi học, tôi lên lớp mười một, nhà cũng chỉ còn ba người. Tôi nghiêm nhiên trở thành đứa con yêu quý của ba mẹ. Chỉ có điều tôi vẫn cảm thấy có gì đó trống trải không lấp đầy được.

Từ ngày Phong đi học thì ở trường Nguyệt lại càng thêm nổi bật. Giờ đây chẳng những đám con trai mà cả đám con gái cũng thích nó. Nhà Nguyệt có quán chè rất nổi tiếng, mỗi lần cuối tuần nghỉ học đến thứ hai nó đều mang đủ bốn mươi cốc chè lên cho mọi người thưởng thức. Nhà giàu quả thực là một lợi thế, bốn mươi cốc chè miễn phí rất nhanh chóng lấy lòng được tất cả mọi người. Nhiều lúc tôi cũng không hiểu vì sao Nguyệt phải làm vậy. Có đôi lần tôi thử dò hỏi nó chỉ vỏ tư đáp:

- Ô tao có lấy lòng gì đâu sao mày nghĩ vậy? Quán chè mẹ tao kinh doanh lớn còn bỏ si nên mẹ bảo tao mang lên cho mọi người cùng ăn thôi. Coi như hình thức quảng cáo nữa.

Tôi là bạn thân nó, tất nhiên không muốn bóc mẽ. Nhà nó giàu như vậy, cần gì phải quảng cáo mấy cốc chè rẻ rách chứ. Cuối kỳ học năm lớp mười một trường tôi tổ chức cuộc thi nữ sinh thanh lịch. Ban đầu lớp tôi chọn tôi và Nguyệt đi thi, đây là cuộc thi cá nhân, nhưng nếu cá nhân thắng thì vẫn mang vinh quang về cho lớp. Một buổi chiều khi tôi đi vệ sinh sau khi tập dượt cho cuộc thi, vừa vào đến cửa bất chợt nghe được tiếng mấy đứa con gái cất lên:

- Nguyệt, tổ đảm bảo chắc chắn giải nhất thuộc về cậu.

- Phải đấy, ở trường này còn ai hơn được cậu nữa.

- Chứ còn gì, giờ chỉ xem giải nhì, giải ba và khuyến khích thuộc về ai thôi. Nhưng mà cũng chẳng quan trọng lắm, quan trọng cậu giải nhất là được.

Tôi nghe xong, không hiểu sao toàn thân lại nóng bừng. Tất cả mọi người đều cho rằng Nguyệt sẽ đạt giải nhất. Mọi hy vọng mọi người đều dành cho nó. Bỗng dưng tôi lại thấy mình giống như chỉ là kẻ lót đường cho Nguyệt. Công sức luyện tập, cố gắng nỗ lực của tôi cũng không được ai công nhận. Nguyệt đứng dựa lưng vào tường đáp:

- Còn chị Trinh, chị Ngọc, chị Hà, rồi ở khối mười một, khối mười cũng có rất nhiều nhân tố nổi bật để đoạt giải nhất chứ. Lớp mình thì có Quý, cậu ấy vừa xinh vừa múa đẹp, các cậu đừng đề cao tớ quá.

Nguyệt vừa dứt lời liền có tiếng phản bác:

- Nói thật, Quý làm sao so được với cậu...

Tôi không muốn nghe tiếp liền đẩy cửa bước vào. Đám con gái bỗng dưng im bặt. Tôi mỉm cười nói:

- Muốn rồi mai tập tiếp nhé.

Có lẽ chúng nó vẫn nghĩ tôi không nghe được liền vui vẻ xách đồ đứng dậy. Tôi ra ngoài, Nguyệt cũng đi theo sau. Nó im lặng một lúc rất lâu rồi mới cất tiếng:

- Quý, ban này...

- Tao nghe thấy hết rồi.

Nguyệt hơi khựng lại rồi thờ dãi nói:

- Mày đứng để ý những lời người ta nói.

Tôi nhìn Nguyệt vui vẻ đáp:

- Yên tâm đi. Tao không nghĩ gì đâu. Với lại người ta nói đúng mà. Mày là hot girl ở trường, tao cũng làm sao so được.

- Không, mày đừng nói vậy, mày xem mày vừa xinh vừa giỏi, thực sự đấy.

Nguyệt luôn như vậy, trong mắt tôi, trong mắt bạn bè nó đúng là một cô gái tốt thấu đáo. Nhưng không hiểu sao, tôi lại cảm thấy hơi khó chịu trước lời quan tâm ấy. Hơn một năm nay chơi với nó, tôi luôn biết vị trí của mình ở đâu. Không có Nguyệt tôi được người ta đề ý, nhưng chỉ cần có sự xuất hiện của nó tôi lại bị che khuất. Cảm giác này đối với tôi thực sự không dễ chấp nhận chút nào. Nhưng rồi tôi gạt đi, đầu sao thì tôi với Nguyệt cũng là bạn thân. Chắc chắn rồi...tôi không nên đổ kỵ với nó.

Suốt thời gian đó tôi nỗ lực rất nhiều cho cuộc thi. Ngoài việc cố gắng học cho thật giỏi, tôi còn phải cố gắng tập luyện phần thi tài năng cho mình.

Ngày đi thi, đột nhiên Nguyệt mất tích, lại mất tích trước giờ thi chỉ vài phút. Cả trường nháo nhác tìm nó, gọi điện thì thuê bao. Một lúc sau đột nhiên có người tự nhận là chị gái Nguyệt đến thông báo nhà nó có việc đột xuất không thể thi được. Nghe xong ai ai cũng tiếc, nhất là cô giáo chủ nhiệm và đám con trai lớp tôi. Thế nhưng do đã đến giờ thi nên mọi người cũng không còn cách nào khác. Cuộc thi vẫn tiếp diễn như thường! Nguyệt không thi, dưới sự cổ vũ nỗ lực của tôi, sau ba phần thi tôi nghiêm nhiên được giải nhất. Lúc tôi lên sân khấu nhận giải bên dưới có tiếng bàn tán của đám con trai trong trường:

- Xinh nhỉ, giờ tao mới biết ngoài Nguyệt Anh còn có đứa con gái trường mình đẹp như vậy.

- Công nhận, hình như bé này hay đi với Nguyệt Anh. Trước nay không đề ý, giờ mới thấy cũng xuất sắc không kém nhì.

- Tên là Kim Quý hả bọn mày? Xinh quá đi.

Rất rất nhiều những lời lẽ khen tôi, tuy vậy bên cạnh đó vẫn còn một số người cảm thấy tiếc nuối cho Nguyệt. Thế nhưng tôi không còn quan tâm nữa, bởi ánh đèn hào quang đang chiếu sáng lên tôi, bởi đầu sao đi nửa ngày hôm nay tôi vẫn được giải nhất không phải đứng sau cái bóng của bất cứ ai. Đây là phần thưởng xứng đáng cho nỗ lực cố gắng của tôi. Tôi được giải nhất không phải do Nguyệt không thi. Tôi được giải nhất là bởi vì tôi thực sự xuất sắc. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được chú ý đến vậy, không phải dưới danh nghĩa em gái của Phong hay bạn thân của Nguyệt. Mà đường đường chính chính là tôi, là hoa khôi thanh lịch của trường.

Đêm muộn hôm ấy sau khi nhận giải và đi ăn uống một chút với các thầy cô tôi liền bắt xe về nhà. Lúc ngồi trên xe, có rất nhiều số điện thoại lạ nhắn tin làm quen. Tôi hơi nhếch mép không trả lời bất cứ tin nhắn nào. Cuối cùng thì tôi cũng có ngày hôm nay, cái ngày mà mọi sự chú ý đều dồn vào tôi. Khi vừa đến cổng còn chưa kịp vào nhà đột nhiên tôi thấy Nguyệt từ đâu xông xộc chạy tới rồi nói:

- Quý... chúc mừng mày nhé.

Nói rồi nó đưa bó hoa được bó vội ra trước mặt tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao thấy báo nhà mày có việc đột xuất, tao tưởng mày về nhà luôn chứ? Mày không thi cả trường ai cũng tiếc, nhất là tao.

Nó đầu môi đáp:

- Chả hiểu luôn này à. Tự dưng ban này đang đứng ở dưới định lên thi thì có một bà từ đâu đến báo với tao là mẹ tao bị tai nạn đang nằm trong viện. Bà ấy còn báo mọi người liên lạc với tao không được, thế là bà ấy phải chạy đến trường tìm tao. Mà đúng là điện thoại của tao khi ấy hết pin thật. Thế là tao chẳng nghĩ được gì theo bà ấy ra xe, đi xe ô tô luôn nhá. Bà ấy chờ tao đi xuống tận tỉnh tao, báo mẹ tao nằm viện tỉnh, mà từ đây xuống đây mất hai tiếng rưỡi. Đến lúc vào viện tìm người thì bác sĩ báo không có. Lúc đấy tao đã nghĩ rồi, xong tao xuống cổng mượn điện thoại của chú bảo vệ gọi thử cho mẹ tao. Mẹ tao có sao đâu, vẫn ở quê bình thường thì chả thấy bà đấy đâu nữa. Tao chạy ra bắt xe về trường thì đã thi xong rồi.

- Trời, sao mày dễ tin người thế? Nhờ người ta bắt cóc mày thì sao.

- Nhưng bà ta đọc đúng tên mẹ tao luôn. Bà ấy báo bà ấy là họ hàng với nhà bà vú, biết tên cả bà vú luôn. Chắc có ai chơi đùa tao rồi. Chắc muốn tao không thi cuộc thi này nên như vậy.

Tôi nghe nó nói thì hơi chột dạ, nhưng rồi nó xua xua tay nói tiếp:

- Mà thôi, cũng chẳng sao cả. Tao cũng không ham hồ lắm cuộc thi này lắm.

- Thế mày có biết trong trường ai ghét mày không? Người ta ghét người ta mới bày trò để mày không đi thi thì sao?

- Tao cũng chẳng rõ nữa, thấy báo mấy chị khối mười hai không thích tao lắm thì phải.

Tôi nghiêng chặt răng tức giận đáp:

- Quá đáng thật. Hay chuyện này tao với mày báo thầy cô đi.

- Thôi mày, xong lại to chuyện ra. Với lại, thấy mày được giải nhất tao cũng vui rồi. Tao không thi cũng không sao.

- Nhưng lẽ ra giải thưởng này phải là của mày.

Nguyệt lắc đầu vỗ vỗ vai tôi:

- Quý, mày phải tự tin lên. Mày phải biết là mày rất giỏi, lại xinh gái. Tao có thì chắc gì đã được giải. Tao chả có tài năng gì sất. Nói thực cuộc thi này ngay từ đầu tao đã không muốn thi rồi, chẳng qua cố cứ ép mãi thôi. Tao thấy mày xứng đáng nhất thật đấy. Hôm nay tao bị lừa nên chẳng chuẩn bị được món quà gì tử tế. Chỉ mua vội được bó hoa này, thôi tao về đây không bà vú lại mong. Mày cũng về nghỉ ngơi đi.

- Thế để tao gọi taxi cho, đợi mày lên xe rồi tao mới vào.

Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt đầy cảm kích. Đợi nó đi khuất tôi liền ném luôn bó hoa vào sọt rác rồi mở cổng. Thế nhưng còn chưa kịp đi vào trong một bóng đen đã lao đến kéo tay tôi lôi xềnh xệch đi

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5

Định thần mãi tôi mới nhận ra đó là Phong. Anh ta kéo tôi ra bức tường rồi mới dừng lại. Tôi khẽ đẩy anh ta ra, anh ta lại càng giữ chặt tay rồi nói:

- Hoa khôi thanh lịch cơ à? Giỏi đấy.

- Anh Phong. Buông tay em ra được không? Muộn rồi.

- Muộn rồi thì sao? Mà đúng rồi, cô đang tạo cho mọi người thấy cô là con ngoan, trò giỏi tất nhiên không dám về muộn cũng phải thôi.

Tôi nhìn Phong không đáp đột nhiên mới nhớ ra hình như ngày mai anh ta đi nước ngoài. Phong nhận được học bổng du học của trường, mấy ngày trước mẹ tôi vừa nói mà tôi quên bồng mất. Bão sao hôm nay mọi người trong nhà rục rịch chuẩn bị đồ, cũng chẳng ai hỏi tôi về cuộc thi ở trường. Tôi cũng phải công nhận Phong giỏi, suốt một năm nay anh ta rất ít khi về nhà, sau mấy vụ xi căng đô Phong càng làm li ít nói. Thế mà anh ta vẫn vươn lên sống như cây xương rồng gai góc. Thấy tôi im lặng, Phong lại nói:

- Sao? Trước mặt tôi mà cũng phải trung ra cái bộ mặt giả tạo đấy à? Biết vì sao hôm nay tôi đến tìm cô không?

- Em không biết.

- Có nọ tôi một lời xin lỗi...

Chưa dứt Phong nói hết câu tôi đã cúi gằm mặt đáp lại:

- Anh Phong. Em xin lỗi anh.

Xin lỗi thì xin lỗi. Có ai chết vì không có sĩ diện đâu. Phong gạt đầu nhưng ánh mắt thì tôi sẫm cả lại. Hình như anh ta thờ dài, khoe mồm cong lên gần từng chữ:

- Công nhận trên đời này tôi chưa gặp một cô gái nào giả tạo được như cô. Chẳng những giả tạo mà còn rất nham hiểm. Có đúng tương tôi không biết cô lừa Nguyệt Anh để giành được giải nhất cuộc thi này. Mấy chuyện cô làm giấu được ai chứ không bao giờ giấu được tôi. Một cô gái mới mười sáu mười bảy tuổi mà đã như vậy không biết sau này cô sẽ thế nào nữa.

Tôi nhìn Phong, sống mũi bất chợt cay xè, khoe mắt thì ầng ậc nước đáp lại:

- Được, anh muốn khoe với Nguyệt thì cứ khoe, muốn khoe cho cả thế giới biết thì cũng cứ việc. Phải! Tôi là con người như vậy đấy thì sao? Từ lúc về đây anh coi thường tôi, anh bày bao nhiêu trò để chơi xò tôi. Còn Nguyệt, nó có gì hơn tôi mà lại sao ai cũng thiên vị, cũng đối xử tốt với nó hơn tôi. Tôi có cố gắng, có nỗ lực đến đâu cũng không ai công nhận.

Tôi nói xong, phát hiện mặt mình đã đầy nước. Nói được những uất ức trong lòng, thế mà tôi chẳng hề cảm thấy nhẹ nhõm chút nào. Phong buông tay tôi, câu cuối cùng anh ta nói với tôi trước khi đi nước ngoài là:

- Quý, tôi không nói những chuyện này với ai. Có tự mình sám hối, tự ăn năn và sống lại cho thật tử tế. Tôi muốn khi tôi quay về sẽ nhìn thấy cô là một con người khác.

Phong đi, tôi liền lau nhanh nước mắt rồi vào nhà sau đó tắm qua. Mọi người đã ngủ, chẳng ai để ý rằng tôi vừa đạt giải nhất một cuộc thi. Cảm giác cô đơn lại bám lấy tôi. Nghĩ đến lời Phong nói tự dưng tôi thấy buồn cười, tại sao tôi phải sám hối, phải ăn năn? Là do anh có lỗi với tôi trước, là do Nguyệt giả tạo và chính nó cũng chẳng cần cuộc thi này cơ mà? Tôi chẳng việc gì phải áy náy!

Ngày Phong đi du học, tôi không ra tiễn với lý do bận học. Mọi người cũng không hỏi, mọi người đang vui mừng với thành tích mà Phong đạt được nên làm gì còn thời gian để ý tới tôi.

Tôi cũng chẳng bận tâm nhiều, từ lúc tôi đoạt giải hoa khôi của trường đã rất nhiều học sinh nam để ý tới tôi. Nguyệt giờ đây không còn là điểm nổi bật duy nhất, bên cạnh nó còn có tôi. Mà ở nhà thì Phong cũng chẳng còn có mặt mà chiếm mất ưu thế vậy nên tôi cực kỳ hài lòng với mọi chuyện. Thế rồi kết thúc năm học lớp mười một. Tất nhiên về lực học Nguyệt vẫn đứng đầu tiên của lớp. Tôi kém nó hai bậc, vươn lên hạng ba.

Năm học lớp mười hai, Nguyệt cũng như Phong. Nó cũng được giải ba thi Quốc gia môn Toán, và sau đó đỗ đại học Ngoại Thương. Còn tôi, năm ấy, tất cả mọi thứ đều rất tồi tệ. Tôi không đoạt bất cứ giải học sinh giỏi nào. Thi đại học cũng chỉ đủ điểm đỗ học viện tài chính. Học viện tài chính thực ra không hề là một trường tệ, thế nhưng so với Đại học ngoại thương thì có phần chênh lệch. Ngày đó, nghe được tin báo mất tôi méo xệch. Mẹ tôi thì vui lắm, cả ba đượng cũng vui. Riêng bản thân tôi thì thất vọng tràn trề. Khoảng thời gian ấy đối với tôi thực sự kinh khủng. Tôi lúc nào cũng phải tỏ ra vui vẻ nghe những lời chúc mừng nhưng bản thân tôi biết rất rõ đây không phải điều tôi mong. Chính xác hơn tôi muốn đỗ Ngoại thương, không đơn giản chỉ vì ở đó có Nguyệt bạn thân tôi mà bởi tôi muốn chứng minh cho Phong thấy tôi cũng không thua kém gì anh ta. Vậy mà lúc này, ngay cả được bước chân đến đó tôi còn chẳng làm được hưởng hồ được học bổng.

Dù cho Phong đã cách xa tôi cả nửa vòng trái đất vậy mà nỗi đố kỵ lại lần nữa trào dâng trong lòng.

Những ngày đó tôi ít ra ngoài, chẳng gặp bất cứ bạn bè nào kể cả Nguyệt. Đến trước ngày nhập học một tuần tôi xin ba mẹ cho đến ở kí túc xá. Ba đượng không ý kiến gì nhưng mẹ tôi thì không đồng ý. Thế nhưng tôi vẫn kiên quyết đi, bởi thực sự chính tôi cũng cảm thấy ngột ngạt trong căn nhà này. Suy cho cùng, tôi cũng chỉ là con riêng của mẹ, ba đượng có tốt cỡ nào vẫn có khoảng cách. Và lại suốt ba năm ở đây, tôi luôn phải cố gắng không làm phật ý ông nhưng vẫn đôi lần tôi nhìn thấy ánh mắt đỏ xết từ ông. Mẹ tôi dưới sự quyết tâm của tôi cũng đành chiều theo. Buổi tối trước khi tôi chuyển ra ký túc xá Nguyệt gọi tôi qua nhà chơi. Tôi không muốn gặp Nguyệt, bởi gặp nó nghĩ lại việc thi đại học tôi lại không cảm thấy. Thế nhưng bạn bè vẫn là bạn bè, không thể chỉ vì chuyện đó mà tôi với nó không chơi với nhau được.

Tôi qua nhà nó, hôm nay bà vú đã về, nó nấu một mâm cơm thịnh soạn. Ban đầu tôi còn nghĩ chỉ là bữa cơm chia tay thời học sinh nhưng không phải. Nó vừa bày biện vừa nói:

- Tao không đi học đại học Ngoại thương Quý à.

Tôi nghe Nguyệt nói mà không tin nổi, một ngôi trường xuất sắc như vậy hà cơ gì nó không đi học? Thế nhưng trong lòng tôi không hiểu sao lại cảm thấy có chút vui mừng. Nguyệt mở lon nước ngọt đưa cho tôi nói tiếp:

- Ba mẹ tao muốn tao đi du học. Mà tao nghĩ giờ tao cũng trưởng thành rồi, ra khỏi thế giới của mình đi đây đó cũng được.

Câu nói của Nguyệt khiến sự hà hê trong lòng tôi vội tắt ngấm. “Du học!”

Nguyệt đưa hai tay bọp má tôi cười cợt:

- Thôi mà, tao biết mày nhớ tao. Nhưng mà tao học xong tao sẽ về thôi. Nhất định đấy. Với lại ba tao bảo Tết cả nghỉ hè ba sẽ đón tao về. Lúc đó tao với mày lại được gặp rồi.

Phong du học vì giành được học bổng. Nguyệt du học vì nhà nó giàu. Còn tôi, đến bao giờ mới có thể được bước ra ngoài thế giới như hai người họ. Từ nhỏ, tôi cũng đã từng có ước mơ, được ngồi trên chuyến bay nhiều giờ, được gặp những cô gái, chàng trai da trắng tóc vàng, được chạy dài trên những con đường ở Paris, ở Canada, hay ở Úc...

Biết sao bây giờ, trách ai được đây? Trách tôi sinh ra đã không được ngâm thia vàng như Phong và Nguyệt? Xuất phát điểm của tôi vốn dĩ đã cách xa hai người họ cả ngàn cây số. Tôi mỉm cười gượng gạo đáp:

- Nguyệt, tin này thực sự bất ngờ quá. Mấy đi rồi, tao biết chơi với ai? Tao chỉ có duy nhất mày là bạn thân thôi mà mày cũng bỏ tao đi mất.

- Hu hu, thì mày thấy đấy, tao cũng có mỗi mày là bạn thân. Thực sự, tao rất nhớ mày, nhớ ba mẹ nữa. Nhưng mà tao sợ nếu giờ không đi sau này sẽ hối hận. Thôi, yên tâm đi, Tết năm nay tao lại về mà.

Buổi tối hôm ấy, tôi ngồi ăn cơm với Nguyệt, miệng nói miệng cười mà tâm trạng nặng trĩu như có tảng đá đè trong lòng. Lúc về, Nguyệt đưa cho tôi một hộp quà, tự dưng lúc này tôi mới thấy mình chẳng thấu đáo như nó. Nó đi nước ngoài, tôi chẳng tặng quà ngược lại là nó tặng tôi. Đêm hôm ấy trở về nhà mới biết đó trong hộp đó là quà cầu pha lê tuyệt.

Ngày Nguyệt đi nước ngoài tôi không tiễn, phần vì tôi bận rộn, mà phần nhiều hơn là vì tôi không muốn đi. Tôi sợ những cuộc chia ly, tôi càng không muốn bản thân thấy nó bước lên chiếc máy bay mà từ nhỏ tới giờ tôi vẫn chưa được đặt chân lên.

Bước vào thời sinh viên cũng chẳng khác gì hồi học cấp ba là mấy. Chỉ có điều bạn học tôi không thân thiết với ai. Có chơi cũng chỉ là xã giao lợi ích qua lại.

Ở cùng một thành phố nhưng tôi ít khi về nhà, tôi thực sự không muốn phá vỡ không gian riêng tư của ba đượng và mẹ tôi. Ở nhà, ba đượng tôi đã cho những người giúp việc nghỉ hết. Nghe nói tình tình tài chính của công ty không được như trước kia, doanh thu cũng kém hơn rất nhiều. Mẹ tôi ở nhà, lo toàn bộ việc nội trợ, ba đượng dạo gần đây gây đi rất nhiều vì chạy đôn chạy đáo.

Tôi biết điều nên chủ động nói với mẹ cắt toàn bộ viện trợ và tự đi làm thêm kiếm tiền.

Suốt bốn năm học đại học, không có Phong, không có Nguyệt tôi tự dung lại trở nên nổi bật. Ở trường chẳng cần ganh đua với ai tôi cũng được mọi người để ý.

Tết năm học đầu tiên Nguyệt về nước, hôm mồng hai Tết lớp cấp ba có tổ chức đi họp lớp. Nguyệt định đến đón tôi nhưng tôi từ chối mà tự bắt một chiếc taxi đến nhà hàng.

Hôm nay tôi trang điểm rất đẹp, cũng mặc bộ váy ôm sát thân hình nóng bỏng. Hơn nửa năm nay, ngoài nỗ lực học tập tôi còn phải cố gắng nỗ lực tập luyện cho thân hình ngày càng săn chắc, ngoài ra tiền kiếm được bao nhiêu cũng chỉ một chút cho việc chăm sóc da. Khi tôi đến, Nguyệt vẫn chưa tới. Mấy đứa bạn cấp ba thì trầm trồ nói:

- Uầy, phải công nhận càng ngày Quý càng xinh. Nghe nói ở trường cậu nổi tiếng lắm hả.

Trước nay ở lớp, đám bạn này cũng chẳng thân thiết với tôi mà chỉ chạy theo xu nịnh Nguyệt giờ tự dưng nói mấy lời này tôi thực sự cảm thấy có chút già tạo. Thế nhưng cũng vui, ít nhất chúng nó cũng thấy được tôi phải cái bóng của Nguyệt.

Bên ngoài chợt có tiếng xe ô tô, có tiếng máy đưa con gái cất lên:

- Nguyệt hà? Nguyệt đến rồi bọn mày ơi. Ôi cha, sao nó khác thế nhỉ? Sao xinh thế xinh hơn cả ngày xưa nữa.

Tôi nhìn ra ngoài, Nguyệt đang bước vào, mái tóc nó được làm xoắn lượn sóng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng. Nguyệt mặc chiếc váy trắng dài qua đầu gối, trông nó tựa như cô diễn viên Ninh Dương Lan Ngọc, mà thậm chí còn nổi bật hơn vì có hai lúm đồng tiền trên má. Tôi nuốt nước bọt, đám người già tạo vừa ngồi cạnh tôi giờ đã chạy về phía Nguyệt. Cũng phải công nhận, Nguyệt hợp trời Tây, nó trắng hơn cả trước, da mịn càng làm cho vẻ đẹp của nó được tôn lên. Dù tôi có nỗ lực thế nào vẫn cảm thấy bản thân đôi phần kém nó. Nguyệt thấy tôi liền chạy vội đến, chẳng biết thế nào mà nó ngã vồ xuống đất. Đám con trai, bên ngoài chẳng những cười chê mà còn nâng nó dậy xuyết xoa:

- Nguyệt có sao không? Có đau không?

Nó đứng dậy toe toét đáp:

- Ôi giờ, không sao đâu.

Ừ như thế thôi có gì đâu mà đám con trai cũng phát cuồng, nào là “đã xinh ngà cũng xinh”, nào là “xinh đẹp, nhà giàu mà không chánh chơc”, nào là “đáng yêu, dễ thương”.

Nguyệt không để ý, ôm chặt lấy tôi rồi nói:

- Nhớ mày chết đi được, bảo để tao qua đón thì không để. Nhớ quá nhớ quá.

Tôi đưa tay ôm lấy nó, đám bạn bên ngoài thì cười cười:

- Sướng nhất Quý nhé, có người bạn như Nguyệt phúc mấy đời đấy nha.

Nghe xong, tự dưng toàn thân tôi cũng nóng bừng. Nguyệt thì bều mồm đáp:

- Không, phải là tao may mắn vì có người bạn như Quý. Mà không, là cả hai chúng tao may mắn khi có nhau. Quý nhờ.

- Ừ.

Cả buổi tối họp lớp hôm ấy tôi không ăn uống được gì nhiều chỉ uống chút rượu. Mọi người dường như quên mất sự có mặt của tôi, họp lớp chứ đâu phải gặp mặt minh tinh nổi tiếng Nguyệt Anh mà mọi người xúm lại ngồi hỏi han nó.

Cũng may nó không quên con bạn này, khi thì quay sang gấp thức ăn, khi thì kể cho tôi nghe những chuyện bên ấy. Nó than với tôi, bên nước ngoài đối với nó còn chẳng bằng Việt Nam. Ăn cơm Việt Nam quen rồi, nhớ nỏi cá kho tộ ở nhà, nhớ sầu riêng, nhớ mít, nhớ cả pháo muối... mà chẳng được ăn. Rồi nó kể nỗi nhớ nhưng gia đình, nhớ nhưng bạn bè mà chẳng gặp được mà chỉ được nhìn qua facebook.

Không hiểu sao, nghe nó kể mà tôi lại thấy buồn cười. Nếu như không muốn có thể trở về cơ mà? Đâu ai ép nó đi du học đâu? Nó có biết rằng, có những người cả đời muốn mơ cũng không bao giờ mơ được giấc mơ du học như tôi không?

Sau khi ăn xong mọi người về hết, trời bên ngoài rất lạnh. Tôi có chút hơi men trong người nên đầu cũng choáng váng. Nguyệt đi vệ sinh xong thì chạy ra, bạn bè lâu ngày mới gặp tôi cũng muốn tâm tình nhiều một chút. Bỗng dưng đột nhiên có tiếng Nguyệt kêu lên, tôi mờ mắt mới định thần được nó vừa ngã úp trên bậc thềm xuống đất. Trên trán một dòng máu chảy xuống dọc sống mũi. Tôi không nghĩ ngợi được gì nhảy xuống rồi rít nói:

- Mày sao thế?

Nó ôm trán thở hổn hển:

- Quý, sao tự dưng tao chạy ra mày lại đưa chân ra làm gì thế? Tao mất đà... hu hu đau quá.

- Ô, tự dưng mày chạy nhanh làm gì cơ chứ? Tao ban nãy uống nhiều rượu người cứ quáng quáng, chân tay lay đảo đâu biết mày chạy nhanh vậy đâu. Vậy là mày vướng vào chân tao hả?

- Ừ, thôi bắt taxi đưa tao đi băng bó phát, chả biết nào có sao không đập rầm một cái. Quà trấn này thế nào cũng thành sẹo mất thôi.

Tôi gạt đầu ra vẩy một chiếc taxi đưa Nguyệt đi khám. Sau khi chụp chiếu các thứ đều không sao, chỉ có trán bị cắm vào hòn đá nhỏ nên chảy khá nhiều máu. Nó được băng bó thay thuốc, tôi thì rớt rít xin lỗi. Cũng may nó không giận, chỉ lâu lâu lại thở dài vì lo rằng khuôn mặt xinh đẹp của nó sẽ có một chấm sẹo trên trán. Tôi thái an ủi mãi nó mới nguôi ngoai. Đến lúc đưa nó về nhà xong, tôi cũng không vội về mà bắt taxi đến một quán rượu. Tết năm nay ở nhà tôi chỉ có ba người, nhưng ba mẹ đã đi du lịch của con tôi. Phong không về với lý do bận.

Tôi ngồi uống cạn chai rượu, uống đến mức cổ họng cháy khô chẳng còn biết trời trăng là gì.

Rượu càng ngấm, tôi càng cảm thấy cô đơn trống trải. Suốt mấy năm nay tôi luôn sống trong sự bức bối mà chẳng hề biết vì sao lại như vậy. Tất cả mọi thứ người ta nhìn thấy thực chất chỉ là hư hư ảo ảo.

Nguyệt? Tôi có thực sự là bạn thân của nó không? Tôi đã từng nghĩ rằng nó là bạn thân nhất, cũng là người bạn duy nhất. Vậy... vậy những việc tôi làm với nó rốt cuộc là vì sao? Nhưng rồi, tôi mau chóng gạt đi. Chắc chắn không phải tôi đó ky với nó, tôi với Nguyệt vẫn là bạn thân. Những chuyện kia... tôi không có ý. Là do nó tự lựa chọn. Nghĩ như vậy, lòng tôi cũng bớt áy náy hơn đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Tôi không biết mình uống bao lâu, cũng chẳng biết mình về nhà thế nào. Chỉ biết đến khi tỉnh dậy đã thấy nằm trong phòng. Ba mẹ đi du lịch mừng bốn mươi về, tôi ế oai dậy cứ thắc mắc mãi sao mình có thể về được đến đây. Tết năm nay ấm áp, sáng dậy đã thấy nắng chiếu vào cửa sổ. Bất chợt tôi thấy có mùi khói hương xộc vào mũi. Giờ này ai có thể vào nhà mà đốt hương được cơ chứ? Tôi bật dậy nhảy lên tầng ba, không có ai cả, hương mới tàn đi một đoạn ngắn. Chạy xuống dưới nhà cũng chẳng thấy ai. Chẳng lẽ nhà có ma? Rõ ràng ti vi, điều hoà, phòng ốc không thay đổi, chắc chắn không phải trộm rồi.

Tôi nghĩ vậy chợt ớn lạnh toàn thân, chạy lên tầng đắp chăn ngủ thêm giấc nữa cho đỡ sợ.

Mừng bốn Tết ba mẹ tôi đi du lịch về, tôi ở lại đến mừng năm thì lên trường. Cuộc sống sinh viên lại tiếp tục diễn ra tẻ nhạt, nhàm chán như những ngày trước Tết.

Mọi thứ lại bắt đầu trở lại guồng quay của nó. Nguyệt đi nước ngoài, nó khoe với tôi sạp trên trán đang mờ dần, nơi nó du học có rất nhiều loại mỹ phẩm, nhiều loại thuốc nên bôi một thời gian đã chỉ còn thấy chút trắng mờ. Vết sẹo trên trán không ảnh hưởng đến nhan sắc của Nguyệt. Tôi cười chúc mừng không quên xin lỗi nó vì chính tôi gây ra điều đó.

Tôi với Nguyệt gần như ngày nào cũng gọi cho nhau. Tình bạn chẳng vì khoảng cách xa xôi mà giảm sút.

Những năm tháng sinh viên rồi cũng trôi đi, tôi ra trường với tấm bằng hạng ưu. Thế nhưng thời thế bây giờ không còn như trước, chật vật mãi tôi mới xin được vào một công ty tư hạng vừa. Ba dặn bạn đầu có ý muốn tôi về công ty ông, nhưng thực sự tôi không muốn về đó. Thứ nhất công ty nhỏ, thứ hai tôi không muốn phụ thuộc vào bất cứ ai. Tôi muốn tự lực cánh sinh.

Lúc tôi xin được việc, Nguyệt cũng về nước, rất dễ dàng xin được vào công ty lớn. Tôi cũng nghe nói ba nó muốn nó về làm cho ông nhưng nó không chịu. Tuổi trẻ mà, ai chẳng muốn tự thử sức mình.

Nguyệt lương cao gấp đôi tôi, công việc cũng sang chính hơn rất nhiều. Trong khi tôi sắp mặt với đồng hồ sơ thì nó đi công tác mọi miền Tổ Quốc.

Lắm lúc tôi cũng muốn than thân trách phận. Trên đời này, người may mắn nhất chắc chắn là Nguyệt. Còn kẻ kém may mắn nhất không ai khác chính là tôi.

Lại nói đến Phong, anh ta vẫn không chịu về. Du học xong thì ở bên đó làm. Ba đựng mấy lần gọi anh ta về, nhưng anh ta chỉ đáp gọn lòn “Bao giờ con thấy mình trưởng thành con sẽ về”

Tôi lâu lâu nghĩ lại cái lần khiến Phong bị hiểu nhầm. Nhanh thật, mới đó cũng năm sáu năm rồi. Giờ đây ai cũng có những mối bận tâm riêng. Tôi cũng không còn là cô bé mười sáu tuổi ngày nào nữa rồi. Bên ngoài trời nắng gay gắt.

Nguyệt hôm nay hẹn tôi đi ăn.

Quả thực... giờ đi làm rồi tôi mới nhận ra. Tôi thực sự thua nó, trước kia hồi còn đi học, cứ nghĩ đơn giản bản thân nỗ lực là đủ. Chẳng ngờ nỗ lực cũng không bằng được.

Trước kia, tuổi trẻ bông bột, ngựa non háu đá nên không dám thừa nhận. Giờ thì chẳng những tôi, mà tất cả mọi người đều biết rõ. Tôi vĩnh viễn không so được với Nguyệt. Đến cả cái tên nó cũng hay thế cơ mà, Nguyễn Hà Nguyệt Anh, tại sao lại thế nhỉ? Tất cả mọi thứ, tất tần tật nó đều đẹp để không chút tí vết.

Tôi khẽ thở dài...

Buổi tối hôm ấy, tôi với Nguyệt ra nhà hàng BBQ. Từ ngày Nguyệt về nước, hầu như ngày nào tôi cũng dính lấy nó, lâu lâu lại qua nhà nó ngủ nghỉ bên ấy. Tôi ra trường đi làm thì thuê một căn phòng nhỏ gần chỗ làm để ở.

Có vài lần mẹ tôi cũng hỏi do ba đựng định vay ít tiền cho tôi mua chung cư nhưng ông không đồng ý. Tôi hiểu. Ba đựng là dân kinh doanh, tất nh khoáng iền ông không thể đầu tư mà để lỗ được. Tôi cũng quá quan trọng việc có nhà để ở, tích được tiền thì mua, không thì kiếm anh chàng ở Hà Nội mà lấy là được.

- Này, nghĩ cái gì mà dẫn người ra thế? Ăn đi.

Tiếng Nguyệt kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ, tôi nhìn nó, vết sẹo trên trán năm nào vẫn còn. Mở mồm nhưng không làm giảm đi vẻ đẹp của nó. Ngược lại không hiểu tại sao tôi lại thấy nhìn vết sẹo ấy trông nó càng thêm duyên. Giống như má lúm đồng tiền là khuyết khuyết cơ mặt vậy mà ai cũng thích. Vết sẹo kia cũng vậy, khuyết một chút, nhưng vì là khuyết trên mặt Nguyệt nên vẫn đẹp như thường.

Tôi cầm cốc rượu gạo mỉm cười nói:

- Nguyệt, cảm ơn mày.

- Ồ con dờ hơi, sao tự dưng cảm ơn tao làm gì? Vì tao đãi bữa hôm nay à?

- Không, vì mày làm bạn của tao suốt thời gian qua. Hình như chưa bao giờ tao nói với mày, ngoại trừ mẹ tao thì mày là người quan trọng nhất với tao thì phải.

Nó đưa tay bẹo má tôi đáp lại:

- Con háp! Thôi, ăn đi má.

Nói rồi nó gấp miếng kim chi bỏ vào miệng cười như bất được vàng. Ăn xong tôi về nhà nó ngủ.

Lúc tôi tắm xong, không thấy Nguyệt đâu. Ngồi một lúc vẫn chưa thấy nó về, định bụng gọi điện thì thấy tiếng cạch cửa. Nguyệt chạy rầm rầm trên cầu thang, tay còn cầm một bó hoa hồng rõ to. Tôi đoán chắc hẳn nó có gã trai nào thăm thương trộm nhớ lên trên.

- Kính nhờ, lại có gã nào trồng cây si mày hả?

Nó đặt bó hoa hồng ngay ngắn lên bàn gặt đầu nói:

- Đứng vậy.

- Nhưng trước kia có bao giờ mày nhận đồ của người ta đâu, hoa hoét mày vứt hết đi mà.

- Người này khác... tao cũng có cảm tình.

Tôi nghe xong chạy lại cù nách nó rồi gào lên:

- Hoá ra gấu tao. Khai mau, là thằng nào? Bao lâu rồi.

Nó bị tôi cù cười khanh khách đáp:

- Bí mặt. Lúc nào tình cảm chín muồi tao sẽ giới thiệu. Còn mày nữa, cũng kiếm người yêu rồi mà cưới đi chứ. Tao nói cho nghe này, dưới quê tao tám tuổi như tao với mày là ế đấy. Nhưng mà thôi, cứ yêu đã, một hai năm nữa cưới chưa muộn.

- Khiếp. Tao chưa thích yêu. Đần ông là những niềm đau.

Nó bĩu môi, lấy quần áo đi tắm. Tôi ngồi lặng lẽ quan sát bó hoa hồng. Đêm ấy, không hiểu sao tôi lại ngủ không ngon. Ở đời cũng hai ba, hai tư tuổi tôi chả biết tình yêu có vị thế nào. Nguyệt nhắn tin cả đêm, lâu lâu quay sang lại thấy nó tím tím cười. Rốt cuộc là một chàng trai thế nào có thể chiếm được trái tim nó? Tôi thực sự rất tò mò!

Thế rồi những ngày tháng bận rộn lại bắt đầu. Người đàn ông bí ẩn của Nguyệt Anh không còn đủ sơ hấp dẫn bằng đồng hồ sơ tôi cần hoàn thiện gấp. Mùa thu năm nay trời vẫn nắng gay gắt như mùa hè. Mấy dạo này tôi hay đau bụng lại ợ chua, có lẽ do stress công việc mà tôi bị dạ dày. Tôi có nhắn tin cho Nguyệt kêu ca, chẳng hiểu con bé lo lắng thế nào chiều hôm ấy bắt tôi xin nghỉ đưa tôi đi khám. Cũng may thời gian này tôi không còn bận nhiều, với cả tôi cũng luôn có quan điểm không gì quan trọng bằng sức khoẻ nên đồng ý luôn.

Nguyệt Anh đưa tôi đến bệnh viện Bạch Mai, vừa đi tôi vừa hỏi:

- Sao lại sang tận Bạch Mai? Xa vài luôn, trời còn nắng nữa chứ.

- Tại vì người yêu tao làm ở đấy.

Tôi suýt sặc nước bọt, Nguyệt nói giọng tỉnh bơ. Nó gửi xe rồi vỗ vỗ vai tôi:

- Định một hôm nào đó giới thiệu cho mày nhưng hôm nay tiện luôn vì anh ấy làm bên khoa ngoại. Đi. Anh ấy chờ ở sảnh rồi.

Hoá ra người yêu của Nguyệt làm bác sĩ. Ở cái xã hội này thì bác sĩ đúng là một nghề cao quý. Tôi theo nó vào trong, ngay giữa sảnh bệnh viện một người đàn ông đang đứng chờ. Anh ta dựa lưng vào tường, tay cầm cuốn sách chăm chú đọc. Nguyệt hát hăm nói:

- Hải, người yêu tao đấy.

Tìm tôi không hiểu sao đập liên hồi. Hải thực sự rất đẹp trai, khuôn mặt đẹp theo kiểu trí thức. Anh ta cao chừng một mét tám mươi, Nguyệt đã đẹp, vậy mà sao nhìn Hải tôi thấy Nguyệt có phần không xứng. Chiếc đồng hồ hàng hiệu Hải đeo trên tay cũng cho thấy anh ta là người có điều kiện. Tôi nhìn sang Nguyệt, ánh mắt nó sáng rực. Nó mặc chiếc váy dài thướt tha, còn tôi thì lòi lòi thời lếch thếch với bộ quần áo đồng phục chưa kịp thay. Không hiểu sao tôi thấy Nguyệt hình như cổ ý không báo trước. Có lẽ nó không muốn tôi xuất hiện với diện mạo đẹp để khi gặp người yêu nó chẳng? Tôi khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Nguyệt kéo tay tôi, tiến thẳng về phía Hải rồi nói:

- Anh ơi. Đọc sách gì mà chăm chú thế?

Hải nghe giọng Nguyệt mới buông quyển sách, Nguyệt chỉ tay về phía tôi giới thiệu:

- Bạn thân của em mà em hay nhắc tới đấy. Bạn em tên Quý, còn đây là anh Hải người yêu tao Quý ạ.

Tôi đưa tay về hướng Hải, anh ta nắm nhẹ tay tôi rồi nói:

- Chào em.

~~~~~

Nói xong anh ta cũng buông vội tay ánh mắt hướng về Nguyệt. Hải còn không nhìn tôi quá ba giây. Tôi nuốt nước bọt, cảm giác như bị kim châm vào tim. Thế nhưng tôi vẫn mỉm cười, lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người. Khi con người ta yêu nhau thật lắm chuyện để nói, tôi từ lúc đến đây dù cho là bệnh nhân đi khám bệnh mà như thế là nhân vật phụ trong cuộc tình của Hải và Nguyệt.

Mãi một lúc sau Nguyệt mới nói:

- Đưa sách em cầm cho, anh dẫn Nguyệt đi khám giúp em. Em đứng đây chờ. Đồng thế này em đi cũng vướng víu thêm ra.

Hải gật đầu lúc này mới quay sang tôi hỏi:

- Đi theo anh, ra làm thủ tục sau đó anh dẫn em vào.

~~~~~

Giọng Hải rất ấm, không giống Phong. Giọng Phong khàn đục nghe như thảng già. Tôi gật đầu, từ đầu tới cuối sau khi khám xong tôi vẫn giữ khoảng cách với Hải. Anh ta hình như cũng để ý thấy điều đó, đến khi ra lấy kết quả anh ta liền nói:

- Công nhận em ít nói thật đấy. Em với Nguyệt hai tính cách trái nhau hẳn nhì. Anh cũng giống Nguyệt nói nhiều quen rồi, sao em với Nguyệt chơi thân với nhau tài thế.

Tôi nhìn Hải đáp lại:

- Những gì trái đầu thì thường hút nhau mà anh,

Hải nghe xong, không hiểu tự dưng sao lại không nói gì nữa cùng tôi ra ngoài. Nguyệt đang cầm quyển sách ban nãy Hải đọc chăm chú lật từng trang. Khi thấy tôi với Hải ra nó mới buông sách nói:

- Xong rồi hả? Có sao không máy?

- Không sao cả, viêm dạ dày chút thôi.

- Thế có được kê thuốc gì uống không?

- Có, mua hết đây rồi này.

Nó thấy vậy thì đứng lên trả sách cho Hải rồi nói:

- Vậy bọn em về trước nhè. Tối nay xong việc qua đón em với Quý đi ăn nha.

- Anh biết rồi. Hôm nay anh không trực nên sẽ về sớm thôi.

Nguyệt gật đầu, còn bầu bầu Hải mấy cái rồi mới về. Tôi cũng cúi đầu lặng lẽ chào anh sau đó theo Nguyệt ra xe. Về đến nhà nó tôi mới hỏi:

- Máy với anh Hải yêu nhau được lâu chưa?

- Quen nhau thì cũng lâu rồi, nhưng yêu mới gần đây.

- Thế mà giàu tao.

- Tại máy bận, máy đợt định kê mà đâu kê được?

- Thế nên hôm nay lấy có đến viên để giới thiệu luôn hả? Mà công nhận máy với anh Hải đẹp đôi cực luôn đấy. Tự dưng nhìn hai người tao cứ tưởng tượng xem con nuôi tao đẹp cỡ nào.

Nguyệt nghe tôi nói cười như nắc nẻ đáp:

- Dờ hoi, tao với anh Hải còn chưa cưới nhau mà.

- Thì cưới rồi mà sinh con đi, tao cũng phải kiếm một tấm chồng mới được.

- Chứ còn gì, kiếm sớm đi tao với máy cưới chung một ngày.

~~~~~

Nói rồi chẳng đợi tôi trả lời nó đã mở tủ lấy quần áo đi tắm. Tôi cũng vào chọn một bộ váy hàng hiệu rồi xuống tầng một tắm cho nhanh. Tắm táo trang điểm xong xuôi thì Hải cũng đến, Nguyệt thì tranh thủ làm nốt báo cáo nên tôi phải chạy xuống mở cửa. Hải thay chiếc áo blue trắng, mặc chiếc áo sơ mi cùng quần âu đứng ngay cạnh chiếc xe Mercedes. Tôi cũng không biết nhà Hải giàu cỡ nào. Nhưng khối tài sản anh ta đang có quá thực không phải dạng vừa. Tôi mỉm cười nói:

- Anh vào nhà nha, Nguyệt đang làm báo cáo chưa xong.

- Anh chờ ngoài này cũng được.

- Vâng vậy để em lên gọi Nguyệt xuống luôn.

Hải gật đầu thay cho lời đáp. Nguyệt vẫn chưa xong báo cáo, tôi chờ đợi cảm thấy sốt ruột thay cho Hải. Dưới nhà chợt có bước chân của Hải, tôi liền nói:

- Nguyệt, hay để tạm đó đi rồi tý về làm sau. Anh Hải chờ máy ở kia này giờ rồi.

- Sắp xong rồi, sắp xong rồi chút nữa thôi.

- Chút của máy nữa tiếng rồi. Trời bên ngoài cũng lạnh nữa, mà anh ý lại chả chịu vào xe cứ đứng chờ máy cơ. Máy hẹn người ta đến sớm thì chủ động chút chứ.

Nguyệt nghe tôi nói vậy thì tắt máy bẹo má tôi đáp lại:

- Thế đã được chưa cô tướng.

Tôi bật cười không thêm đáp. Đến lúc tôi với Nguyệt xuống dưới nhà, Hải vẫn đang đứng dựa lưng vào cánh cửa. Cuộc hội thoại ban nãy có lẽ anh ta đã nghe được hết.

~~~~~

Tôi với Nguyệt đi ra ngoài, Nguyệt ngồi trên ghế trước, tôi ngồi ghế sau. Hải và Nguyệt nói chuyện rất tình cảm, còn tôi như bóng đèn dư thừa phía sau. Tôi khẽ nhìn ra bên ngoài, rốt cuộc vì gì mà Nguyệt may mắn đến như vậy. Gia đình giàu có, nổi tiếng, xinh đẹp, giỏi giang, và giờ đây đến cả người yêu cũng xuất sắc vô cùng. Trong lòng lại nặng như chì. Không biết có phải Nguyệt nhận thấy tâm trạng tôi hơi trầm lắng không mà quay sang hỏi han. Thực sự, bản thân F.A đi với người có đôi có cặp cảm giác như mình bị ra rìa.

~~~~~

Nguyệt với Hải suốt bữa ăn luôn trêu tôi rằng sớm có người yêu để đi cùng họ cho có đôi có cặp. Hải còn tốt bụng muốn giới thiệu cho tôi mấy người bác sĩ cùng viện. Tôi thì luôn nghĩ, tình yêu bắt nguồn từ duyên phận, vậy nên tôi không muốn gượng ép bằng việc xem mặt hay làm mai làm mối.

Mãi đến khi về nhà, lúc tôi với Nguyệt nằm ngủ nó liền nói:

- Này Quý, tao hỏi máy một câu nhè.

- Ủ, hỏi đi.

- Có phải... có phải máy có vấn đề về giới tính không? Kiểu như... less gì đó?

Tôi nghe vậy bật cười đáp lại:

- Sao mày hỏi như vậy?

- Vì tao thấy mày chẳng yêu ai cả, cũng chẳng để ý đến đàn ông. Từ hồi cấp ba đã thấy mày như vậy rồi. Tao là bạn thân mày, nếu mày có gì cứ tâm sự tao nghe.

Tôi đưa tay ôm chặt nó rồi lè lưỡi trêu:

- Thế nhờ tao yêu mày, thích mày thì sao?

Nó đẩy tôi ra, làm điệu bộ sợ sệt:

- Thôi, tao xin mày, tao là gái thẳng.

Tôi thấy nó run run ngơ ngác thì không trêu nữa. Đêm ấy tôi với Nguyệt tâm sự tới tận sáng mới dậy. Thế nhưng tôi tuyệt nhiên không hỏi bất cứ câu hỏi nào về Hải.

Thế rồi những ngày sau tôi lại bắt đầu bận rộn, công việc chiếm gần hết thời gian của tôi. Nguyệt cũng bận, nó có một dự án lớn nên không còn nhiều thời gian dành cho tôi. Thời gian đó tôi cũng thử dò la tin tức của Hải. Thực sự tôi rất tò mò về anh ta nên có nhờ người tìm hiểu hộ. Và quả thực những suy đoán của tôi về Hải không hề sai. Mẹ của Hải làm giám đốc một bệnh viện nổi tiếng, chỉ có điều anh ta không làm ở viện của mẹ mà làm bên Bạch Mai. Ba anh ta trước kia làm chức vụ rất cao bên quân đội nhưng đã mất cách đây năm sáu năm. Đúng là một gia thế khủng, bảo sao Nguyệt lại yêu cũng đúng. Mắt nhìn người của Nguyệt chẳng hề tầm thường, tôi lại khề thờ dài.

Bản đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Một tháng sau đó tôi đi khám lại để lấy thuốc nhưng Nguyệt không đi được vì bận. Tôi xin nghỉ buổi chiều, về nhà thay bộ váy, trang điểm chút rồi bắt xe đến bệnh viện. Tôi không hẹn trước, cũng không xin số điện thoại của Hải từ Nguyệt mà tự đến. Dù Hải cũng là bạn trai của bạn thân tôi, tôi không muốn phiền phức đến anh ta.

Khi tôi đến, tự mình vào khám đến lúc khám xong bất chợt thấy Hải đứng phía ngoài lan can nhìn ra khoảng không bên ngoài. Không hiểu sao, tôi thấy vẻ mặt anh ta rất trầm tư. Khi tôi còn đang chăm chú nhìn đột nhiên Hải quay lại. Tôi giật thót mình đánh rơi cả đồng giấy tờ xuống đất. Hải bật cười nói:

- Hôm nay đến khám lại à? Làm gì mà giật thót người như vậy?

- Dạ... em đang chờ kết quả.

- Đến khám sao không báo Nguyệt nói anh một câu để anh nhờ người cho nhanh.

- Không sao đâu anh, chờ một chút cũng được mà. Em cũng không muốn làm phiền anh.

Hải nghe tôi nói vậy đáp lại:

- Gì mà phiền, bạn của Nguyệt cũng là bạn của anh mà.

Nói rồi Hải đưa cho tôi cốc nước lọc nói tiếp:

- Uống đi. Em thấy dạo này bụng thế nào? Còn cảm giác nóng không? Có ợ chua nhiều nữa không?

- Em thấy cũng đỡ rồi thì phải, nhưng mấy hôm nay không biết có phải thức khuya không mà lại thấy hơi đau.

- Phải rồi. Bệnh dạ dày nên hạn chế thức khuya và stress. Nếu không thuốc tiền cũng không chữa được đâu.

Tôi nghiêng đầu cảm ơn Hải. Anh ta ngồi một lúc thì rời đi vì có bệnh nhân. Mãi đến chiều muộn bệnh viện vắng hoe, tôi ngồi ngoài sảnh nhắm nghiền mắt dựa lưng vào ghế, một lúc lâu sau đột nhiên có tiếng Hải cất lên:

- Ô Quý, sao giờ này em vẫn chưa về nữa?

Nghe giọng anh ta, tôi giật bản mình mở mắt xem đồng hồ đáp lại:

- Ôi đã gần sáu giờ rồi à? Em này ngồi đây, cứ nghĩ sẽ ngồi một lúc thôi ai ngờ muộn vậy rồi.

- Kết quả khám có vấn đề gì hả? Hay em bị sao tự đứng lại ngủ gật ở đây.

- Dạ không, thực sự không có vấn đề gì cả. Chẳng qua kết quả trả lời muộn mà trưa em chưa ăn gì nên hơi chóng mặt định ngồi nghỉ chút ai ngờ thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Nói rồi tôi chào anh ta sau đó đứng dậy cầm túi đi ra ngoài. Giờ này tan tầm, tôi đứng vẫy taxi hơn mười phút vẫn không có xe. Mãi đến khi nghe tiếng còi xe phía sau tôi mới giật mình lùi lại. Hải kéo cửa kính cười nói:

- Giờ này bắt xe khó lắm, lên xe đi anh cho quá giang.

- Dạ thôi không sao đâu anh...

- Lên xe đi, không phải ngại. Bạn của Nguyệt cũng là bạn của anh mà.

Tôi càng từ chối, Hải càng giục. Tiếng còi xe phía sau ình ỏi, không còn cách nào khác tôi đành mở cửa sau bước lên. Hải nhìn tôi qua gương chiếu hậu rồi nói:

- Nhà em ở đâu, đọc địa chỉ đi.

- Dạ... dạ... anh, anh cứ đi đi rồi dừng cho em chỗ nào cũng được.

- Ô kìa, anh bảo không phải ngại mà.

- Không phải em ngại, nhưng... nhưng hôm nay em không muốn về nhà.

- Có chuyện gì vậy? Hình như em có chuyện gì hả? Từ trưa gặp em đã thấy tâm trạng em không được ổn lắm.

Tôi cúi gằm mặt, bặm chặt môi, sống mũi cay xè đáp lại:

- Thực ra, hôm nay là ngày giỗ của ba em. Tâm trạng em đúng là không được tốt lắm...

Hải nghe xong, gương mặt lộ rõ sự ngạc nhiên, đôi mắt đen bỗng chuyển sang màu u ám. Hải không nói gì thêm nữa, chỉ im lặng. Anh cứ lái xe chậm chậm trên đường. Mãi một lúc rất lâu sau anh mới cất lời:

- Quý, hôm nay cũng là ngày giỗ của ba anh.

Tôi nghe xong, không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng vẫn mờ to đôi mắt thể hiện sự kinh ngạc. Hải nắm vô lăng, lại nói tiếp:

- Anh cũng từng như em, mỗi lần đến giỗ ba đều chỉ muốn một mình. Ba anh cũng ra đi rất đột ngột. Đến giờ nghĩ lại anh cũng vẫn chẳng dám tin. Nhưng Quý à, người mất cũng mất rồi. Em còn mẹ, em hãy làm chỗ dựa cho mẹ.

Xem ra Nguyệt không kể gì nhiều về tôi cho Hải nghe, anh chẳng biết gì sất. Lúc này nước mắt tôi cũng chảy dài hai gò má, tôi lý nhí đáp:

- Thực ra mẹ em tái hôn rồi. Bà có chỗ dựa rồi. Mà thôi, không sao đâu. Anh cho em xuống đây đi, chút em qua nhà Nguyệt cũng được.

Hải không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu. Tôi mở cửa xe bước lên via hè rồi đi vào thẳng. Vừa đi vừa lấy tay quạt nước mắt. Đợi khi chiếc xe của Hải đi khuất tôi mới bắt một chiếc xe khác về phòng trọ.

Những ngày tiếp theo tôi không gặp Nguyệt, cũng không hề đảo thêm thông tin về Hải. Thế nhưng không hiểu sao trong lòng tôi suốt ngày nhớ đến Hải. Ngay từ lần đầu gặp, tôi đã tò mò về anh. Dù dạn lòng không được phép để ý đến anh mà con tim không làm theo nổi lý trí.

Hải và tôi đều có khiếm khuyết về gia đình. Dù không nói với nhau nhiều câu nhưng tôi vẫn nhận ra sự đồng điệu từ trong tâm hồn tôi và anh. Nguyệt không giống chúng tôi nên tất nhiên nó không thể hiểu được điều này.

Không biết có phải vì thế mà tự dưng tôi với Hải bắt đầu thân hơn không. Mỗi lần đến kỳ khám bệnh tôi không cần gọi cho Nguyệt. Hải cũng nhiệt tình, bắt đầu cởi mở nói chuyện hỏi han tôi nhiều hơn. Thế nhưng tôi và Hải vẫn giữ chừng mực không có gì quá giới hạn của những người bạn.

Chỉ có điều trong thâm tâm tôi lại mong tình cảm nhỏ nhoi này có thể phát triển hơn từng chút một.

Tôi cũng tự biết đó là suy nghĩ ích kỷ của bản thân, nhưng lại không thể dừng lại được. Trong mắt tôi, Hải là chàng trai vô cùng hoàn hảo, xuất chúng, hai mươi tư năm nay tôi chưa bao giờ để mắt đến đàn ông nhưng gặp anh rồi tôi mới biết. Hình như tôi thích anh. Thích anh từ ngày lần đầu tiên gặp, thích anh từ những sự dịu dàng anh dành cho tôi. Hải không giống những gã đàn ông khác, anh âm ập, chu đáo và hơn nữa tôi cảm thấy tôi và anh đều là những con người có tâm hồn đồng điệu.

Càng ngày, tôi càng nghĩ về Hải nhiều. Tiếp xúc với Hải tôi mới nhận ra rằng mình lỡ nhịp vì anh cũng phải. Bất kỳ cô gái nào gặp anh cũng sẽ như vậy thôi. Anh không kiêu căng ngạo mạn như Phong, anh không cậy mình là công tử nhà giàu mà coi thường tôi.

Thực ra, có đôi lần tôi đã nghĩ, hay là tôi bắt chấp hết nói mọi suy nghĩ trong lòng với Hải. Khoảng thời gian đó, mỗi lần nhìn thấy Nguyệt và Hải tình cảm tìm tôi đau như có ai bóp nghẹn. Nguyệt đã có mọi thứ, nó đâu hề thiếu thốn gì đâu. Còn tôi thì tại sao đến ngày cả việc được thích một người cũng không thể.

Suy nghĩ đó ám ảnh tôi rất lâu. Tôi càng cố gạt, nó lại càng như bóng ma dai dẳng không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở vWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Thế rồi, khi tôi còn chưa kịp chuẩn bị thì đúng một cái Nguyệt thông báo nó và Hải sẽ lấy nhau. Đó là vào một ngày tháng hai, mới qua Tết Nguyên đán được hơn một tháng. Nghe nó kể, mẹ nó đi xem ngày vào mười sáu tháng ba năm nay rất đẹp để tổ chức hôn sự. Nguyệt và Hải quen nhau cũng hơn ba năm từ lúc còn đi du học, yêu nhau cũng được một năm. Mà nhất là giờ đây Nguyệt đã hai mươi lăm tuổi. Người ta nói rằng đó là tuổi đẹp nhất để kết hôn.

Không hiểu sao nghe được tin đó miệng tôi cười mà thấy đắng ngắt. Nguyệt hạnh phúc lẽ ra tôi phải mừng cho nó mới phải. Thế nhưng còn Hải, anh đi lấy vợ thì ai buồn cho tôi? Trước kia tôi cứ nghĩ đơn thuần mình thích Hải, ngưỡng mộ anh. Vậy mà giờ tôi mới nhận ra hình như mình đánh mất thứ gì đó rất quan trọng.

Ngày Nguyệt cưới, tôi dù rất buồn nhưng vẫn lặng xăng chạy đi chạy lại lo toan cho nó. Hai em trai của Nguyệt bên nước ngoài không về, hoặc không về kịp gì đó tôi cũng không tìm hiểu kỹ. Tôi không dự đám cưới Nguyệt ở dưới quê nhà nó, chỉ dự đám cưới bên nhà trai với tư cách là bạn cô dâu. Họ hàng nhà Nguyệt rất đông, nhưng tôi chẳng có tâm trí nào mà để ý tới. Đám cưới xong xuôi tôi cũng mệt phờ người.

Khi về đến phòng trọ, đột nhiên tôi bật khóc tu tu. Chai rượu trên tủ tôi lúi xuống uống cạn. Lúc này ở giữa căn phòng trống vắng tôi mới nhận ra hình như mình yêu Hải mất rồi. Tại sao anh lại lấy Nguyệt? Tại sao anh không chờ tôi? Tại sao Nguyệt có tất cả mà còn cướp đi anh của tôi. Ừ thì do tôi không giàu có như Nguyệt, không môn đăng hộ đối nhưng ánh mắt anh cũng thích tôi kia mà.

Tôi uống đến đâu, cổ họng cháy rực đến đấy. Bỗng dưng tôi lại cảm ghét Nguyệt. Hôm nay trên sân khấu, nó mặc chiếc váy trắng đẹp xinh như công chúa. Rượu càng ngấm tôi càng nhận ra mình thực sự cảm ghét nó. Sinh ra đã sống cuộc đời của một tiểu thư làm sao nó hiểu được sự khó khăn của tôi. Thứ gì của tôi nó cũng cướp hết, cướp bằng sạch. Nỗi cảm ghét ban đầu chỉ là ít ỏi, nhỏ nhoi giờ đã bùng phát như ngọn lửa thiêu rụi hết tất cả. Trong giây phút ấy, bỗng dưng tôi chợt muốn mạnh mẽ để lấy lại những gì mà lẽ ra tôi được hưởng.

Nguyệt lấy Hải chuyển đến căn chung cư của anh. Mẹ Hải vì sợ mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu nên chấp nhận cho hai vợ chồng Nguyệt được ở riêng còn bà ở căn nhà trên phố cổ.

Một buổi tối sau đám cưới được của Nguyệt được ba tháng, tôi gõ cửa chung cư của nó. Cả nấy tháng nay tôi không gặp nó, nên có vẻ nó ngạc nhiên lắm thò đầu ra rồi cười nói:

- Ô, Quý, sao tự dưng hôm nay đến hần đây tìm tao vậy? Có chuyện gì thế? Nhớ tao quá à? Cả tháng nay không gặp rồi. May thế, hôm nay anh Hải đi trực. Ngủ cùng tao nha.

Tôi gật đầu đáp:

- Ở mà tao có chuyện quan trọng muốn nói này.

- Chuyện gì?

- Tao mua chung cư rồi.

- Ôi thật thế á? Mua bao giờ vậy? Chung cư nào vậy?

Tôi há hăm đáp lại:

- Mới mua thôi, nhưng trả góp, cùng chung cư, cùng tầng với mày. Nhưng căn hộ của tao ở cuối hành lang kia.

Nguyệt nghe xong, há hốc mồm kinh ngạc rồi nháy mắt lên nói:

- Thật không? Thật hả Quý, thế là từ nay tao với mày được ở gần nhau rồi. Không phải chạy xa gần chực cây số để gặp nữa. Mày... ờ... mày nói thật hả Quý.

- Thật. Tao điều mày được gì. Mai đẹp ngày tao mới chuyển.

Nói rồi tôi đẩy nó vào trong, nhìn bức ảnh cưới đẹp để treo trên phòng khách mà thấy nực cười trong lòng.

Đêm ấy tôi với Nguyệt gần như không ngủ. Nó nằm gác chân lên tôi rồi nói:

- Lâu lắm rồi mới được ngủ với mày, nhớ lắm.

- Thôi đi bà tướng, lúc ôm chồng đi ngủ có nhớ đến tao không? Hay lúc chồng mày trực mày mới nhớ?

- Có, có mà nhớ lắm.

- Bớt đi thôi đi.

Nó cười như vớ được vàng, nó kể cuộc sống hôn nhân của nó màu hồng lắm. Nó giục tôi mau lấy chồng mà tận hưởng dư vị của vợ chồng son. Nó còn kể, mẹ chồng nó rất rất tốt. Bà thương nó như con gái vì trước kia bà từng bị sảy thai một bé gái nên bà khao khát có con gái đến nhường nào.

Nhìn mặt nó hạnh phúc ngập tràn, trong tim tôi lại như có ai xát muối. Người ta hay nói rằng ông trời không cho ai tất cả, nhưng hình như điều này sai với nó. Nó có một nhan sắc xinh đẹp, một gia đình hạnh phúc, một bộ óc thông minh, một người chồng xuất sắc và đến ngay cả mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của nó cũng đáng ngưỡng mộ.

Càng nghĩ tôi càng không thấy cam tâm.

Đêm ấy không hiểu sao hai mắt tôi cứ thao láo nhìn Nguyệt nằm ngủ. Mãi đến gần sáng tôi mới thiếp đi. Khi còn đang ngủ ngon lành Nguyệt đã dậy lay lay tôi rồi nói:

- Quý ơi, dậy đi.

Tôi ưỡ ưỡ nhìn nó đáp lại:

- Hôm nay tao nghỉ làm để dọn nhà mới mà. Mấy cứ đi làm đi, tao mệt quá, tao nằm ngủ một tý rồi tý tao dậy sau. Đêm qua thức rõ muộn.

- Thế dậy ra đóng cửa cho tao rồi ngủ tiếp. Chìa khoá tao vứt ở bàn nhè. Lúc nào đi ra khỏi nhà khoá cửa lại cho tao.

Nguyệt đi làm, tôi lại nằm vật ra giường ngủ thêm. Chẳng biết ngủ đến bao giờ chỉ khi nghe tiếng lạch cạch bên ngoài tôi mới bật dậy. Vừa dốc chân ra đã thấy Hải mở cửa bước vào. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, bốn mắt chạm vào nhau. Đêm qua ngủ tôi chỉ mặc chiếc váy màu trắng mỏng tanh, còn không mặc cả áo con. Bỗng dưng tôi xấu hổ đỏ mặt lấp bắp nói;

- Anh... xin lỗi anh đêm qua em ngủ với Nguyệt mà tâm sự muộn quá nên ngủ giờ mới dậy.

Nói xong không đợi Hải trả lời tôi đã chui vào nhà vệ sinh xối nước rồi thay đồ. Lúc ra Hải cũng đã ra phòng khách hình như tìm tài liệu gì đó. Hải thấy tôi, hình như anh cũng không để ý chuyện ban nãy mà bình thản nói:

- Hôm nào hai đứa gặp nhau là cũng thức thâu đêm suốt sáng vậy luôn hà.

- Dạ vâng. Mà giờ này em tưởng anh đi làm chứ?

- À ừ, nghỉ trưa nên anh tranh thủ về làm báo cáo, ở bệnh viện ớn nên không làm được.

- Vậy à? Vâng, anh làm đi ạ.

- Ừ.

Tôi nhìn Hải đột nhiên buột miệng hỏi:

- Mà anh ăn gì chưa?

- Anh chưa, sao thế?

- À, thế để em nấu rồi em mang qua cho. Em cũng mới mua căn hộ cùng tầng với hai vợ chồng anh. Ngay ở cuối hành lang kia.

Hải ngạc nhiên, anh hỏi dừng lại đáp:

- Mới mua luôn hà em? Hai đứa giờ lại tha hồ mà buôn dưa lê bán dưa chuột nhè. Nhưng không cần phiền vậy đâu, tý anh tạt qua quán cơm đầu ngõ ăn cũng được.

- Cơm bên ngoài làm gì đảm bảo đâu anh. Không sao đâu, em đừng nào cũng nấu cho em nên nấu dư ra là được.

Nói xong tôi đi một mạch về chung cư. Chẳng phải Hải từng nói “bạn của Nguyệt cũng là bạn của anh sao?”. Tôi khẽ bật cười, phiền gì chứ? Chồng của Nguyệt cũng là chồng của em.

Vừa nghĩ đến đó, tôi lại tát cho mình một cái, nói năng xằng bậy quá rồi. Tôi mở tủ lạnh, lấy đồ ra chuẩn bị nấu cơm. Hôm nay tôi làm món cơm cuộn trứng, nghe nói hồi nhỏ Hải rất thích ăn món này. Khi làm xong mồ hôi cũng nhễ nhại, tôi bê sang căn hộ của vợ chồng Nguyệt rồi gõ cửa.

Vừa thấy đĩa cơm cuộn trứng trên tay tôi Hải bắt chợt sững người lại. Tôi không để ý thái độ đó bước vào trong đặt lên bàn rồi nói:

- Anh ăn đi cho nóng. Em cũng về ăn rồi dọn qua nhà. Thôi em về dọn dẹp đây, hôm qua mới chỉ chuyển đồ đến mà chưa dám về nhà mới sáng nay mới về. Món này là món em thích ăn nhất không biết hợp khẩu vị anh không.

- Cảm ơn em nhè.

Tôi không đáp cười cười đi về căn hộ của mình. Đột nhiên có điện thoại của sếp tôi đến. Vừa nhấn nút nghe anh ta đã thờ dài thườn thượt:

- Chục ngày trước thì nghỉ chuyển nhà, hôm nay thì nghỉ đưa mẹ đi khám bệnh. Em không đi làm anh thực sự sắp kiệt sức rồi. Thế tình hình mẹ em sao rồi?

- Mẹ em không sao, cảm ơn anh. Mai em chuộc lỗi với cả phòng bằng trà sữa nhè. Chứ thực sự chuyện bất khả kháng không nghỉ không được sếp ạ.

- Thôi được rồi, tháng này anh đang đề nghị xét khen thưởng cho em đấy. Tôi gửi báo cáo làm hết cho anh.

- Dạ vâng.

Tôi vào bếp lấy đĩa cơm ăn ngon lành, ăn xong thì lên giường nằm cười sung sướng. Nếu như... nếu như sau này có gì xảy ra, đó không phải là lỗi của tôi mà là lỗi của Nguyệt. Là do nó không biết vun vén chăm sóc gai đình, là do nó tự kiêu tự đại cho rằng nó không cần làm gì chồng cũng yêu. Có con vợ nào buổi trưa vẫn cứ miệt mài ở công ty để chồng ăn cơm đường cháo chọy như nó không? Rõ ràng, Hải mua chung cư ở gần bệnh viện, nó cũng phải biết mỗi trưa anh đều tạt về nhà, khi thì làm việc không thì cũng nghỉ ngơi ở đây chứ? Là do nó ham công tiếc việc không hề nghĩ đến chồng. Tôi khẽ nhếch mép. Nó gói giăng thì sao, Hải yêu nó thì sao? Tôi không tin rằng cuộc sống của nó sẽ hoàn hảo như vậy. Tôi không tin tình yêu mà Hải dành cho nó là là thứ tình yêu vĩnh cửu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Buổi chiều hôm ấy, tôi dậy lau nhà và dọn dẹp lại sau đó Nguyệt về thì chạy sang nhà nó mời hai vợ chồng nó qua ăn nhà mới.

Nguyệt nghe vậy gấp máy tính rồi nói:

- Sao báo muộn thế? Giờ tao với mày ra chợ mua đồ có kịp không? Mày báo sao tao xin về sớm hai đứa đi mua có phải nhanh không?

- Gớm nữa, tao nấu xong rồi, giờ hai người chỉ việc sang ăn thôi.

Nguyệt nghe vậy cười tít mắt lời Hải qua nhà tôi. Đồ ăn đã bày ra sẵn, tôi mở chai rượu Tây rồi mời vợ chồng nó. Hải cũng tự nhiên cung ly, anh giờ đây không còn cảm giác xa cách như ban đầu gặp tôi. Đang ngồi nói chuyện rôm rả đột nhiên Nguyệt lên tiếng:

- Này, anh xem viện có ai không giới thiệu cho cái Quý đi. Anh xem, nó xinh gái, công việc tốt, lại còn nấu ăn ngon, đúng mẫu phụ nữ đảm đang mà đang ế chồng.

Hải hơi liếc mắt nhìn tôi đáp lại:

- Cũng có, nhưng chỉ sợ bạn em không chịu thôi. Chứ viện anh trai ế xếp hàng luôn.

- Thì anh chọn xem anh nào đẹp nhất, xứng đáng nhất với nó thì làm mai.

Làm mai? Ở viện còn ai xứng đáng với tôi hơn Hải chứ? Tôi cảm ly rượu nói:

- Gớm, bạn làm như bạn mày không có giá vậy. Tao chưa thích yêu thôi. Cứ đợi đấy. Nào uống đi, không say không về.

Nguyệt cảm chén rượu tu ừng ực mặt nhăn nhó cả lại. Bao năm rồi nó vẫn thế, tư lượng kém thật. Nó uống nấy chén mặt đã đỏ ửng. Hải thấy vậy đỡ nó dựa vào lòng khẽ trách móc:

- Không uống được còn uống làm gì, em xem này, em say rồi đấy.

Nguyệt cười, đầu môi nũng nịu:

- Say cũng có sao đâu, tỳ anh vác em về là được. Em say khi uống với chồng với bạn em chứ có phải say vì uống linh tinh đâu mà trách em.

Hải nhìn tôi nhún vai tỏ vẻ bất lực, tôi rót mỗi người một chén rồi nói:

- Ở nhưng Nguyệt có bầu chưa, nãy quên chưa hỏi, có bầu là không được uống rượu đâu nhé.

- Bọn anh vẫn đang kế hoạch.

- Sao cưới nhau rồi mà vẫn kế hoạch hà anh?

- Ừ tại Nguyệt kêu bạn, chưa có thời gian nên chưa thả.

Tôi lắc đầu chep miệng đáp:

- Có con là có phúc, giờ vợ sinh hiểm muộn nhiều, có con được là tốt lắm rồi ý. Tiền tài, công việc, danh vọng cũng không bằng một đứa con. Sao anh không bắt nó thả.

- Anh cũng muốn lắm, nhưng Nguyệt không chịu.

Nguyệt đang nằm trong lòng Hải liền cầm chén rượu tu ực phát nữa đáp lại:

- Thì phải từ từ chứ. Đẻ con ra cũng phải có điều kiện tốt nhất cho nó, mấy nghĩ nuôi đứa bé dễ lắm à?

- Thì cứ đẻ đi, hai bên nội ngoại đều có điều kiện chăm sóc cơ mà.

- Biết là như vậy nhưng tao chưa ổn định, với lại trước khi có bầu phải đi tiêm phòng. Mà tiêm xong cũng phải chờ đợi sáu bảy tháng mới thả được chứ.

Nó nói xong, lại thêm chén rượu nữa rồi làm nhảm:

- Mới cưới một tháng thôi mà... mới thế mà đã hỏi chuyện bầu bí... áp lực chết đi được ý.

Tôi không đáp lại nữa, nhưng tôi biết Hải thực sự đang khát con. Nếu là tôi, tôi sẽ an phận thủ thường, tôi sẽ sinh cho anh thật nhiều con. Tôi chẳng cần công danh lẫy lừng, chỉ cần một công việc tốt và một gia đình hạnh phúc cùng anh là được.

Uống thêm chút Nguyệt đã gục hẳn xuống. Hải thấy vậy thì nói:

- Say mềm quá rồi. Thôi, để anh dọn dẹp với em xong đưa Nguyệt về

Tôi xoa xoa tay:

- Thôi, em với anh đưa Nguyệt về, anh bế nó đi, em cầm đồ cho. Mấy cái bát tỳ em dọn là xong ấy mà.

Hải nhìn tôi đầy ầy náy, tôi thuyết phục mãi anh mới chịu nghe ra ngoài bế thốc Nguyệt về. Tôi ở phía sau cầm túi xách với giấy cho nó. Rượu này quả thật rất nặng. Tôi đứng dậy mà đầu óc cũng choáng váng, cứ lao đảo, mãi mới mở được cửa để Hải đưa Nguyệt lên giường. Khi vào phòng ngủ của Nguyệt, tôi đặt túi xách lên bàn nó nhưng chân tay run lấy bầy khụy cả xuống. Hải thấy vậy hoảng hốt chạy về phía tôi đỡ tôi dậy rồi nói:

- Quý em sao thế, em cũng say hả?

Hai mà tôi nóng rục đồ ừng, tôi cố day trán đẩy anh ra:

- Không sao đâu, em không sao. Em đi về đây.

Thế nhưng vừa ra đến cửa mọi thứ đã nhoe đi. Tôi không trụ được nữa ngã vật ra. Hải thấy vậy chạy lại, đột nhiên anh bế thốc tôi lên rồi chep miệng:

- Thôi để anh đưa về,

Tôi không từ chối mà nhắm nghiền mắt. Chưa bao giờ tôi được gần anh như vậy. Mùi hương cơ thể anh toả ra thoang thoảng. Giây phút này tôi bỗng nhận ra. Không phải là hình như, mà là tôi yêu anh thực sự. Người đàn ông này nhất định phải là của tôi.

Hải không bế tôi thẳng vào trong nhà rồi mở cửa phòng. Tôi già vợ mở mắt nháy xuống rồi nói:

- Em không sao đâu, anh về đi... cảm ơn anh.

Nhảy thế nào mà tôi thấy Hải ngã vật ra cả đất, anh nằm dưới, tôi nằm trên. Chiếc áo hai dây mỏng manh để lộ toàn bộ ngực chạm hẳn vào cảm Hải. Trong giây phút ấy tôi thấy Hải đỏ bừng mặt, phần thân dưới của anh hình như có gì đó nhúc nhích. Tôi run rẩy đứng dậy mở cửa phòng đóng rầm một cái rồi nói:

- Xin... xin lỗi anh em say quá.

Bên ngoài có tiếng Hải lý nhí đáp:

- Ừ... ừ không sao đâu. Anh về đây.

Khi nghe tiếng cạch cửa bên ngoài tôi mới đứng dậy vào nhà vệ sinh xối nước lên mặt. Ai bảo tôi không xinh đẹp bằng Nguyệt, ai bảo tôi không thông minh bằng nó? Tôi cười thành tiếng. Rốt cuộc ai thua ai còn chưa biết cơ mà?

Những ngày tiếp theo tôi hạn chế qua nhà Nguyệt. Phần vì trong lòng nghĩ đến hôm say rượu hôm ấy có lại ngại, phần vì không muốn Hải nghĩ tôi có tình ý với anh. Con gái mà, cũng nên để bản thân có giá một chút.

Hải cũng không tìm tôi, có vài lần tôi gặp anh cũng chỉ chào nhau ngượng ngùng lướt qua. Nguyệt bạn, tôi cũng bạn, Hải càng bạn nên từ hôm đó tôi giờ không còn một cuộc vui nào giữa ba người nữa. Tôi đi từ sớm, đến gần mười giờ mới về, thì thoáng đi qua thấy tiếng cười nói của Nguyệt và Hải lại cảm thấy muộn phiền vậy quanh.

Thực lòng tâm trạng tôi cũng phức tạp, có đôi lần tôi thấy tội lỗi với Nguyệt. Suy cho cùng nó cũng là bạn thân của tôi gần chục năm rồi. Thế nhưng lý trí không thắng nổi con tim. Tôi yêu Hải là thật. Nguyệt có tất cả rồi, nếu nó mất đi Hải cũng đâu có gì to tát? Còn tôi, từ nhỏ tới lớn tôi có gì? Đến tận bây giờ nỗ lực cũng vẫn chỉ trắng tay. Nếu như Hải có sập cái bẫy này của tôi chứng tỏ anh cũng yêu tôi. Mà tình yêu thì làm gì có sai hay đúng? Chỉ cần trái tim rung động. Mr Siro từng hát như vậy mà? Nghĩ thế tôi cũng thấy phần nào bớt áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Một buổi tối cuối thứ bảy đang nằm bất chợt có tiếng gọi của cửa Nguyệt. Tôi mở cửa ra ngạc nhiên hỏi:

- Giờ này sang đây làm gì? Anh Hải đi trực à?

- Ừ! Đi rồi.

Nhìn mặt nó hằm hằm, tôi đoán chắc vợ chồng nó hình như com chẳng lành canh chẳng ngọt. Nó bước vào ngồi phịch xuống ghế uống liền mấy cốc nước. Tôi thấy vậy thì hỏi:

- Sao? Có chuyện gì nói đi chứ tao biết có vấn đề rồi đấy.

Nó thờ dài, mắt đỏ hoe đáp:

- Vừa cãi nhau với ông Hải. Tao ước quá đi mắt.

- Có chuyện gì?

- Nhiều chuyện lắm, mấy cái chuyện sinh con rồi đến chuyện công việc của tao. Nhưng mấy chuyện đó không quan trọng, quan điểm của tao với ông ấy khác nhau nên tao cũng không ép ông ấy nghĩ giống tao.

- Lãng nhăng quá, rốt cuộc có chuyện gì nói tao xem nào.

Nguyệt run run sụt sịt kể:

- Thi chẳng là ở viện ông Hải có một đứa mới đến. Nói chung con bé ấy cũng xinh xắn, ngoan ngoan lễ phép, tao thì cũng không hẹp hòi gì vì mấy lần tao đến viện cũng thấy nó không có vấn đề gì cả. Thế nhưng dạo này tao thấy con bé đó hay nhân tin cho ông Hải. Tao không quan tâm nhiều chuyện công việc và các mối quan hệ trong công việc của ông ý. Có điều, con bé này nhân tin kể hết chuyện này đến chuyện kia rồi than vãn chuyện gia đình. Mấy xem thế có khó chịu không? Tao mới bảo nếu chuyện công việc anh cứ trả lời, còn chuyện ngoài lề thì anh nhớ anh có vợ. Và em không thích anh nhân tin ngoài lề với người con gái khác như vậy. Ông ý đồng ý, thế mà chiều nay tao đi ra viện thấy ông ý với con bé kia nói chuyện ở ngoài hành lang. Đã vậy con đó còn cứ dưng chạm vuốt tóc vuốt tai mà ông ý cũng để yên. Lúc tao nói ra ông ý bảo tao ghen tuông mù quáng, mấy xem có ức không?

Ghen tuông mù quáng thật chứ con gì? Mới thế mà đã lỏng lẻo lên. Thế mà sao tôi lại thấy hơi hả hê nhỉ. Tưởng gia đình hạnh phúc thế nào hoá ra cũng chỉ thế thôi. Tôi đưa cho nó cốc nước khác rồi đáp:

- Thế bây giờ ông ý giận mày, sau đó bỏ đi chưa?

- Ủ, vì này tao với ông ý cãi nhau. Xong ông ý bảo tao không tin tưởng ông ý nọ kia, tao bảo em tin anh nhưng em không tin được Dung, tên đứa đấy là Dung đó mày. Rồi cãi và rồi bỏ đi, nói chuyện nọ xọ sang chuyện kia sang cả vấn đề giờ tao chưa muốn có con tập trung sự nghiệp nữa.

Tôi nhìn Nguyệt, không nghĩ con bạn thông minh của tôi cũng có ngày ngu như vậy. Đàn ông ai chẳng thích mềm mỏng, bạn tôi thì lại sĩ diện cao, lòng tự trọng cao. Tôi thờ dài nói:

- Nguyệt này, tao thấy chuyện này không có gì quá nghiêm trọng. Nhưng tự dưng hai người cứ làm căng ra nên nó mới thế ấy chứ. Mà mấy căng cãi nhau, căng đấy ông Hải ra xa mấy thôi. Mấy xem, ông ý bỏ đi chưa chắc phải mấy đấy ông ấy gần với con Dung kia hơn sao? Giờ mày gọi ông ấy về, rồi nói chuyện đàng hoàng xem.

- Tao không gọi, ông ấy sai rành rành như vậy cơ mà? Mà rõ ràng, đã chưa biết đúng sai thế nào nhưng ông ý là đàn ông. Mấy có thấy cãi nhau mà bỏ đi như vậy là không chấp nhận được không?

Thực sự lực bất tòng tâm, học cho gọi làm gì mà xử lý tình huống như con ấ ơ. Tôi nhìn Nguyệt, cơ hội của tôi là đây chứ đâu liền chẹp miệng nói:

- Bây giờ tao biết mày giận nên như vậy. Nhưng tao nghĩ anh Hải với con bé Dung kia không có gì đâu. Mấy phải tin chồng mày chứ?

- Thi tao nói rồi, tao cũng nghĩ không có gì. Nhưng ý tao chỉ là muốn Hải giữ khoảng cách với con bé đó, vì tao không tin con bé đó.

- Thôi được rồi, giờ hai người ai cũng tự cho là mình đúng. Bây giờ tao nghĩ mày để ông Hải đi trước. Mày về mày nằm một mình mày suy nghĩ lại mọi chuyện rồi mai sáng suốt thì nói chuyện với ông ấy lại sau. Giờ nóng giận mất khôn, ông Hải cũng không thể bỏ được mà đúng không?

- Ủ, lịch trực của ông ý mà.

- Được rồi, về đi, về nằm suy nghĩ lại xem mày đúng sai chỗ nào. Vợ chồng ai cũng có lúc cơm không lành canh không ngọt. Bây giờ mày cũng nên nghĩ đến cảm nhận của chồng một chút. Hiểu chưa?

Nguyệt thờ dài, lững thững đi về. Tôi đóng chặt cửa, cứ tưởng Hải yêu chiều thế nào, cứ tưởng cuộc sống viên mãn ra sao. Hoá ra vỏ bọc cũng có ngày phải vỡ.

Buổi chiều hôm sau khi đi làm về, đột nhiên tôi nghe tiếng cãi vã ở căn hộ của Nguyệt. Tôi hơi khựng lại, tiếng Hải cất lên:

- Anh đã nói anh và Dung không hề có gì sao em không chịu tin anh? Giờ cả viện nói anh không ra gì, em có biết anh muối mặt thế nào không?

Cửa căn hộ không đóng, tôi nhìn qua khe hẹp. Nguyệt ngược đời mắt to nhìn Hải, khoé môi nó cong lên đáp lại:

- Em đã nói em không thuê người đánh nó, tại sao anh không chịu tin? Cả ngày hôm nay em đi làm quần quật giờ mới về. Mà vừa về anh đã sùng cồ lên chửi em, mắng em. Anh bảo em không tin anh vậy anh có tin em không? Em chỉ nói lại một lần nữa thôi! EM KHÔNG THUÊ NGƯỜI ĐÁNH DUNG.

- Em không thuê thì ai thuê? Dung mới từ Thanh Hoá ra đây làm, người thân thích không có, họ hàng cũng không, cả ngày ở bệnh viện thì lấy đâu kẻ thù? Em nói chuyện nó cũng phải có lý một chút chứ

- Hải! Giờ em thực sự rất mệt mỏi, vậy nên những gì em đã nói em không nhắc lại nữa. Anh muốn nghĩ về em thế nào cũng được. Mai em đi Trung Quốc công tác một tuần, em hy vọng một tuần đó ở nhà anh sẽ suy nghĩ lại mọi chuyện. Anh hãy nên nhớ một điều, em mới là vợ anh, mới là gia đình của anh, tin em hay tin người khác đó là sự lựa chọn của anh. Đừng để mấy nưá đánh đổ đá văng anh ạ.

Nguyệt nói xong bước vào trong đóng rầm cửa, Hải ngồi phịch xuống ghế gương mặt lộ rõ sự bất lực. Nguyệt đi công tác một tuần cơ mà. Tôi mau chóng đi về căn hộ của mình. Vừa vút túi xách lên bàn điện thoại đã vang lên, đầu dây bên kia có tiếng gã đàn ông nói lớn:

- Bọn tôi nhận được tiền rồi, sau có vụ gì cứ gọi bọn này nhé.

- Ok.

Tôi tắt máy, tắm rửa sạch sẽ, thay đồ thật đẹp rồi đi ra ngoài. Vừa đến thang máy thì thấy Hải. Nhìn anh có vẻ đầy mệt mỏi, tôi tò vè ngạc nhiên hỏi:

- Anh đi đâu à? Nguyệt đâu anh?

- À, anh đi mua chút đồ thôi.

- Nguyệt đâu anh?

- Nguyệt ở nhà em ạ.

Tôi không hỏi gì nữa mà đi xuống dưới siêu thị, ai ngờ Hải cũng vào đó. Anh mua ít đồ ăn sẵn, chắc Nguyệt giận nên không nấu cơm, lại sắp đi công tác một tuần. Tôi nhìn Hải, không hiểu sao lại thấy xót xa. Nguyệt thực lòng không xứng với anh chút nào. Một người vợ suốt ngày chỉ biết đi đây đi đó, người đàn ông của mình không chăm sóc nổi. Tôi thờ dài nhưng không hỏi mà mua đồ xong đi về trước. Về đến nhà tôi nấu ba đĩa cơm cuộn trứng đầy ắp rồi cho lên mâm bê sang nhà Nguyệt. Nghe tiếng tôi gọi Nguyệt liền mở cửa. Tôi liếc về phía bếp, đồng mí tôm vẫn nằm trên đó, bếp thì lạnh tanh chứng tỏ vợ chồng nó vẫn chưa ăn gì. Hải đang ngồi làm việc ngay ở ghế sofa, nhìn mặt hai người như đưa đám tôi liền cười nói:

- Chưa nấu cơm đúng không?

Nguyệt nhìn tôi bối rối nói:

- Chưa, nhưng mà sao tự dưng làm nhiều phần cơm thế?

- Thi này về nhà làm, mà nghĩ một mình bày biện ra cũng chán nên mới làm dư rồi mang qua đây ăn. Mày quá vợ chồng mày cũng chưa ăn gì.

Nguyệt đỡ mâm đặt lên bàn rồi nói:

- Anh ơi, qua ăn cơm

Vợ chồng cãi nhau, nhưng trước mặt người ngoài vẫn phải tỏ ra nhưng không có gì, điểm này thì tôi thực sự phải khâm phục Nguyệt. Ba người ngồi ăn, chỉ có tôi và Nguyệt nói chuyện. Ăn xong tôi lại tự dọn về nhà, Nguyệt cũng theo sau. Nó thờ dài nói:

- Quý ơi, tao buồn quá.

- Sao vậy?

- Vợ chồng tao lại cãi nhau to. Chẳng biết rồi chuyện đi đến đâu nữa. Sáng sớm mai tao đi Trung Quốc rồi, tao thấy chán quá.

- Nhưng mà có chuyện gì? Chẳng phải hôm qua tao bảo về suy nghĩ rồi nói chuyện với nhau sao?

- Thì đấy, tao chiều đi làm về, định nói chuyện từ từ mà vừa về đến nhà ông ý tự dưng câu nặng lên bảo tao thuê người đánh con Dung. Mấy thấy có điên không. Tao bảo tao không đánh nó mà ông ấy không tin, ông ấy bảo có mấy thằng đánh nó, nó chạy về bệnh viện khóc lóc. Không hiểu vì sao mà nó cứ một mực đổ là vợ anh Hải thuê người đánh. Bây giờ cả viện đồn ầm lên tao là con Hoạn Thư. Tức phát khóc.

Tôi đưa cho nó cốc nước đáp:

- Mày có nghĩ, có khi nào con Dung nó tự bậy trò ra không?

- Thì chỉ có như vậy, chứ tao thể với trời với đất tao không hề thuê ai làm gì nó. Con này cáo già thật, giờ nó có tỉnh làm như vậy để vu oan giá họa cho tao.

- Thế mày tính sao? Bây giờ mai mày đi Trung Quốc rồi.

- Thì đi cứ đi thôi, ông Hải ông ấy nếu tin tao, tao nghĩ ông ấy rõ nhất là mình nên làm gì. Tao chỉ hy vọng đi lần này, về mọi chuyện sẽ ổn.

Nó nói mà mắt đỏ hoe cả lên, tôi an ủi nó mấy câu rồi giục nó về. Thế nhưng nó nhất quyết không về. Cũng đúng thôi, bị chồng nghi oan ai chả tức. Thế đêm ấy nó lại ngủ với tôi. Đến ba giờ sáng nó đã dậy lạch cạch về lấy đồ. Tôi mỉm cười, ba giờ, sao trời đã như có nắng rồi nhỉ.

Đợi nó đi, tôi nằm ngủ một giấc nữa rồi mới đi làm. Đến trưa tôi về thật sớm, đúng như tôi dự đoán Hải cũng đã về. Tôi thấy anh lạch cạch mở cửa thì hỏi:

- Anh ơi, tý không cần nấu gì đâu. Em nấu mang qua cho, hôm qua Nguyệt nhờ em nấu com cho anh đấy.

Hải nghe vậy đáp lại:

- Thôi, không cần phiền em vậy đâu. Anh ăn qua loa cũng được.

- Qua loa sao được, bạn em đã nhờ em rồi. Thôi anh đừng từ chối nữa em nấu tý là xong.

Nói xong chẳng đợi Hải đáp tôi liền về nhà thay váy rồi nấu com.

Đồ tôi đã chuẩn bị từ tối qua nên nấu nhanh lắm, chẳng mấy chốc thịt kho, rau muống luộc, cà dầm tương, cá rán đã được bày ra.

Thế nhưng lần này tôi không bê qua mà chủ động sang gọi. Ở chung cư này buổi trưa gần như không có ai ở nhà, mà có thì cũng chẳng ai tò mò nên Hải không ngăn ngại mà đi qua căn hộ của tôi để ăn. Với lý do Nguyệt nhờ tôi nấu, Hải làm sao mà ngại được chứ? Tôi bật cười, đi trước, Hải đi sau. Tôi mặc chiếc váy trễ lưng, không biết đằng sau người kia có dán mắt lên không mà lưng tôi nóng cả lên. Buổi trưa ấy ăn com tôi với anh không nói chuyện quá nhiều, thì thoảng có hỏi nhau vài câu về công việc. Đến tối, tôi biết Hải hôm nay không có lịch trực. Khi anh vừa mở cửa tôi liền ôm đồng thức ăn sang rồi nói:

- Em định nấu com rồi mời anh qua mà cái bếp nhà em chẳng hiểu sao mờ mãi không lên nên đành mang qua đây nấu.

- Thế mang qua đây cũng được, chứ ăn nhiều không đóng góp gì anh cũng ngại.

Tôi bật cười, đẩy cửa đi vào. Hải thì ngồi trên bàn làm việc, tôi ở dưới bếp lui cui nấu nướng. Không hiểu sao tự dưng tôi lại cứ nghĩ đây mới là gia đình nhỏ Hải mong. Khi nấu xong món ăn cuối cùng tôi thấy Hải nghe điện thoại hình như là Nguyệt. Có tiếng cãi vã, rồi Hải bước vào mặt đỏ au ném phịch điện thoại lên ghế sofa. Tôi nhặt mấy cái bát rồi lên tiếng:

- Anh Hải.

- Ủ, sao đây em?

- Chuyện của anh và Nguyệt... em nghe Nguyệt kể rồi.

Hải im lặng, tôi bê mâm com đặt lên bàn rồi nói:

- Thực ra, Nguyệt được nuông chiều từ bé nên tính cách có phần tiểu thư. Nhưng Nguyệt là cô gái tốt anh ạ...

Còn chưa nói dứt lời Hải đã đáp:

- Không phải là tiểu thư mà là quá tiểu thư lại còn hiểu thẳng lúc nào cũng cho mình là đúng.

- Anh đừng tức giận như thế. Bát đĩa còn có lúc xô nữa là vợ chồng. Và lại anh nghĩ xem, Nguyệt nó yêu anh thì nó mới ghen, chứ nếu không yêu sao nó ghen làm gì?

- Nhưng ghen mà quá rồi còn...

Hải bỏ lưng câu nói, anh đi về phía bàn ăn. Tôi thấy vậy thì giả vờ đánh rơi đôi đũa sau đó cúi xuống nhặt. Chiếc áo rộng cổ lộ lộ hết phần núm đôi căng tròn. Lúc ngược mặt dậy tôi thấy Hải hơi quay mặt đi.

- Anh có muốn uống chút rượu vang không, ăn bỏ này uống chút cho cho dễ ăn nhì. Để em chạy về em lấy.

Anh không đáp chỉ gật đầu. Tôi về lau qua mặt rồi mới cầm chai rượu đã chuẩn bị sẵn mang qua.

Trên bàn đã có sẵn hai cái ly, tôi rót ra rồi nói:

- Thực ra, tâm trạng em hôm nay cũng không được tốt lắm. Thôi em mời anh một ly. Anh không cần ngại vì mấy bữa com này đâu vì trước em đi khám bệnh anh cũng nhiệt tình giúp đỡ mà. Và lại, em với Nguyệt chơi thân với nhau. Nấu cho anh một hai bữa com cũng là điều bình thường.

Hải nhận lấy ly rượu uống ực, từ trước đến nay anh không bao giờ để ý đến tôi. Kể cả mấy lần có gây ấn tượng anh cũng chỉ có chút cảm kích rồi thôi. Thế nhưng lúc này bỗng dưng tôi thấy ánh mắt anh nhìn tôi rồi đột nhiên cất lời:

- Quý, em là bạn của Nguyệt mà chẳng giống cô ấy chút nào nhỉ? Nguyệt trẻ con quá, em điềm đạm chín chắn hơn hẳn.

Tôi cười thâm trong lòng, giờ anh mới biết sao? Tôi gắp cho anh miếng bò cười nói:

- Anh ăn đi. Mỗi người một tính mà anh. Đâu ai giống ai.

- Ủ, mà em vừa đàm đang, vừa xinh thế này sao không thấy yêu ai?

Tôi không đáp, rót một ly rượu nữa mời anh. Rượu vang nhẹ, nhưng mới uống bốn ly người tôi đã nóng bừng. Hải cũng vậy. Mặt anh đỏ lên, lâu lâu lại lên nhìn tôi. Tôi đứng dậy, đi ra cửa đóng chặt lại rồi nói:

- Hải, nếu em nói... em chưa yêu ai là vì... là vì anh thì sao?

Mắt anh hơi ươn ướt, hai chân khép chặt lại, tôi biết phần thuốc ít ỏi trong rượu đã ngấm vào. Hải hình như đang rất cố gắng kìm chế hơi thở gập gáp đáp:

- Em... nói vậy là sao?

Tôi tiến về phía anh, cúi xuống, chiếc áo lại lần nữa lộ ra phần ngực. Tôi kéo tay anh rồi nói:

- Hải, anh hiểu những gì em nói mà đúng không?

Hiểu hay không hiểu lúc này cũng đã không quan trọng. Hải như điên dại kéo tôi vào lòng siết chặt. Bàn tay anh tham lam chạm khê vào ngực. Tôi hơi đẩy anh ra, anh lại càng siết lại. Thuốc kích dục mới chỉ có một ít, nhưng phần vì trong căn phòng chỉ có tôi và anh, phần vì bộ quần áo mỏng tanh lộ hết da thịt đập vào mặt anh chẳng kìm chế được nữa. Tôi nhướn người cho hai cơ thể chạm vào nhau, bàn tay mân mê từng chiếc nút áo sơ mi. Hải thì mạnh bạo cời phẳng bộ quần áo trên người tôi làm bầm

- Quý, em đẹp quá.

Giờ anh mới biết em đẹp sao? Trước nay trong mắt anh, Nguyệt là đẹp nhất. Đến khi cãi vã, đến khi anh có chút men, chút thuốc trong người anh mới nhận ra tôi đẹp. Nhưng không sao, lúc này cả tôi và anh đã bị đe mẽ trong dục vọng. Bàn tay anh chạm lên gò bồng đảo rồi hôn lên đó sau đó bế thốc tôi vào phòng ngủ. Dưới ánh đèn neon, hai cơ thể bắt đầu lả lợ. Hải cúi xuống tôi, bàn tay bắt đầu khám phá bên dưới. Đây là lần đầu tiên tôi được làm tình, trong lúc đầu óc mụ mị nhất tôi vẫn thấy hạnh phúc vô bờ. Vì tôi làm tình với Hải, với người mà tôi yêu thương. Khi phần dưới tôi đã ướt, Hải liền tiến cơ thể vào trong nhưng mới đi được một nửa đã bị chiếc màng mỏng manh chặn lại. Tôi đau đớn bầu lên vai anh rồi nghiêng chặt rắng chịu đựng. Nhưng có lẽ lúc này Hải cũng chẳng còn đủ tỉnh táo mà dừng lại, anh cứ lấy hết sức lực dồn vào. Tôi đau như xé da xé thịt, nhưng khi anh tiến vào rồi sự đau đớn ấy cũng tan biến. Đột nhiên bên ngoài có chuông khẽ reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tiếng chuông cửa càng lúc càng dồn dập, thế nhưng lúc này Hải chẳng còn biết trời trăng là gì. Tôi cũng chẳng cần quan tâm, nếu là Nguyệt nó sẽ không bấm chuông, vậy nên cứ kệ đi. Hải cứ hùng hục lao đi sâu vào tôi, tiếng chuông cửa kêu mãi cuối cùng cũng dứt. Đến khi xong Hải nằm vật ra giường ôm tôi ngủ.

Chiều hôm ấy tôi không đi làm, Hải cũng không đi làm vì ngủ quên. Mãi đến ba giờ chiều khi tôi còn đang say giấc nồng Hải liền bật dậy rồi nói:

- Quý...

Tôi nhìn anh, lấy chân ôm ngực rồi ngơ ngác không đáp. Hải tát tát mình mấy cái, lúc này hình như anh mới nhớ ra ban nãy vừa làm tình với tôi chợt lắp bắp:

- Anh... anh xin lỗi.

Vừa nói anh vừa mặc vội quần áo, tôi cũng nhanh chóng mặc lại rồi đốc chân ra ngoài. Trên nền đệm trắng mấy giọt máu đã khô. Hải vuốt mồ hôi trên mặt nhìn tôi kinh ngạc hỏi lại:

- Đây là lần đầu tiên của em sao?

Tôi cúi gằm mặt, bật khóc nức nở:

- Vâng.

- Quý à, anh thực sự xin lỗi.

Nhìn mặt Hải đầy vẻ áy náy, tôi sực sật đáp:

- Anh Hải, chuyện cũng xảy ra rồi nhưng...

- Nhưng sao hả em?

- Anh... anh... đừng hiểu nhầm, em không cần anh chịu trách nhiệm hay gì cả... em em không có ý gì cả.

Nói rồi, tôi đứng dậy đi ra cửa. Hải cũng đi theo sau, tôi không kim được quay lại ôm chăm lấy anh, nước mắt lại rơi là chảy. Hải cứ đứng im như vậy, tôi càng khóc tợn rồi nói:

- Em biết chuyện này sai rồi. Nhưng anh ơi... có thể đối với Nguyệt đây là tội đáng muôn chết, có điều em thực sự không kiểm soát nổi trái tim mình. Em không cần danh phận, nhưng nếu có thể... nếu có thể thì anh có thể cho em được bên anh không? Bên anh những lúc anh buồn, ở trong bóng tối, và sẽ không bao giờ để lộ chuyện này.

- Quý em đừng như vậy, anh... anh có vợ rồi, anh không xứng để em hy sinh như vậy đâu. Và lại, Nguyệt... anh không muốn làm cô ấy tổn thương.

- Nhưng anh đã làm rồi mà?

Hải nhìn tôi, ánh mắt anh có phần thảng thốt. Mềm mòng không thích, lại thích đe dọa cơ. Video quay phim trong điện thoại rồi, chẳng nhẽ anh muốn tôi làm rùm beng lên? Tôi khẽ buông anh ra, vừa khóc vừa dọn dẹp đóng bát đĩa trên bàn. Bỗng dưng tôi thấy Hải vào nhà vệ sinh xối nước, đến khi ra anh ra cầm chai rượu rồi hỏi:

- Quý, anh hỏi em có phải em cho gì vào rượu không?

Hình như giờ Hải mới bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện. Hình như lúc này Hải mới bắt đầu tỉnh ra. Hai mắt anh long sông sọc nhìn tôi. Không đợi tôi trả lời anh liền đáp chai rượu vào sọt rác rồi rít lên:

- Em cho thuốc kích dục vào đúng không? Bào sao nãy giờ anh cứ luôn thắc mắc vì sao mới uống hai ba chén anh đã hành sự như vậy. Quý, sao em lại làm thế?

- Vì em yêu anh! - tôi bình thản đáp

Hải nhìn tôi, anh lắc đầu ngồi phịch xuống ghế làm bầm "em thật đáng sợ". Tôi thấy vậy liền nói:

- Anh Hải, sao anh lại có thể rũ bỏ mọi tội lỗi như vậy? Anh cứ thử suy nghĩ lại xem, chuyện này là lỗi tại em, hay anh cũng có phần? Không phải anh cũng bị kích thích mỗi lần gặp em sao? Nếu như anh thực sự không muốn làm Nguyệt tổn thương, tại sao đêm đó thân dưới của anh lại cứng lên khi đụng chạm vào em? Một chút thuốc kích dục này, nếu bản lĩnh anh đủ lớn, liệu rằng anh có làm như vậy không? Khi xong việc, anh còn ôm em đi ngủ cơ mà, sao giờ anh lại tỏ ra mình ngày thơ vô số tội thế?

- Quý!

- Anh Hải, anh yên tâm đi, chuyện này nhất định em sẽ không bao giờ nói với Nguyệt. Còn nếu... nếu anh không đồng ý em cũng không ép nữa. Anh hãy cứ coi như đây là một lần làm lỗi, được chưa?

Nói rồi tôi thu dọn đồ sau đó trở về căn hộ của mình tắm tấp tạt sạch sẽ. Vừa tắm tôi vừa bật cười, mấy lời ban nãy nghe như vừa tắm vừa xoa, đến tôi còn kinh tởm cái sự giả tạo của mình. Hải xem chừng còn yêu Nguyệt rất nhiều, nhưng cũng chẳng sao cả. Cướp đi lần đầu của tôi chẳng lẽ lại dễ dàng vậy sao? Huống hồ tôi thừa hiểu, chẳng thẳng nào đại mà từ chối lời đề nghị như vậy. Tôi mới lỗ, chứ cỡ Hải thì chỉ có lỗi thôi. Giờ anh còn bỏ ngõ, còn thấy tội lỗi nên như vậy chứ kiểu đàn ông mới chỉ đụng chạm chút bị kích thích thì... Càng nghĩ tôi càng thấy há hê ghê gớm.

Tối hôm ấy, Hải không đến tìm tôi. Tôi hiểu, anh còn đang thấy áy náy với Nguyệt nên không đòi nào mà tìm ngay được. Tôi có đi qua căn hộ của vợ chồng anh chỉ thấy cửa ngoài khoá. Có lẽ tối nay Hải đến viện. Tôi cho người đi theo dõi anh, không có động tĩnh gì lạ. Con Dung kể từ ngày bị đánh giờ không còn dám bén mảng đến gần Hải nữa.

Đến mười giờ đêm Nguyệt gọi điện cho tôi, nó cười tí tớn khoe chồng nó đã xin lỗi và nhận sai. Nhưng do công việc bị kéo dài nên phải một chục ngày nữa nó mới về. Tôi mỉm cười nhớ nhưng chỉ muốn nó cut thật xa cho khuất mắt.

Hai hôm sau, khi tôi còn đang nằm xem phim thì có tiếng chuông cửa. Chẳng cần đoán cũng biết là Hải. Vừa mở cửa anh đã bước vào, người nồng nặc mùi rượu. Hải nhìn tôi, đôi mắt hơi đỏ lên nói nhỏ:

- Quý, anh đồng ý với em.

- Đồng ý chuyện gì ạ?

- Anh sẽ yêu em trong bóng tối nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì ạ?

- Em phải hứa với anh nhất định sẽ không bao giờ cho Nguyệt biết. Và... em cũng không cần chờ đợi anh. Bởi nhất định anh sẽ không bỏ Nguyệt để cưới em.

Đàn ông là thế, tham lam, ích kỷ. Anh ta chỉ có thể thêm chứ không muốn mất. Nhưng lúc này tôi chẳng còn quan trọng nữa, từng bước trong kế hoạch của tôi sẽ thực hiện đầy đủ không thiếu bước nào. Tôi gạt đầu, tỏ vẻ đáng thương đáp:

- Em đồng ý. Thực sự, em cũng không cần gì cả, em nói rồi đúng không? Nên anh yên tâm đi...

Nói rồi tôi bước về phía anh, hai hôm nay không có hơi đàn bà trông anh có vẻ xơ xác tều tụy. Hải uống rượu, nhưng vẫn tỉnh táo lắm. Anh thấy tôi lại gần thì xoay người rồi nói:

- Em nghỉ ngơi đi, hôm nay anh mệt.

Nghe câu từ chối đầy phũ phàng tôi có hơi cay cú. Lần đầu tiên làm tình với anh, cảm nhận chưa đủ sâu sắc, giờ cơ thể tôi lại nóng hừng hực, anh nói mệt là mệt sao? Anh đang ngượng ngùng, đang thấy tội lỗi với vợ thì đúng hơn. Máu thuần nội tâm của anh sao tôi không hiểu cơ chứ? Tôi ôm chăm lấy anh, bàn tay mẫn mề lên phần bụng rồi mò xuống dưới. Hải bị kích thích bắt đầu thờ dốc. Rất nhanh chóng anh không kim được quay sang hôn vồ vập lên môi, lên cổ tôi.

Mũi Hải rất cao, nhìn gương mặt cũng toát lên vẻ sạch sẽ. Có lẽ cũng chính vì tôi còn trinh, chính vì tôi cũng là cô gái sạch sẽ mà anh mới chấp nhận như vậy.

Hải bế tôi vào giường, hai cơ thể điện đại lại lao vào nhau. Lần này tôi không còn thấy đau đớn chỉ thấy sung sướng đến tê dại. Tôi bầu lên người anh, anh cũng ôm chặt tôi nhẹ nhàng từng nhịp, đột nhiên tôi nghe tiếng anh khẽ cắt lên:

- Nguyệt! Anh yêu em

Toàn thân tôi như có ai dội một gáo nước lạnh. Một nỗi đau đớn xót xa trào lên trong lòng, đến ngay cả giây phút nào anh cũng vẫn gọi tên nó. Anh hình như cũng biết mình lỡ lời, hơi khựng lại thì một dòng nước ấm đã chảy vào cơ thể tôi.

Hải làm tình xong định đứng dậy đi về. Tôi liền kéo anh lại rồi nói:

- Ở lại với em được không?

Hải nhìn tôi, có lẽ áy náy vì chuyện ban nãy liền gạt đầu. Anh nằm lên giường, tôi rúc vào lòng anh hỏi vài chuyện ở viện tuyệt nhiên không hề nhắc đến Nguyệt. Anh thờ dài, kể những mệt mỏi anh gặp, tôi cũng ai tì lại. Tôi không muốn trong mắt anh mình là cô gái nhiều chuyện nên hỏi xong cũng giục anh đi ngủ.

Đêm ấy, ở cạnh Hải tôi ngủ ngon lắm. Đến sớm hôm sau khi tôi dậy đã thấy Hải mặc quần áo ra ngoài. Tôi liền ra mở cửa cho anh định bụng qua bên đó nấu cho anh chút đồ ăn sáng. Thế nhưng khi vừa ra đến cửa điện thoại của Hải vang lên. Đột nhiên tôi thấy ở căn hộ của anh, bà Châu mẹ Hải đang đứng nhìn chăm chăm về hai đứa tôi. Tôi bất giác lùi lại rồi chui hân vào trong. Hải thì đi nhanh về phía bà, tiếng bà cất lên oang oang cả dãy hành lang

- Hải! Con đi đâu về thế?

- Dạ, con đi sang bên chỗ bạn của Nguyệt lấy đồ.

- Bạn của Nguyệt Anh?

- Dạ vâng, cô ấy là bạn thân của vợ con.

Tôi không nghe được hai mẹ con họ nói gì nữa, thay quần áo rồi nấu vội bát mì tôm ra ăn sau đó chuẩn bị đi làm.

Khi tôi vừa cầm túi xách bước ra, đột nhiên có tiếng nói của bà Châu cất lên:

- Cháu tên Quý đúng không nhỉ?

Tôi hơi giật mình cúi đầu đáp:

- Dạ... dạ vâng ạ.

- Tôi muốn nói chuyện với cháu một chút.

- Dạ, có chuyện gì vậy thưa cô?

Bà Châu quét ánh mắt lên tôi, thái độ của bà không được thân thiện lắm khiến tôi hơi lo lắng. Bà hơi nhích mép đáp lại:

- Về mối quan hệ giữa cháu và con trai, con dâu tôi.

Không hiểu sao nghe đến đấy, toàn thân tôi sững lại. Rốt cuộc, bà Châu đã biết chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi tôi còn chưa kịp từ chối bà Châu đã nói:

- 7 giờ 30 cháu mới phải vào làm đúng không? Tôi chờ cháu đi, vừa trên xe vừa nói chuyện luôn.

Chẳng còn cách nào khác tôi đành nghe theo, lúc đi qua căn hộ của Hải tôi thấy anh nhìn tôi đầy lo lắng. Tôi khẽ mỉm cười trấn an anh.

Thế mà tự dưng bà Châu quay ngoắt lại lờ mắt nhìn Hải. Tôi giật thót mình cúi gằm mặt xuống.

Lúc lên xe, bà Châu mới bắt đầu cất lời:

- Quý!

- Dạ.

- Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn nhé.

- Vâng ạ.

- Rốt cuộc cháu với thằng Hải có mối quan hệ gì?

- Dạ cháu là bạn của Nguyệt...

Khi tôi còn chưa kịp nói hết bà đã ngắt lời:

- Bạn của Nguyệt mà đi ngủ với chồng của nó à?

Tôi nghe xong, toàn thân khựng lại. Bà Châu không lòng vòng khiến tôi không kịp suy nghĩ, cách xưng hô của bà cũng thay đổi thành ba trăm sáu mươi độ. Tôi nuốt nước bọt cổ chống chế:

- Cô nói gì cháu không hiểu?

- Tôi nghĩ cô phải hiểu hơn tôi chứ? Có nghĩ cô lừa được con Nguyệt chứ lừa được tôi à? Hôm con Nguyệt đi công tác, tôi đến chung cư của vợ chồng nó định gọi thằng Hải đi ăn. Cửa không khoá ngoài bấm chuông mãi không thấy cử người nó ăn rồi đi ngủ nên tôi đi về. Đến chiều có việc nên tôi qua bệnh viện mới biết nó không đi làm liền quay về chung cư tìm. Cô biết tôi đã nhìn thấy gì không? Tôi thấy cô quần áo xộc xệch đi ra từ căn hộ của vợ chồng nó. Vào nhà phát hiện trên tấm đệm trắng có dính máu... Lúc đấy tôi đã bắt đầu đoán được ra chuyện gì nhưng không muốn nói vì thằng Hải bạn. Đến sáng nay tôi đến rất sớm, cửa căn hộ thì khoá ngoài, mà hôm qua nó không đi trực, cô biết tôi đã đứng bao nhiêu lâu ở ngoài rồi không? Tôi đứng đó hơn 30 phút rồi đấy. Thôi, nói thế chắc cô cũng hiểu rồi đúng không? Tôi không cần biết vì lý do gì cô và thằng Hải lại xảy ra chuyện này. Có thể bỗng bộp nổng nói hay bất cứ một lý do nào đó tôi không quan tâm. Nhưng bây giờ với tư cách là một người mẹ, tôi yêu cầu cô dừng ngay lại chuyện này. Thứ nhất, cô là bạn thân của Nguyệt, việc cô ngủ với chồng nó là không thể tha thứ. Thứ hai, thằng Hải đã có vợ đường hoàng, với bất cứ tư cách gì cô cũng không được phép. Tất nhiên tôi không nói chuyện này mình cô sai, thằng con mất dạy của tôi cũng sai không kém. Vậy nên giờ cô dừng lại, tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Thằng Hải, tôi cũng sẽ dạy dỗ nó lại. Cô cũng không cần cãi, thằng Hải nó khai hết rồi.

Bà Châu quả đúng là người phụ nữ không hề tầm thường. Tôi khẽ thở dài trong lòng, tình yêu mới chớm nở mà đã gặp rắc rối. Thế nhưng tất nhiên phương án bây giờ vẫn là án binh bất động. Nghĩ vậy tôi liền cúi gằm mặt đáp:

- Vâng, cháu hiểu những lời cô nói rồi. Là do cháu với anh Hải bỗng bột, không kiểm soát được bản thân...

- Cô hiểu là tốt. Chỉ có điều nếu hai đứa vẫn ở gần nhau thế này tôi vẫn không yên tâm. Vậy nên tôi sẽ đưa cho cô một khoản tiền để cô bán lại căn hộ của cô rồi cô chuyển đi nơi khác.

Tôi nhìn bà, hình như bà đang ép tôi phải rời xa con trai bà thật sự. Thế nhưng nào có dễ dàng như vậy.

- Cháu biết những điều cô lo lắng, nhưng nếu cháu có chuyển đi mà hai đứa không dứt khoát thì vẫn sẽ tìm đến nhau thôi cô. Mà căn chung cư này không phải của cháu mà là của ba cháu nên cháu không bán được. Nhưng cô yên tâm, cháu sẽ dứt khoát, cô cho cháu thời gian, thư thư ra cháu sẽ tìm chỗ ở mới trả lại cho ba cháu rồi cháu chuyển đi sau. Thực sự cháu với anh Hải lỗi không thể tha thứ nhưng do hôm đó hai đứa uống nhiều quá mà không kiểm soát được.

Bà Châu nhìn tôi, có lẽ bà cũng không muốn làm căng lên đáp lại:

- Được rồi. Tôi cũng hy vọng cô sẽ thực hiện những lời cô vừa nói. Tôi cũng cho cô biết luôn. Với tư cách của một người mẹ, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ đứa con gái nào khác làm con dâu tôi trừ cái Nguyệt.

- Dạ vâng, cháu hiểu mà. Nguyệt là tốt tính, lại xinh xắn, cháu cũng không phải muốn tranh cướp gì. Cháu... thực sự hôm đó cháu không kiểm soát được bản thân. Cháu...

- Thôi, cô không cần nói gì đâu. Tôi cũng nghĩ chuyện này lỗi cũng không phải ở mình cô. Dù sao nó cũng xảy ra rồi, thế nên cái tôi cần giờ là cô biết thay đổi nhìn nhận cái sai và sửa. Tôi cũng sẽ để ý đấy, nên cô đừng có nghĩ qua được mất thôi. Và tốt hơn hết cô thật xa. Ít nhất như vậy cũng sẽ bớt đụng chạm gặp mặt, đó là cách tốt nhất để cô dứt khoát.

- Dạ vâng.

Bà Châu không nói gì nữa chờ tôi đến địa chỉ làm rồi đỗ xe ở trước cổng công ty. Bà Châu không chửi, không mắng, từng lời nói cũng rất nhẹ nhàng nhưng lại đầy uy lực. Tôi lên làm việc mà trong lòng cứ cảm thấy nặng trĩu như chì. Đến trưa tôi tranh thủ về thấy căn hộ của Hải vẫn khóa. Tôi đoán chắc sáng nay mẹ anh cũng làm cho anh một trận kinh hồn bạt vía.

Tôi chẳng thiết ăn uống gì nằm vật ra giường. Vừa nằm xuống thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Đầu dây bên kia cất tiếng:

- Quý, em về chưa?

- Em về rồi, anh vẫn ở viện hả?

- Ừ, sáng nay gặp mẹ anh có nói gì không?

- À, cô không nói gì đâu anh.

Tôi nghe tiếng Hải khẽ thở dài:

- Không cần giấu anh rồi chịu đựng một mình vậy đâu. Mẹ anh nói gì em cứ nói ra đi.

- Dạ cũng không có gì chi là cô muốn em phải rời đi khỏi chung cư thôi. Hải, có lẽ em với anh nên dừng lại thật. Chúng mình đi xa quá rồi... sẽ không ai chấp nhận chuyện này cả.

Hải im lặng, tôi biết anh đang phân vân. Cuối cùng một lúc sau anh mới đáp:

- Em không cần phải rời đi đâu. Anh sẽ không đến tìm em nữa. Anh xin lỗi em vì tất cả những gì đã gây ra.

Nghe xong, tôi bật khóc tức tưởi. Hải nghe tiếng tôi khóc, lựa lời an ủi. Nhưng rồi tôi mau chóng dập máy. Những ngày tiếp theo đúng là anh không đến tìm tôi. Tôi cũng không tìm anh. Tôi biết rồi kiểu gì cũng có lúc anh sẽ phải tìm tôi trước thôi. Không sớm thì muộn nên tôi không vội. Xa nhau một thời gian có khi anh lại nhớ tôi hơn ấy chứ.

Hải không gặp tôi, cũng không về căn hộ của mình. Anh ở lì trong viện, có đôi lần tôi nhận được tin nhắn của anh hỏi han tôi thế nào nhưng tôi không trả lời. Ba ngày sau kể từ ngày gặp bà Châu, khi đang ngủ nướng nhân ngày cuối tuần bỗng dưng tôi thấy chuông cửa dồn dập. Tôi bật dậy như tên lửa chạy ra ngoài, không nghĩ Hải lại đến tìm mình nhanh như vậy. Thế nhưng khi mở cửa tôi mới kinh ngạc biết đó không phải Hải, mà càng kinh ngạc hơn khi người đứng sừng sững trước mặt tôi là Phong. Biển biệt năm sáu năm không gặp, giờ anh ta đã cao lớn hơn tôi hẳn một cái đầu. Dù tôi cũng mệt mỏi nhưng đứng trước Phong lại thấy mình thật nhỏ bé. Phong mặc áo sơ mi trắng, quần âu, mái tóc không còn là kiểu gọn gàng như trước mà được vuốt keo hất lên trên. Chỉ có đôi mắt anh ta vẫn vậy, đẹp và buồn thăm thẳm. Phong nhìn tôi nhoeén niệng cười nói:

- Chào em gái. Anh về nước rồi.

Tôi không hiểu sao anh ta có thể nói với cái giọng tự nhiên như vậy. Chẳng lẽ đi mấy năm nào anh ta cũng bị thay đổi sao? Thấy tôi im lặng anh ta lại lên tiếng:

- Sao? Thấy anh về không vui à? Hôm nay ba mẹ bảo qua đón em đấy.

Mẹ? Goat dờ heo? Từ bao giờ mà anh ta gọi mẹ tôi là mẹ? Tôi hơi cong môi đáp:

- Ai là mẹ anh?

- Thế ai là ba em?

Tôi ức nghẹn cổ, bao nhiêu năm rồi đến giờ tôi vẫn ghét. Phong xua xua tay nói:

- Thôi, đi thay quần áo đi anh còn chờ về nhà. Mẹ bảo từ ngày em đi làm không thấy mặt mũi đâu. Cách nhau có hơn chục cây mà không chịu về nữa.

- Ừm. Anh đứng ngoài đó chờ tôi.

Nói rồi tôi định đóng cửa. Nhưng Phong đã giữ chui tọt vào nhà còn ra điều ngầm nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Bàn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi chẳng còn cách nào khác đành mặc kệ anh ta. Thay xong quần áo ra ngoài đã thấy Phong mở tủ lạnh lấy nho ăn. Nho tôi mua về để dành mai kia Hải sang, thế mà anh ta ăn như thế đây là nhà mình. Tôi khó chịu cất tiếng:

- Phong, sao anh tự tiện thế?

- Thế nào là tự tiện? Đến nhà em gái chơi mà ăn quả nho cũng bị chửi là tự tiện à?

- Ai là em gái anh?

- Nhà này còn ai ngoài em à? Sao em cứ phải phủ nhận sự thật thế?

Tâm trạng tôi không tốt nên không muốn cãi nhau mà mở cửa ra ngoài. Phong cũng theo sau. Đột nhiên tôi thấy Hải đang mở cửa căn hộ. Nhìn thấy tôi và Phong, Hải hơi khựng lại. Trong một giây phút tôi thấy ánh mắt anh đầy u ám. Tôi liền quay sang Phong, tự nhiên kéo tay anh rồi cười nói:

- Xe anh để ở đâu? Tỷ đi qua cửa hàng hoa quả mua cho em măng cụt nhà. Thêm chết đi được.

Phong nhìn tôi, bĩu môi nhưng không đáp. Lúc đi Hải tôi càng thích thú. Có những thứ vốn dĩ không trân trọng, nhưng đến khi lọt vào tay người khác mới tiếc. Tôi kệ! Lúc xuống đến xe tôi mới buông tay Phong. Phong bật chút nhạc rồi hời

- Người bạn này gặp ở chung cư là chồng của Nguyệt Anh hot girl trường cấp ba đúng không?

Đúng là người nổi tiếng có khác, lấy chồng cả thế giới cùng biết. Tôi gật đầu không đáp. Phong cũng không hỏi thêm gì nữa mà lảng qua chuyện khác:

- Em không hỏi anh về lâu chưa à?

- Sao phải hỏi?

- Em coi anh như người đựng nước là luôn hả?

- Thế anh nghĩ tôi coi anh là gì?

Tôi cũng không hiểu sao đột trở về này Phong lại tung tung như vậy. Nói chuyện thì như thể thân thiết, những chuyện xưa cũ anh ta quên nhanh vậy sao? Trên xe, anh ta cứ hỏi hết chuyện này đến chuyện kia, tôi cũng chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Đến lúc về nhà, ba mẹ tôi xem chừng hạnh phúc lắm. Thấy hai anh em hoà thuận mẹ tôi mừng ra mặt. Tôi giờ không còn là đứa con gái ngây ngô như xưa, ba dượng cũng già, mẹ cũng vài sợi tóc bạc điểm chấm. Tôi không muốn họ buồn nên cứ phải tỏ ra vui vẻ.

Trong lúc ăn cơm, tôi mới biết Phong về nước cả tháng nay rồi. Đùng là không cập nhật tình hình nên thấy mình như người tối cổ. Anh ta mới về đã làm phó phòng cho một công ty xuất nhập khẩu lớn. Mẹ tôi tự hào lắm, khen lấy khen để. Khi cả nhà ăn mừng Phong có đề nghị ra ở riêng vì cũng lớn rồi. Ba dượng muốn cho anh ta tiền để mua chung cư nhưng anh ta nhất quyết không chịu sau đó liếc tôi nói:

- Con sẽ tự mua một căn, tự trả góp cũng được ba ạ. Mà con tham khảo rồi, có khi con mua căn hộ ở chỗ Quý đang ở luôn. Chung cư đó thiết kế hạ tầng ổn nhất, lại gần chỗ làm của con. Với lại hai anh em ở cùng nhau có gì còn giúp đỡ nhau.

Tôi cũng chẳng quan tâm, anh ta muốn ở đâu mặc xác nên không tham gia vào. Ba dượng gật gù đồng ý. Phong thấy vậy lên tiếng tiếp:

- Nhưng tạm thời giờ con chưa rút được tiền, mà ở đây thì xa quá lắm quá. Hay Quý này, cho anh qua ở nhờ khoảng mấy ngày nhé, rồi đợi bao giờ rút được tiền anh mua luôn.

Tôi đang ăn miếng dưa mà sặc lên tận cổ, trợn mắt đáp:

- Không được!

- Anh chỉ ở nhờ vài ngày thôi, bao giờ mua được anh đi luôn. Giờ làm ở đây xa quá, thực sự sáng đến công ty toàn bị muộn, mà đường thì tắc.

Mẹ tôi nghe vậy chen vào:

- Hai anh em, cho anh ở nhờ cũng được chứ sao, chung cư hai phòng ngủ cơ mà. Với lại lúc con mua, tiền mà ba đưa là tiền anh Phong đó, chứ ba con đang làm dự án mới nên dồn hết tiền qua đó rồi.

Căn hộ này tôi mua trả góp, nhưng tiền tích góp đi làm chỉ được gần một tỷ. Số tiền còn lại đúng là ba dượng đưa, chỉ là tôi không ngờ đó lại là tiền của Phong. Nhưng tôi cũng không thể nào chấp nhận cho anh ta sống chung được. Tôi có thể cho bất cứ ai nương nhờ trừ Phong. Già đàn ông này mới thấy mặt tôi đã khó chịu muốn nôn. Năm sáu năm không gặp cứ ngỡ ghét, ai ngờ mới về đã được mẹ tôi bênh chằm chằm như vậy. Khi tôi còn định bụng từ chối đột nhiên có tiếng chuông điện thoại. Vừa nhấc nút nghe đã thấy giọng bà Châu cất lên:

- Quý. Có định bao giờ sẽ rời khỏi chung cư.

Tôi nghe xong lăm lét nhìn ba mẹ rồi ra sân đáp lại:

- Dạ... cháu đang tìm...

- Tôi bảo rồi, cách tốt nhất để dứt khoát với thằng Hải là cô tránh xa nó, càng xa càng tốt. Cô có hiểu ý tôi không?

- Dạ...

Bà Châu nói thêm mấy câu rồi tắt phụt máy. Tôi khẽ thờ dài thườn thượt. Thực lòng kể cả không phải vì Hải thì tôi cũng không muốn rời đi, mỗi lần chuyển nhà thực sự rất mệt. Và lại căn chung cư này rất tiện chỗ làm của tôi. Tôi đi vào nhà mà tâm trạng cũng nặng nề hẳn đi. Ba dượng thấy vậy thì hỏi:

- Có chuyện gì vậy con?

- Dạ không ạ?

- Quý, ba bảo này. Con cho anh đến ở nhờ nhà đi, chứ mỗi sáng đi làm ba thấy nó mệt mỏi lắm. Chỗ nhà con thì tiện, con yên tâm đi, bao giờ có chỗ ở mới thì nó chuyển đi luôn thôi. Tại căn chung cư kia cũng đang sửa sang mất thời gian nữa. Nhà có hai anh em thôi, nó đến ở bảo vệ cho con cũng được. Chứ thân gái một mình nguy hiểm.

Ba dượng từ trước đến nay rất ít khi mớ lời nhờ tôi chuyện gì. Lần này ông lên tiếng tôi rất khó mà từ chối. Trong mắt ba mẹ, họ vẫn nghĩ tôi và Phong coi nhau như anh em. Tôi thờ dài, nghĩ lời bà Châu ban này, hay thôi tôi cứ đồng ý cho Phong đến ở nhì. Anh ta ở có một ít thời gian, và khi ấy tôi có thể bịa ra Phong là bạn trai tôi để bà không soi mói nữa. Nghĩ vậy tôi liền đồng ý. Phong có lẽ không nghĩ tôi đồng ý nhanh đến vậy nên có phần ngạc nhiên. Nhưng rồi anh ta cũng lý đi, tôi không hiểu sao anh ta có thể mặt dày và trơ trên đến mức này. Thôi, vì nghiệp lớn tôi cũng kệ.

Chiều hôm ấy Phong xách vali sang nhà tôi để ở. Công ty của Phong đúng thực cách chỗ tôi chỉ hơn một cây số. Tôi đưa cho anh ta một cái chìa khoá rồi nói:

- Phòng của anh ở bên kia, phòng của tôi đây. Nhưng tôi nói trước, anh không được phép đụng chạm vào quyền riêng tư của tôi. Biết chưa? Tôi đi đâu, làm gì, mặc tôi. Ok? Với lại anh cũng mau tìm rồi lướt đi, chứ tôi không muốn thấy anh ở đây. Phấn lắm.

- Ngày càng to mồm nhì, trước anh nhớ em hay tỏ ra yếu đuối lắm mà. Giờ đúng là đã thay đổi.

Tôi lừ mắt nhìn Phong không đáp, bản chất của tôi thế nào anh ta rõ. Chẳng việc gì mà tôi phải già nai già thò làm gì cho mệt. Phong xếp đồ xong lại ra tủ lạnh mở lấy nước uống. Tôi bắt lực không muốn đáp lễ lép đi ra ngoài.

Nghe nói mai Nguyệt về, ngày xưa ở trường nó là người duy nhất biết tôi và Phong không có mối quan hệ máu mủ gì. Không biết liệu có gặp Phong ở đây nó có tin nếu tôi nói Phong là bạn trai tôi không?

Khi còn đang suy nghĩ vẫn vơ đã thấy Phong đứng đằng sau, tôi định chửi vài câu đột nhiên thấy trước cửa căn hộ của Hải bà Châu đang bấm chuông. Vừa nhìn thấy tôi và Phong bà liền quết ánh mắt tôi rồi mỉm cười hỏi:

- Quý à, đi đâu vậy cháu?

Tôi liền đưa tay khoá vào tay Phong đáp lại:

- Dạ, cháu với bạn trai đang định đi mua ít đồ.

- Đây là bạn trai cháu?

- Dạ vâng... anh ấy đi du học mới về.

Tôi vừa nói xong Hải cũng mở cửa bước ra, có lẽ anh nghe được hết đoạn hội thoại vừa rồi. Phong cúi đầu lễ phép nói:

- Dạ, cháu chào cô ạ.

- Ủ, chào cháu.

Nói xong bà Châu lại nhìn Phong rồi hỏi lại:

- Cháu là bạn trai của Quý thật à? Có biết hơi vô duyên khi hỏi như vậy nhưng mà tại thấy Quý hay ở một mình nên tò mò.

Chết tiệt thật, tôi nhìn Phong, trong lòng cũng run lăm rồi, anh ta ghét tôi như vậy đòi nào giúp tôi.

- Dạ vâng. Cháu là bạn trai của Quý. Tại cháu đi du học mấy năm mới về nên cô không biết cũng đúng.

Tôi nghe xong, không tin nổi vào tai mình. Mặt Phong bình thản như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có Hải tối sầm mặt lại. Tôi thực sự không dám nghĩ Phong đáp như vậy. Thế nhưng lúc này tôi cũng không để tâm được nhiều. Qua được ai của bà Châu là nhẹ nhõm lắm rồi. Bà Châu không hỏi thêm gì nữa mà đi vào trong, tôi với Phong cũng đi ra thang máy. Khi cánh cửa thang máy vừa khép lại đột nhiên Phong cất tiếng:

- Quý, sao em phải nói dối như vậy?

- Thích thế, người ta có chồng rồi, tôi cũng phải giả vờ có bạn trai cho đỡ nhọc.

Phong nhìn tôi, khoé môi hơi cong lên rồi nói:

- Rất cuộc, em có âm mưu gì?

Tôi nghe xong hơi khựng lại, vậy rốt cuộc Phong đã biết những gì?

Phong thấy tôi im lặng, anh ta cũng không hỏi nữa. Thực lòng tôi cũng nghĩ có thể Phong biết hoặc có thể chẳng biết gì. Nhưng điều đó chẳng quan trọng với tôi. Chẳng phải trước nay trong mắt anh ta tôi vẫn là đứa con gái tôi tẻ sao? Tôi đi xuống siêu thị mua ít đồ, còn Phong thì đi đâu tôi cũng không biết.

Đến lúc quay về, tôi cũng gặp bà Châu ở thang máy. Bà nhìn tôi hỏi lại:

- Sao cháu có bạn trai rồi mà lại phản bội nó như vậy?

- Cháu đã nói rồi mà cô, chuyện của cháu và Hải thực sự là do cả hai uống say không kiểm soát được.

- Ừ thôi sai cũng đã sai rồi, tôi cũng mong cháu rút kinh nghiệm. Chữ chuyện này để cho vợ thằng Hải biết cũng không hay. Tôi về đây chào cháu.

Quả là nhờ Phong mà thái độ của bà Châu cũng khác hẳn. Đợi bà đi khuất tôi mới lững thững đi về. Thế nhưng khi đi qua căn hộ của Hải đột nhiên cánh cửa mở tôi liền bước vào. Hải nhìn tôi kinh ngạc nói:

- Em vào đây làm gì vậy?

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Vừa nói tôi liền ôm chặt lấy Hải định bụng sẽ giải thích chuyện với Phong. Dù sao tôi cũng không muốn anh hiểu lầm. Thế nhưng khi chưa kịp lên tiếng bên ngoài đột nhiên có tiếng cạch cửa. Hải liền đẩy tôi ra, còn chưa kịp phản ứng gì cánh cửa đã mở toang. Tôi như đứng tim, ngoài cửa Nguyệt cầm valy kéo vào. Cũng may Hải lúc này đã nhanh chân bước vào ghế sofa. Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt có phần nghi ngờ. Không đợi nó lên tiếng tôi đã thanh minh:

- À, hôm trước tao mang com qua cho chồng mày nên chạy qua lấy bát đĩa.

- Lấy bát đĩa mà sao lại đóng cửa?

Mẹ cha, may sao lúc đó tôi thấy cửa sổ mở toang liền đáp:

- Vừa bước vào giờ đã đóng rầm cửa lại, còn chưa kịp đi lấy đồ đây này. Này đừng bảo mày nghi ngờ tao gì đấy nhé. Mà sao mày về sớm thế? Tường mai mới về?

Nguyệt liếc nhìn Hải đáp lại:

- Công việc hoàn thành xong thì về. Có quà cho mày nữa này.

Tôi vừa cười vừa đi vào bếp nhặt bát, đến lúc ra nó đưa cho tôi một túi quà, về mặt kia của nó tôi cũng chẳng thể đoán được nó đang nghĩ gì. Rốt cuộc có nghi ngờ gì không? Nhưng mà cũng làm chó gì có cái gì mà nghi ngờ chứ. Mà có nghi ngờ thì cũng chẳng sao, lúc ra cửa tôi liền nói:

- Tối qua nhà tao ăn com nhé. Có cả bạn trai tao nữa?

Nguyệt nhìn tôi, kinh ngạc hỏi lại:

- Bạn trai mày?

- Đúng vậy, người quen đấy.

- Ài?

- Anh trai nuôi.

Nói đến đây, Nguyệt dường như hiểu ra vấn đề, nó đẩy tôi vào một góc rồi hỏi:

- Này, mày đừng bảo ông Phong nhé.

- Còn ai ngoài anh ấy.

- Thế là sao? Sao tao chẳng biết sát gở?

- Thì là yêu chứ sao, anh ấy về cả tháng nay rồi.

- Nhưng trước kia mày với ông Phong ghét nhau lắm sao?

- Ghét của nào trời trao của ấy. Chuyện dài lắm hôm nào tao kể cho nghe.

Nguyệt bấu môi, dăm tôi một cái rồi nói:

- Thế mà chả thấy khoe. Thôi tý gọi tao sang sớm nhé.

Tôi gạt đầu, về nhà đã thấy Phong nằm lù lù một bãi trên ghế sofa. Chân anh ta dài thừa hẳn một đoạn. Tôi thấy hơi hăm nhưng vẫn nói:

- Anh Phong.

Nghe tôi gọi Phong ngạc nhiên lắm, công nhận là tôi cũng thấy mình hơi kinh tởm.

- Tối nay vợ chồng cái Nguyệt sang đây, em thì trót giới thiệu anh là người yêu em rồi. Anh giúp em nhé, chứ không em nhọc lắm. Bạn em sắp có con bé rồi, mà em thì chưa có người yêu nữa.

- Sao lúc nọ ngọt ngào thế, mà anh ăn mẩy quả nho em cũng chửi.

- Em chửi là vì em tức với anh. Anh đi bao nhiêu năm nay không về để ba mẹ ngóng trông rồi buồn. Nên em tức em mới nói như vậy.

Phong đứng dậy, đi sát lại gần tôi rồi nói:

- Thế muốn anh giả vờ làm người yêu á?

- Vâng.

- Sao không làm thật đi, giả vờ làm gì?

Tôi suy t nôm vì câu nói đó của Phong, nhưng phải cười chống chế:

- Minh là anh em mà, anh định loạn luân hả?

- Có huyết thống gì không?

Tôi định cãi lại, nhưng đành thôi. Buổi tối hôm ấy tôi nấu nướng xong xuôi thì sang gọi vợ chồng Nguyệt. Cửa căn hộ của nó không đóng chỉ khép hờ. Nguyệt nằm trên ghế, Hải thì bóp chân cho nó. Cảnh tượng này thực khiến tôi ứa ứa máu. Tiếng Hải cất lên:

- Em đi gì lâu ời là lâu, biết anh nhớ lắm không?

- Thì em cũng về rồi đây. Thôi mà, tại công việc chứ em muốn đâu. Mà anh hết giận em là em hạnh phúc lắm rồi ý.

- Yêu chẳng hết nữa là giận.

Tôi càng nghe càng thấy lộn ruột liền gõ cửa gọi lớn:

- Nguyệt ơi, được rồi, qua ăn đi.

Thấy tiếng tôi nó bật dậy hỏi lại:

- Sao sớm thế? Giờ đã nấu xong rồi á? Tao còn tưởng giờ mới chuẩn bị đi chợ.

Ừ đấy, tao thích nấu sớm, để mấy mang tiếng lười biếng không biết giúp bạn đấy. Hải ở trong khe liếc tôi, Nguyệt liền kéo anh đi về nhà tôi. Lúc này trên bàn ăn đã đầy đủ các món. Anh ta đưa tay ra bắt tay Nguyệt với Hải đứng phong cách của mấy ông sếp. Tôi nhìn ngửa cả mặt mà vẫn phải cười trừ miễn

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại xWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Khi chào hỏi xong, Nguyệt khề bấu bấu tay tôi rồi nói thăm:

- Xứng đôi vừa lứa, trai tài gái sắc. Thế ba mẹ này biết không?

- Biết và ủng hộ.

- Ủây, như ngôn tình ấy nhở?

Ngôn tình cái đầu này. Tôi cười khẩy trong lòng nhưng vẫn phải gật gù.

Mà quả thực là hot girl, hot boy cấp ba tụ họp có khác, nói chuyện cũng rôm rả hơn hẳn. Tôi rót rượu xong ngồi xuống, rồi đưa tôi chân khẽ chạm vào chân Hải. Thế nhưng anh liền rút lại. Mẹ kiếp, lúc không có Nguyệt thì anh tìm đến tôi, giờ nó về lại coi như cỏ rác. Nguyệt kể dự án nó mới thành công tốt đẹp, tôi nghe xong càng thấy uất ức khó chịu. Hải lâu lâu lại gấp thức ăn cho nó, không hề để ý một chút nào tới cảm nhận của tôi.

Tôi cảm thấy trái tim như có ai bóp nghẹn. Rốt cuộc những ngày qua anh ta đối với tôi là gì? Buổi sáng rõ ràng còn vì ghen tức với Phong mới có ánh mắt ấy, giờ đã phui như hạt bụi trong không trung.

Tôi cũng không hiểu vì sao chỉ cần có sự xuất hiện của Nguyệt tôi lại trở nên lu mờ như vậy. Sự khó chịu khiến tôi ăn cơm cũng không còn cảm thấy ngon miệng.

Đến khi ăn xong, dọn dẹp xong tôi thấy Hải thay quần áo đi trực. Tôi để mặc Phong dọn dẹp lấy cớ ra ngoài rồi bắt taxi đến bệnh viện trước chờ Hải. Chờ một lúc lâu mới thấy xe của Hải đến. Tôi đứng chặn lại, anh thấy vậy thì mở cửa kính cau mày nói:

- Em làm cái gì vậy?

- Em muốn nói chuyện với anh.

Có lẽ không muốn người ở viện thấy lại dị nghị anh liền hất hàm ra hiệu cho tôi lên xe rồi phóng ra bờ hồ.

Hải không mở cửa xe đi xuống mà cất lời:

- Có chuyện gì em nói đi.

- Anh định thế nào?

- Định thế nào là sao?

- Với em, anh định thế nào?

- Chẳng phải em có bạn trai rồi sao? Mấy ngày nay anh cũng suy nghĩ kỹ rồi. Chuyện anh sai với em, anh biết, nhưng anh không muốn bản thân mình tiếp tục làm đường nữa. Những gì anh gây ra cho em, anh thành thực xin lỗi.

Xin lỗi? Một lời xin lỗi của anh là xong sao? Tôi không kìm được nữa rít lên:

- Sao anh có thể nói những lời nhẹ như lông gà vô tôi như vậy được? Vậy trình tiết của em ai sẽ chịu trách nhiệm

- Vậy giờ em muốn gì?

- Muốn gì? Em chỉ muốn anh thôi.

Hải lắc đầu bất lực đáp:

- Quý... nhưng mà... nhưng mà anh có vợ rồi. Còn em cũng có Phong rồi.

- Em không cần Phong, em cần anh thôi. Phong yêu em, nhưng em chỉ yêu anh.

Có lẽ Hải cũng không nghĩ phản ứng của tôi lại thế này. Anh đưa tay lên chạm khẽ vào khoeo mắt tôi an ủi:

- Em đừng khóc, anh xin lỗi.

Tôi khóc tức trời ồm chăm lấy anh, anh cũng để mặc kệ như vậy, có lẽ anh đang áy náy. Thế rồi tôi đưa đôi môi ngấu nghiến lên đôi môi của Hải. Hải ban đầu còn đẩy ra, nhưng càng đẩy tôi càng kích thích, bàn tay vuốt dọc từ trên xuống dưới. Đến khi chạm vào nơi thâm kín nhất, tôi bắt đầu mất mề. Hải có lẽ không kìm được, tôi nghe được tiếng thờ dốc. Dần ông mà, rốt cuộc mấy thăng vượt qua nỗi dục vọng.

Hải đóng cửa xe, lái xe vọt vào một khách sạn nhỏ gần đấy rồi đưa tôi lên phòng. Lại một lần nữa tôi và Hải lao vào nhau, lần này anh không còn kêu tên Nguyệt. Trong căn phòng sang trọng chỉ có hai thân thể hoà vào nhau. Anh đầu biết, chiếc cốc duy nhất dưới đây còn tem mác là chiếc cốc có dính một ít thuốc kích dục ở đó. Nhưng lần này tôi cho rất rất ít, ít đến mức Hải cũng không thể nhận ra được.

Lúc xong việc Hải liền nói:

- Quý, giờ em muốn như nào.

- Em chẳng muốn như nào hết, em chỉ muốn làm người tình trong bóng tối của anh thôi. Trong bóng tối cũng được.

Hải đứng dậy mặc quần áo lại rồi đáp:

- Được!

Nghe Hải nói tôi không dám tin vào tai mình, cứ nghĩ anh sẽ vì Nguyệt mà từ chối chẳng ngờ anh lại đồng ý nhanh đến vậy. Nhanh đến mức tôi còn nghĩ mình đang mơ. Ban nãy anh còn thể hiện mình yêu vợ, đúng là tình cảm của đàn ông là thứ dễ mất và dễ thay đổi nhất. Tôi không muốn hỏi lại, bởi tôi tin lần này Hải nói thật, mặt anh cũng rất kiên định.

Lúc này tôi như vỡ oà vì sung sướng liền lao đến ôm chăm lấy anh. Thế nhưng anh không mặn mà, còn thờ dãi.

Không sao, tôi sẽ từ từ làm cho anh nghiện tôi, rồi đá văng con Nguyệt ra khỏi cuộc đời. Chỉ có tôi mới xứng đáng với anh. Còn mẹ anh, từ từ tôi sẽ khiến bà phải thích tôi.Hải không đưa tôi về mà đi thẳng về viện, tôi cũng nói qua với anh Phong chỉ là anh trai không phải bạn trai, thế nhưng có vẻ anh không quan tâm là mấy. Tôi bắt một chiếc taxi về nhà. Lúc đi qua căn hộ của Nguyệt thấy đóng cửa im lìm. Tôi khẽ nhếch mép, trách ai bây giờ? Lấy lý do một vì đi công tác về để từ chối ân ái với Hải, ừ thì không làm được để tôi làm. Không làm được một người vợ từ tể thì cũng để cho tôi. Gì mà tấm gương sáng, gì mà cô gái nổi bật, gì mà đứng với nó tôi không có cửa so. Nực cười.

Tôi đi thẳng về căn hộ của mình mới phát hiện đã muộn lắm rồi, chỉ có ánh đèn vàng giữa trần nhà được bật lên. Toàn bộ bát đĩa được rửa sạch sẽ, đến sàn nhà cũng lau sạch tinh không còn một hạt cát. Tôi tuy hơi ghét Phong nhưng thấy anh ta ở đây cũng không đến nỗi không biết điều nên cũng thấy an ủi phần nào.

Khi định vào phòng lấy quần áo đi tắm đột nhiên thấy Phong bước ra. Anh ta dựa lưng vào tường rồi nói:

- Em vừa đi đâu về thế?

- Đi mua ít đồ. Thôi muộn rồi tôi đi tắm rồi ngủ đây mai còn đi làm.

Phong không đáp đi ra ghế sofa ngồi, tôi cũng không quan tâm nữa chui vào phòng. Đến lúc tắm gội xong ra ngoài phòng khách rót nước uống vẫn thấy Phong ngồi đó. Anh ta đang uống rượu? Phải rồi, trên bàn là chai rượu tây có vẻ rất mới, anh ta không rót ra cốc mà tu ừng ực.

- Phong, có chuyện gì vậy? Sao anh lại uống rượu?

- Em có muốn uống một chút không?

Tâm trạng tôi nửa vui nửa buồn, ừ thì uống. Tôi ngồi đối diện Phong, ánh mắt anh ta vốn dĩ đã rất sâu thẳm, giờ nhìn vào lại như hồ nước mênh mông. Phong rót rượu ra hai cốc, đưa cho tôi một cốc rồi nói:

- Thực ra anh về nước được một tháng nhưng bận công việc, mà anh cũng không hiểu sao em lại không về nhà. Đến hai hôm trước anh có hỏi bà mới biết em ở chung cư này.

- Anh nói chuyện này với em làm gì?

- Trước kia ở nước ngoài, anh thường hay tự hỏi, không biết vì lý do gì mà em lại gài bẫy anh. Nhưng thời gian qua đi, anh cũng quên dần. Đến bây giờ trở về, câu hỏi ấy lại một lần nữa khiến anh khó chịu. Dù sao hai đứa mình cũng đã lớn, em có thể thật lòng trả lời cho anh biết sao trước em lại làm như vậy không?

Chuyện đã qua mà anh ta vẫn nhớ. Tôi thờ dãi đáp:

- Khi ấy ghét, em thấy anh hay chằm chọc, rồi có tình gài bẫy em trước ấy chứ.

- Còn Nguyệt Anh, có ấy đã làm gì em mà em lại như vậy?

Tôi nghe xong hơi chột dạ, Phong nhắc chuyện tôi gây ra vào hồi cấp ba hay bây giờ? Thấy tôi im lặng anh ta lại nói:

- Quý, anh không biết bây giờ em đang có âm mưu gì. Nhưng nếu em đang làm gì sai trái thì dừng lại được không?

Tôi cầm cốc rượu tu ừng ực đáp:

- Em không làm gì, em thực sự không hiểu anh đang nói gì. Thôi muộn rồi em đi ngủ đây.

- Nguyệt Anh là cô gái tốt, ít nhất đến giờ anh cũng chưa hề thấy cô ấy làm gì có lỗi với em cả. Nên nếu như...

Không đợi anh ta nói hết câu tôi liền đặt mạnh cốc xuống dưới bàn rồi gào lên:

- Phong! Tốt thì sao anh không đi mà yêu nó. Trước khi nó lấy chồng sao anh không yêu nó đi. Ừ nó tốt, còn em xấu xa... trong mắt anh em như vậy đúng không.

Tôi nói xong đi về phòng đóng rầm cửa. Phải rồi, trong mắt các người tôi xấu xa bi ối. Còn Nguyệt, dù cho nó có thế nào, vẫn tốt đẹp lắm. Tôi cũng không biết lý do gì mà Phong tìm đến đây còn đòi ở lại. Hay chẳng lẽ anh ta sợ tôi làm cho Nguyệt tổn thương. Tôi cũng không hiểu vì lý do gì mà tất cả mọi người đều bệnh vực nó. Còn tôi, còn tôi thì ai bệnh. Nhưng thôi, đầu sao Hải cũng đang dần dần thuộc về tôi, đó cũng coi như chút an ủi. Thế giới kia ai muốn nghĩ sao về tôi cũng được, chỉ cần Hải tin tôi là đủ. Năm mãi tôi mới có thể ngủ được, đến hơn bốn giờ sáng đột nhiên tôi thấy tiếng lạch cạch ngoài cửa liền bật dậy chạy ra. Phong cầm một valy nhỏ, tôi cứ ngỡ chuyện đêm qua khiến anh ta giận liền nói:

- Anh ghét em thì cũng để sáng hẵng đi, giờ mới tờ mờ đã bỏ đi rồi bà mẹ lại trách em.

- Bỏ đi đâu?

- Thế chẳng phải giận em rồi định đi sao. Em cũng chả lưu luyến gì anh đâu. Nhưng không muốn mang tiếng anh trai mới đến ở nhừo có một buổi đã đuổi.

Phong thấy vậy bật cười đáp:

- Không, anh đi công tác thôi. Có chuyện công tác Nha Trang, hôm qua định nói với em mà em đã giận dỗi bỏ về phòng rồi.

Trước kia gặp Phong, anh rất ít cười, thời gian thay đổi con người thật đáng sợ. Tôi ngáp ngắn ngáp dài nói:

- Thế đi nhanh lên em đóng cửa. Mà anh đi mấy ngày

- Chắc cỡ sáu bảy ngày gì đó. Còn tùy vào tiến độ

Đợi Phong xách valy ra ngoài tôi liền đóng rầm cửa lại. Tổng tiền được anh ta đi tôi cũng nhẹ nhõm hơn hẳn.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy vừa ra khỏi cửa đã thấy Hải về đón Nguyệt đi ăn sáng. Nhìn mặt Nguyệt rạng rỡ lắm, mà càng rạng rỡ lại càng đẹp. Lúc xuống dưới sảnh chung cư tôi còn nghe mấy người bên dưới nói:

- Vợ chồng nhà này đẹp đôi thật đấy. Chắc sinh con ra đẹp lắm đấy.

- Ôi thằng chồng làm bác sĩ đấy bà ạ, vợ cũng giỏi, chồng cũng giỏi trai tài gái sắc nhì.

Ừ, trai tài gái sắc, ừ vợ chồng hạnh phúc. Tôi hôm ấy trở về nhà, khi đi qua căn hộ của Nguyệt lại thấy tiếng cười đùa hạnh phúc. Nhiều khi tôi cứ tự hỏi, rốt cuộc trong lòng Hải có tôi không, liệu anh đến với tôi là tình yêu thực sự hay chỉ vì tình dục. Nhưng rồi tôi không dám nghĩ nữa, càng nghĩ lại càng thấy đau lòng. Hải nhân với tôi, hôm nay sẽ không gặp đủ cho Phong đã đi công tác. Tôi cũng không dám đòi hỏi gì. Tôi không muốn trong mắt anh mình giống những mẹ đàn bà lắm mồm. Đến ba ngày sau Hải tự động tìm đến tôi. Trước khi đến anh chỉ nhắn cho tôi một tin là mở cửa căn hộ anh sẽ tự vào.

Khi còn đang ngồi dưới chân xem tivi thì có tiếng cạch cửa. Hải đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang bước vào. Tôi nhìn anh hỏi nhỏ:

- Sao anh liều thế? Sao không ra khách sạn?

- Không sao, em có nghe câu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?

Không hiểu sao nghe Hải nói câu này tự dưng tôi thấy mình hình như đã thành công. Anh không còn cảm thấy áy náy với việc phản bội, mà còn tự biết giấu giếm. Tôi bật cười nhảy lên ôm lấy cổ anh. Hải cũng hít hà mùi tóc tôi, đôi mắt cụp xuống đầy buồn rầu. Có vẻ như hôm nay anh lại cãi nhau với Nguyệt. Tôi lấy cho anh chút rượu, lặng yên ngồi bên cạnh nghe anh tâm sự.

Anh kể với tôi, ba hôm nay Nguyệt đi công tác về toàn chú tâm vào công việc. Anh cũng không hiểu đối với Nguyệt anh quan trọng hơn, hay sự nghiệp của nó quan trọng hơn. Tôi nghe anh kể đến đâu mà thấy thương anh vô hạn đến đấy. Rốt cuộc, anh lấy Nguyệt về để làm gì? Đến bây giờ tôi thực sự hiểu, Hải ngoại tình với tôi không phải lỗi do anh, do tôi mà chính là do nó. Nó luôn nghĩ nó là trung tâm vũ trụ, vậy nên đối xử với người khác không ra gì, loại người như vậy, ngoại tình còn là nhẹ.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nghe Hải nói tôi Nguyệt không nấu cơm, chỉ gọi con ngoài về ăn nhưng anh không nuốt nổi. Tôi thờ dài đứng dậy nấu cho Hải một bát miến ngan. Anh ăn ngon lành lắm, còn không để dư lại chút nước nào. Ăn xong tôi với anh lên giường nằm, biết dạo này anh mệt mỏi nên tôi có học được vài chiêu bấm huyệt massa liền thực hiện ngay. Đang massa bắt chợt Hải ghi tôi xuống, đôi mắt anh chạm khẽ lên đôi mắt tôi rồi nói:

- Quý, anh xin lỗi... xin lỗi em vì đã từng hiểu nhầm em. Xin lỗi em vì suốt thời gian qua đã không tốt, có phải anh đối xử tệ với em lắm đúng không?

- Không sao đâu, em không nghĩ gì đâu. Thực sự đấy. Em chỉ muốn anh được vui về thôi.

Hải không nói gì nữa, ôm chặt tôi vào lòng. Tôi cũng nép vào người anh như một giấc ngon lành. Những ngày tiếp theo, Hải rất thường xuyên qua chỗ tôi, và tất nhiên tôi lại ghi điểm trong mắt anh bằng cách thay Nguyệt giúp cho bao tử của anh được lấp đầy bằng những món ngon.

Thế nhưng niềm vui chẳng tày gang tấc thì Phong về. Anh ta về có nghĩa khoảng không gian riêng tư của tôi với Hải không còn. Tôi mấy lần nói ý đuổi anh ta đi nhưng anh ta không chịu. Cuối cùng Hải bàn với tôi, anh ta sẽ mua cho tôi một căn hộ chung cư khác gần đó. Như vậy vừa tránh được nghi ngờ, lại vừa đỡ cảm thấy mắc nợ ba đương.

Tất nhiên, lời của Hải có lý đến mức tôi nhất mực nghe theo. Tôi không nói với Phong chuyện này sớm, mãi đến trước khi chuyển đi tôi mới nói. Vừa nói xong tôi cũng thấy nét mặt Phong sa sầm cả lại, còn nhất quyết không đồng ý. Thế nhưng không đồng ý thì làm gì được, ngày buổi sáng hôm thứ hai, nhân lúc Phong đi làm tôi đã lẳng lặng chuyển đồ đi. Căn chung cư mới cách chung cư cũ chỉ gần một cây số, nhưng tôi không muốn cho bất cứ ai biết chỉ có Hải và Nguyệt biết. Tất nhiên Nguyệt là bạn thân tôi, tôi không có gì mà giấu nó. Hải chẳng nói rồi sao, nói nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Từ ngày chuyển đến chung cư mới, Hải mỗi tuần đều đến hai ngày. Tôi không đòi hỏi anh phải đến nhiều. Anh cũng cần có thời gian riêng tư của mình kia mà.

Dù cho biết mình hy sinh cho Hải thế là quá nhiều, thế nhưng tôi không một lời oán than. Suốt thời gian đó, tôi không ghen tuông, không gây áp lực cho anh dù cho trong lòng cũng rất tủi thân. Hải cũng rất thương tôi, có đôi lần anh tỏ ra có lỗi vì biết tôi muộn. Thực ra anh đâu biết tôi không cần một đám cưới, cũng không cần anh cho tôi danh phận, chỉ cần được bên anh mỗi ngày đó cũng là hạnh phúc rồi. Niềm vui của tôi chính là nụ cười của anh. Tôi cảm nhận thấy cuộc sống này mới chính là cuộc sống gia đình, mới là điều Hải đang mong mỏi chứ không phải một nơi lạnh lẽo và một người vợ vô tâm như Nguyệt.

Thế nhưng khi cuộc tình trong bóng tối của tôi và Hải chỉ kéo dài được hơn hai tháng thì Hải ít sang hơn. Anh luôn lấy lý do trực, nhưng tôi lại đang cảm thấy hình như anh muốn trốn tránh tôi. Tôi cũng không hiểu vì sao Hải lại thay đổi như vậy. Rõ ràng suốt thời gian qua tôi đều cố gắng chiều chuộng anh nhất có thể.

Mãi gần đây tôi mới phát hiện không phải Hải thay đổi, mà chính Nguyệt thay đổi. Nó bắt đầu thường xuyên nấu cơm, thời gian cho công việc cũng chia bỏ ra để dành cho gia đình. Chẳng những vậy, nó còn đi học thêm một khóa nấu ăn, một khóa giữ lửa cho gia đình. Thực ra Nguyệt nấu ăn rất ngon, chỉ vì công việc mà lơ là. Nhưng giờ đây đã khác, nó thay đổi ba trăm sáu mươi độ, chiều dù bận cỡ nào vẫn đi chợ nấu cơm, chăm chút cho Hải. Những điều này chính mồm nó nói với tôi. Tôi nghe xong, nổi uất ức lại trào dâng. Con quý Nguyệt, rốt cuộc nó đã biết gì, rốt cuộc nó đã nhận ra được điều gì từ chồng mà thay đổi đến vậy? Mà nó biết gì cũng không còn quan trọng, nhưng việc nó muốn cướp lại Hải từ tay tôi còn lâu tôi mới chấp nhận.

Những ngày tháng qua tôi đã an phận làm người tình của Hải, giờ nó còn muốn trèo người tôi sao. Tôi đáp tui xách xuống nền nhà gào lên. Trước nay nó thế, giờ tính cách vẫn không chịu thay đổi. Nó chỉ muốn nó là nhất, và tất cả mọi thứ đều thuộc về nó.

Còn lâu đi, tôi không đòi nào lại thua dễ dàng như vậy. Chỉ có điều chưa kịp nghĩ xem làm gì thì một buổi chiều Nguyệt đã gọi cho tôi.

Vừa nghe giọng tôi nó đã cười rồi nói:

- Đây, chuẩn bị mua đồ cho con đi nhé. Tao có chữa rồi đấy.

Có chữa? Chẳng phải mồm nó nói nó sẽ kế hoạch sao? Tôi nghe xong không tin vào tai mình chỉ muốn đập vô điện thoại. Thế nhưng lúc này tôi không thể mất bình tĩnh như vậy, tôi cố hạ giọng xuống đáp lại:

- Ôi giờ, mấy tháng rồi, mà con tao là trai hay gái thế?

- Chưa biết được, mới thử que lên hai vạch báo luôn cho này.

Báo báo cái con mẹ nó chứ, nó nghĩ đây là niềm vui sao? Tôi nghe xong càng thấy đau xót. Rốt cuộc là nó có tình gì bấy Hải, nó lấy đứa con ra để níu kéo anh. Con khốn nạn. Vậy mà nó vẫn bỏ bê kể rằng Hải biết điều này vui lắm. Anh còn vừa cầm que thử vừa khóc. Nghe xong cuộc điện thoại tôi phải chui vào nhà về sinh sôi nước lên mặt, không nhất định tôi không được mất bình tĩnh lúc này.

Tôi bấm máy gọi cho Hải mấy cuộc thế nhưng anh không nghe. Cả người tôi nóng bừng, con tức giận chẳng những người đi mà còn thêm phần mạnh mẽ. Cả tôi hôm ấy tôi không làm gì được. Hải! Anh nhất định vì đứa con đó mà bỏ rơi tôi sao? Bao lâu nay tôi nín nhịn thế là quá đủ rồi mà. Đã đến lúc tôi cần lật kèo, thử hạnh phúc giả tạo được bao bọc kia tôi sẽ khiến nó phải vỡ tan.

Đến đêm tôi gọi cho Hải mấy cuộc nữa nhưng anh vẫn không nghe. Chẳng còn cách nào khác tôi đành bắt xe sang chung cư của anh. Vừa đến cửa nhà anh tôi đã nghe được tiếng bà Châu cất lên:

- Mẹ đã nói thì phải nghe. Từ hôm nay để cho cô Trang có ấy sang giúp con con nước. Mãi sáng ngày kia mẹ sẽ đến sớm chờ đi siêu âm. Ngày kia chủ nhật mẹ cũng rảnh. Còn thằng Hải nữa, dạo này tuy biết chăm vợ hơn rồi nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Mấy lần bác sĩ này cũng biết phụ nữ mang bầu vất vả thế nào rồi, nên phải chăm sóc vợ cho cẩn thận. Mấy mà làm gì nó buồn mẹ không nương tay đâu.

- Con biết rồi mà, vợ con có bầu con vui chẳng hết nữa là. Mẹ yên tâm đi, vợ cũng yên tâm từ nay anh không làm vợ phải buồn phải mệt nữa.

Tôi nhìn qua khe cửa, thấy Nguyệt đang ngồi ăn táo, Hải ngồi bên cạnh, vuốt mấy sợi tóc lơ thơ đổ dành ăn thêm nho, thêm lê.

Tôi không dám nhìn thêm lạng lẽ le đôi chân về nhà, cần nhà ban này bị tôi đập phá, giờ lại càng thêm tan tành. Hà có gì mà những thứ tốt đẹp nhất đều dành cho nó? Vậy mà nó vẫn muốn cướp đi của tôi niềm vui sót lại. Tôi lại gào lên giữa không trung, vì sao? Vì sao đến giờ nó vẫn cứ hơn tôi.

Tôi lấy máy nhắn cho Hải một cái tin sau đó ra ngoài một lúc rồi mới trở về. Sáng hôm sau khi còn đang say giấc nồng thì có tiếng đập cửa. Tôi khẽ nhếch mép, Hải bước vào hốt hoảng nói:

- Quý, tin nhắn này là sao?

Tôi nhìn anh, bình thần hỏi lại:

- Trước khi anh hỏi em câu đó em hỏi anh câu này được chứ?

- Câu gì?

- Dạo này anh trốn tránh em đúng không?

Hải đưa tay quệt ngang dòng mồ hôi đáp lại:

- Không, anh thực sự rất bận. Bệnh nhân dạo này rất đông, chứ anh không hề trốn tránh em. Thực sự đấy.

Không trốn tránh, mà gọi không nghe máy sao, không trốn tránh mà có thời gian bên Nguyệt còn tôi thì không? Thế nhưng lúc này tôi không còn muốn đòi co nên chỉ cúi mặt im lặng. Hải liếc mắt nói tiếp:

- Em... em có thai thật sao? Sáng nay anh mới nhận được tin nhắn này.

- Phải, anh nghĩ xem chúng ta quan hệ không dùng biện pháp gì, đành là điều bình thường mà.

- Nhưng chẳng phải anh mua thuốc tránh thai hằng ngày cho em rồi sao? Em cũng nói emm uống đều mà.

- Cả tháng nay em vứt có có uống đâu, bận tôi mất tôi mũi.

Hải nhìn tôi, hai khoé môi anh giật giật, tôi liền đưa chiếc que thử hai vạch trước mặt anh:

- Em mới thử buổi sáng xong.

Hải nhận lấy que thử thai, đột nhiên ngồi phịch xuống ghế. Tôi có chút đau lòng, tại sao là con của Nguyệt thì anh vui sướng hạnh phúc, còn đến con của tôi anh lại có thái độ như vậy. Hải ngồi một lúc liền đứng dậy, hai tay bấu chặt lên vai tôi rồi nói:

- Quý, bỏ đi em.

Bỏ đi? Tôi cười khằng khặc. Một câu nhẩn tâm vô tình như vậy Hải cũng nói được ra. Hải thấy tôi cười liền ôm tôi vào lòng.

- Quý, ban đầu em nói chỉ làm người tình trong bóng tối của anh. Vậy nên nếu em có thai, đó là tội lớn của anh. Anh biết anh là thằng đàn ông tồi, nhưng em nghe anh, bỏ đi nha em. Chỉ cần bỏ đi, em muốn gì anh cũng chiều em hết. Dù có báo anh làm gì anh cũng chấp nhận. Đi, giờ anh đưa em đi siêu âm. Có lẽ thai vẫn còn nhỏ, bây giờ bỏ đi sẽ không nguy hiểm gì cả. Được không em?

Tôi bật khóc nức nở, ôm chặt lấy anh rồi nói:

- Anh ơi. Nhưng đây là con của mình mà?

- Anh biết, anh biết. Nhưng Quý à, anh không nghĩ sự việc lại đến mức này. Coi như anh xin em được không?

- Nếu như em không bỏ thì sao?

Hải nghe vậy, trợn trừng mắt nhìn tôi, đột nhiên anh thay đổi thái độ không đáp mà đứng đưng bỏ đi, ra đến cửa anh mới cất lời:

- Quý! Anh nói bỏ là bỏ. Còn nếu em ngoan cố giữ lại thì đừng trách anh.

Rất cuộc thì tình nghĩa bấy lâu nay của tôi và Hải cũng chỉ đến vậy. Tôi cười cay đắng, trong mắt anh, vẫn chỉ có Nguyệt, chỉ có Nguyệt mà thôi. Thế nhưng lúc này tôi không còn cần nghĩ nhiều đến tình đến nghĩa, tôi cần khiến cho bạn thân tôi biết đã đến lúc nó tỉnh ngộ đi rồi, tôi kéo anh vào rồi nói:

- Được, em nghe anh, em sẽ bỏ đứa bé, được chưa?

Hải gạt đầu thái độ anh cũng bắt đầu dịu hơn, cúi xuống hôn tôi, tôi cũng ghi người vào người anh, đôi môi nóng bỏng chạm vào từng thớ da thịt. Hải dường như hiểu ý, xé roạt chiếc váy trên người tôi đang mặc.

Tiếng hơi thở gấp gáp của Hải phả vào tai tôi, hai bàn tay anh cời phẳng chiếc áo con sột lạt trên người rồi thì thầm:

- Quý, nghe lời anh, chỉ cần em nghe lời anh muốn gì anh cũng chiều em tất.

Tôi nhìn gương mặt đẹp trai đang nhể nhại mở mồm hỏi hỏi lại:

- Có thật em muốn gì anh cũng nghe lời em không?

- Thật mà...

- Trước khi đưa ra yêu cầu, em hỏi anh một câu được không?

- Được!

- Anh có yêu em không?

- Có, anh yêu em.

- So với Nguyệt thì sao? Anh yêu em, hay yêu nó hơn?

Hải hơi dừng lại, tôi đưa bàn tay vuốt ve tấm thân vạm vỡ của anh rồi chạm xuống nơi bí ẩn nhất. Anh bị tôi kích thích thờ mạnh hơn đáp lại:

- Anh yêu em hơn.

Tôi nghe xong, nhắm nghiền mắt. Cuối cùng anh cũng nói anh yêu tôi hơn, bên ngoài đột nhiên có tiếng cạch rất lớn. Hải nhìn tôi, rồi nhìn ra ngoài toàn thân sững lại. Phía cửa gỗ, Nguyệt đứng như trời trồng chăm chăm nhìn hai chúng tôi. Rồi bất chợt nó như điên như dại lao về phía tôi gào lên:

- Quý, tại sao mày lại làm thế với tao? Tại sao mày lại làm thế với tao hả Quý? Tao đối xử với mày thế nào, bạc đãi mày cái gì mà mày lại như vậy? Đây là chồng tao, chồng tao đấy!

Tôi bặm môi, lùi lại run rẩy đứng nép vào người Hải van xin:

- Nguyệt, Nguyệt à tao...tao xin lỗi...tao...

- Mày xin lỗi là xong à? Xin lỗi à xong à? Tại sao? Tại sao? Cả anh nữa... tại sao anh đối xử thế với tôi hả? Anh có biết đây là bạn thân tôi không, biết không hai người... hai người...

- Mày bình tĩnh đã.

- Bình tĩnh? Mày còn dám nói đến hai chữ bình tĩnh. Tại sao mày có thể làm thế với tao được cơ chứ? Tại sao hả...

- Từ từ nghe tao nói...

- Mày cảm mạo đi. Cảm ngay đi.

Tôi khẽ im bật, cả ba đều im, bầu không khí ngột ngạt bao trùm cả căn phòng. Đột nhiên nó nhìn tôi, đờ đẫn sát khí rít lên.

- Lâu chưa?

- Cũng... cũng lâu rồi. Mấy tháng rồi - Tôi bình thản đáp.

- Mày!

Nó còn chưa nói hết câu đã ngồi sụp xuống khóc nức nở, vừa khóc nó vừa gào lên "Tại sao, hả? Lũ khốn nạn này, tại sao?". Nhìn nó khóc tôi bỗng thấy hả hê, hả hê đến vô cùng. Hải thì quý xuống cầm tay nó van xin:

- Nguyệt, anh xin lỗi. Là lỗi của anh. Em đánh anh đi, anh sai rồi. Nguyệt, ai sai rồi.

Nguyệt đưa đôi mắt căm phẫn nhìn Hải đột nhiên thẳng tay tát bốp một phát vào mặt anh ta rít lên:

- Đồ khốn nạn!

Nó nói xong thì đứng dậy chạy vụt ra ngoài, lúc này trong căn phòng khách chật chội chỉ còn lại hai người. Hải nhìn tôi, đôi mắt đen xoáy thẳng vào mắt tôi lắc đầu nói:

- Quý... chuyện này...

- Chuyện này là sao? Ý anh là gì?

- Là cô, là cô gọi Nguyệt đến đúng không? Là cô sắp xếp để cô ấy biết đúng không?

- Đúng vậy thì sao?

- Cô!!!

- Em chỉ muốn đường đường chính chính được bên anh thôi mà.

- Quý... sao cô... cô đúng là một con cáo già. Không ngờ tôi lại mắc bẫy của cô - Hải gạo lên, hai mắt long sòng sọc nhìn tâu.

Nghe Hải nói, tôi tôi bất chợt như có ai bóp nghẹn. Nhưng rồi tôi cố gắng để bản thân mình tỉnh nhất rồi đáp lại:

- Mắc bẫy? Chuyện này chẳng phải do anh tự nguyện sao? Em ép anh ngủ với em sao? Em ép anh mua nhà, ép anh đến với em sao?

Hải không đáp, anh ta mặc vội bộ quần áo rồi ném mạnh chiếc cốc thủy tinh xuống mặt đất vỡ tan tành. Tôi chạy theo níu kéo:

- Hải, anh đi đâu thế? Chẳng phải anh nói anh yêu em hơn nó sao? Anh đã yêu em hơn nó tại sao không đến với em

Hải hất văng tay tôi khiến tôi loạng choạng rồi gạo lên:

- Đến với cô? Cô điên rồi

Tôi nhắm nghiền mắt, Hải không quay lại lấy một lần cất bước đi thẳng. Tôi lao đảo mãi mới vào đến trong nhà nằm vật ra giường. Mấy tiếng sau tôi mới có thể đứng dậy đi dọn dẹp lại căn nhà. Vừa dọn xong thì có tiếng chuông điện thoại cất lên. Đầu dây bên kia là giọng của Nguyệt:

- Nói cho tao biết vì sao mày lại làm thế? Nói đi.

Dù nó có cố nói giọng điềm tĩnh nhất tôi vẫn nhận ra nó đang đau lắm, từng câu từng chữ nói ra nghẹn ngào đến đáng thương. Nguyệt, đứa bạn thân duy nhất của tôi, Nguyệt cô gái có lòng tự trọng cao hơn núi đến mức này vẫn cố giữ cho mình chút sĩ diện cuối cùng sao? Tôi đáp lại với thái độ bình tĩnh nhất có thể:

- Mày nghĩ là vì sao?

Nghe đến câu này đột nhiên nó lại như phát điên rít lên:

- Rốt cuộc là vì gì? Tao đã làm gì có lỗi với mày?

- Là vì tao với Hải yêu nhau, là tao yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tao, chúng tao xứng đáng được ở với nhau.

- Yêu?

- Đúng vậy.

- Quý, tao thực sự kinh tởm con người mày. Mày còn đáng kinh tởm hơn mấy con điếm ngoài đường.

Đầu dây bên kia nói xong thì nấc lên nghẹn ngào rồi tắt phụt máy, tôi ngồi xuống đất cố ngăn cơn tức giận nhưng chẳng ngăn nổi liền vung tay ném chiếc điện thoại xuống đất vỡ tan tành. Phải mất một lúc sau tôi mới bình tĩnh trở lại liền đứng dậy vào nhà tắm dội nước lạnh từ trên xuống dưới. Nguyệt Anh! Lần này mày thua tao rồi. Xinh đẹp ư, thông minh ư, gia đình hạnh phúc ư? Nhảm rồi, mày vốn dĩ không hề có bất cứ thứ gì, mày vốn dĩ chưa từng thắng tao. Tôi bật cười, cười đến mức không thể thở nổi!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ngoài cửa bất chợt có tiếng chuông cửa reo lên, tôi cứ ngỡ là Hải hay chí ít là Nguyệt. Thế nhưng vừa chạy ra mở mới biết đó là Phong. Nhìn thấy tôi Phong không nói không rằng lôi xềnh xệch tôi vào trong rồi đóng mạnh cánh cửa sau đó rít lên:

- Em đang làm cái gì vậy? Em đang làm cái trò gì thế?

- Làm gì là làm gì?

Phong nhìn tôi, đôi mắt anh đỏ ngầu, ánh mắt bất lực đáp:

- Đến giờ phút này em vẫn không chịu thay đổi. Rốt cuộc em là con người như nào vậy Quý?

- Anh nói gì em không hiểu.

- Em thôi ngay đi, đàn ông trên đời này chết hết rồi hay sao mà em lao thân vào cướp chồng của Nguyệt Anh?

Tôi cười nhạt, hoá ra anh ta cũng đã biết. Mấy tháng nay tôi nghe nói vì việc ba dựng mở thêm chi nhánh nhưng lại làm ăn thất bát mà Phong phải thay ông gánh nên bận rộn lắm. Tôi còn cứ nghĩ giờ anh ta đang sập mặt với hết dự án nọ đến dự án kia và cả những kế hoạch của công ty ai dè hôm nay rảnh mà đến tìm tôi. Phong buông tay tôi, giọng khàn đục cất lên:

- Quý, dừng lại đi em. Quay đầu lại đi, đừng tiếp tục sai lầm nữa.

- Sai lầm, anh biết thế nào mà anh bảo em sai lầm?

- Vậy em nghĩ em đúng hay sao? Ngủ với người có vợ, mà còn là chồng của bạn thân em. Em đúng lắm hả?

- Là con Nguyệt nó nói với anh chuyện này đúng không, chứ mấy tháng nay anh đâu đâu rảnh mà để ý tới em, thôi tốt nhất anh về lo chuyện ở nhà đi.

- Em cũng biết anh không rảnh cơ à? Em cũng biết nhà có chuyện gì xảy ra cơ à? Vậy mà sao em đã không giúp còn khiến người khác thêm đau đầu?

- Phong! Chuyện của em em đâu mượn anh để ý mà đau đầu với chả không? Hình như anh đang đi quá giới hạn rồi thì phải, em nhớ... chúng ta không cùng huyết thống cơ mà.

- Phải rồi, em chưa bao giờ coi anh là người nhà. Dù cho sống chung một nhà thì vẫn là người dưng nước lã đúng không?

- Đúng vậy. Anh chính là người dưng nước lã. Anh có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi? Tôi nói cho anh biết, tôi sống thế nào không mượn anh quan tâm, mà anh có quan tâm cũng không thay đổi gì được đâu.

Phong thấy tôi rít lên thì đập bàn mạnh rồi cũng quát lớn:

- Anh không có quyền nhưng ba mẹ thì có đúng không? Em ra xã hội bói tro trát trấu vào mặt ba mẹ đến nỗi người ta tìm đến nhà làm ầm lên. Nhà thì bao nhiêu chuyện không hay ập đến, Em xem, em làm được cái gì? Em giúp cho ba mẹ được cái gì chưa hay chỉ hết lần này đến lần khác gây chuyện? Phải rồi, em cứ tự cho rằng cả nhà không ai thương em, không ai để ý tới em rồi tách mình ra. Có bao giờ em nghĩ đến cảm nhận của người khác chưa? Mấy tháng nay anh bận, bận nên không thể tìm đến em, anh còn nghĩ thời dễ em tự do vì anh cũng chẳng quản được. Nhưng ít nhất khi ấy anh nghĩ em sẽ không làm ra cái trò bi ối như vậy, ít nhất anh cũng còn nghĩ em biết thay đổi. Hoá ra anh nhảm, tất cả những thứ em bày ra trước mắt là che giấu cho sự dè dặt của mình.

Tôi nghe Phong nói một tràng giăng dãi hải vừa kinh ngạc vừa uất nghẹn.

- Ai đến gây sự? Anh nói cho tôi biết ai đến gây sự? Còn nữa, anh có tư cách gì mà nói tôi dè dặt? Anh nghĩ anh là ai?

- Em dè dặt thì rõ ràng rồi, cần gì phải có tư cách mới nói được?

Phong nói xong thì đi ra ngoài cửa. Trước khi về anh ta còn nói lại một câu:

- Mẹ bị người ta chửi cho phát ốm rồi. Nếu còn thương mẹ, thì tự biết làm như thế nào đi.

Rốt cuộc ai đã làm chuyện này. Chắc chắn chỉ có Nguyệt. Con chó chết! Nó vì chút thù oán cá nhân mà lôi cả người lớn vào. Tôi còn nghĩ nó thanh cao thế nào, hoá ra cũng là con người mưu mô xảo quyệt.

Lấy ra ngoài cửa hàng mua chiếc điện thoại mới rồi trở về nhà máy bấm số nó, thế nhưng nó không nghe máy, gọi cho Hải anh ta cũng không nghe.

Tôi liền chạy ra bắt taxi đến căn hộ của Nguyệt, thế nhưng cửa khoá im lìm. Nguyệt là bạn thân của tôi, tôi rất hiểu nó. Chắc chắn nó sẽ không tha thứ cho Hải. Tính nó sĩ diện cao lắm, trong lòng tôi tuy còn ức khi nó cho người đến nhạo giầy sự với ba mẹ tôi. Nhưng lúc này tôi vẫn cảm thấy đắc ý, hả hê. Vợ chồng nó tan đàn xẻ nghé, rồi xem còn có ai khen gia đình mẫu mực, gia đình lý tưởng không? Rồi xem đám bạn cấp ba sẽ tung hô nó thế nào nữa?

Tôi ra ngoài định vào quán bar, nhưng không biết mà xui quý khiến gì mà lại bắt xe về nhà ba mẹ. Cũng khuya lắm rồi, nhưng tôi thấy nhà vẫn còn bật điện sáng choang. Thế nhưng tôi không dám vào mà chỉ ngó ngó bên ngoài. Đột nhiên có tiếng cô Lan hàng xóm cất lên:

- Ô Quý đây à? Về nhà sao không vào trong mà thập thò ngoài này thế? Mà này, mày làm gì để cho người ta đến làm ầm nhà ầm cửa lên thế? Mày đẹp gái thế kia sao lại đi cướp chồng người ta thế Quý.

Tôi nghe cô Lan nói có gấng lắm mới có thể kìm chế lại mà không chửi thề. Đột nhiên bên trong cánh cửa mở ra, mẹ tôi đứng ngoài hiên nheo mắt hỏi:

- Ai đấy.

- Con Quý nó về rồi này chị Kim. Xem xét thế nào mà bảo ban lại nó đi nhé.

Mẹ tôi lao ra, tôi định chạy đi nhưng không kịp liền bị mẹ kéo tay vào. Cô Lan thì che miệng lắc đầu nói:

- Cả mẹ cả con, đúng là đĩ có gia phả.

Tôi thấy vậy không kìm được rít lên:

- Này, cô nói ai đấy.

Cô Lan không đáp mà bỏ về nhà, mẹ tôi cúi gằm mặt nước mắt cũng ằng ặc chảy ra.

- Sao mà mẹ phải khóc?

- Đến giờ này mà còn hỏi sao à? Không phải vì mày sao? Đi vào đây mau lên.

- Mẹ cứ để con tự đi, lôi kéo làm gì?

Vừa vào đến trong nhà tôi đã thấy ba đang ngồi trên ghế, Phong cũng ngồi cạnh ông. Lúc này tôi mới để ý ông già đi nhiều lắm, tóc hai bên mai cũng bạc cả đi. Mẹ tôi cũng gầy rộc hẳn, hai hốc mắt sâu hoắm thâm lại. Ba đang khoanh hai tay trước ngực nhìn tôi hỏi:

- Con về rồi đấy à?

Giọng ông rất điềm tĩnh, thực lòng tôi cũng không biết ông nghĩ gì. Tôi cúi xuống đáp lại:

- Dạ vâng.

- Tưởng con quên luôn đây là nhà mình rồi chứ?

- Ba...

- Quý, con cũng lớn rồi, cũng được ăn học đàng hoàng, ba nghĩ con phải sống có đạo đức chứ. Tại sao con lại đi làm cái việc đáng xấu hổ như vậy? Con có biết không những mẹ, mà cả ba giờ ra đường cũng không dám nhìn ai không?

Khốn nạn, hết sức khốn nạn mà. Tại sao con Nguyệt nó có thể làm ra cái chuyện này cơ chứ? Nó không thể níu kéo được Hải nên quay sang đá kích gia đình tôi sao? Mẹ tôi ngồi xuống cạnh ba đang cứ lên tục đứu tay quệt nước mắt. Ba đang nói thêm mấy câu nữa thì bỏ lên trên tầng. Phong cũng đi lên, có lẽ hai cha con họ muốn tôi và mẹ nói chuyện với nhau. Tôi vẫn đứng như trời trồng, mẹ tôi nghẹn ngào vừa đánh tôi vừa n nói:

- Sao con lại làm như vậy? Mẹ nhớ con và cái Nguyệt Anh chơi thân với nhau lắm cơ mà.

- Mẹ... con...

- Con có biết, người ta đến người ta chửi thế nào không? Người ta bảo mẹ là loại điếm nên mới sinh con ra như vậy. Người ta bảo vì mẹ như vậy nên không biết dạy con. Ừ, mẹ làm đĩ, cái nghề mạt hạng đáng xấu hổ. Mẹ không có ăn có học nên mẹ làm đĩ. Mẹ xấu hổ vì nó, mẹ nhục nhã vì nó nhưng còn con. Con được ăn học đàng hoàng, tại sao con lại làm cái việc đi cướp chồng người ta như thế hả con? Cả ngày hôm nay không ai dám ra khỏi nhà, người ta chỉ trò bàn tán nhiều lắm con biết không?

Mẹ đánh tôi cắn răng chịu, đánh chán chê bề ngoài vừa nói vừa khóc, rõ ràng là Hải với tôi yêu nhau. Rõ ràng anh không hề yêu Nguyệt vậy mà tại sao mọi người cứ cho rằng tôi sai? Tình yêu là vô tội, chỉ vì đến sau nên tôi có lỗi sao? Còn Nguyệt nữa, nó muốn trả thù tôi thế nào sao không tìm thẳng đến tôi, đánh vào gia đình tôi làm gì? Tôi khẽ nắm lấy tay mẹ rồi nói:

- Mẹ, con xin lỗi...

- Con không cần xin lỗi mẹ, người con cần xin lỗi là Nguyệt Anh. Con tìm đến nó, xin lỗi nó đi.

Xin lỗi Nguyệt? Không đời nào, thế nhưng vì không muốn bà suy nghĩ tôi liền đáp:

- Vâng, con... con sẽ xin lỗi nó.

- Quý. Mẹ thực sự thấy rất xấu hổ và nhục nhã. Mẹ... đến giờ phút này mẹ vẫn không dám tin con như vậy. Con nói đi, là do con nóng nổi, hay do thẳng kia nó dụ dỗ con.

- Là... là do anh ấy dụ dỗ con.

- Vậy mà sao đám người đó đến chửi bới còn nói rằng con dụ dỗ người ta?

- Đám người đó là đám người nào?

- Mẹ cũng chẳng rõ, chỉ thấy một đám người thôi. Mà cũng không biết tại sao người ta biết quá khứ của mẹ. Chuyện này trước kia lúc lấy ba đang ông ấy đã che giấu rất kỹ cơ mà.

Tôi thờ dãi, trước kia tôi cũng chưa từng nói chuyện này với Nguyệt. Sao nó lại biết như?

- Thôi, chuyện sai cũng đã sai rồi. Giờ người ta biết cũng biết rồi. Thế nhưng mẹ chỉ mong con dứt khoát đi. Xin lỗi Nguyệt Anh rồi làm lại cuộc đời đi. Không có gì là muộn cả, thời gian này sẽ rất khó khăn. Con cũng đừng ngây thơ cả tin quá, đàn ông mà, nó chỉ muốn thêm chứ không muốn bớt. Mồm nó nói yêu con nhưng thực ra đối với nó vợ con gia đình vẫn quan trọng nhất. Con phải biết mà tránh xa đám đàn ông có vợ biết chưa? Đời mẹ đã quá nhục nhã ề chê, mẹ chỉ mong con sáng suốt lên. Ba đang con rất đau đầu vì chuyện này. Chắc ông ấy cũng đang không muốn thấy mặt con bây giờ. Con đi về đi đã, mẹ từ từ khuyên nhủ.

Tôi đứng dậy lững thững bước ra, mẹ tôi vẫn đang khóc. Bên ngoài trời hơi se lạnh, bầu trời đêm đen mịt như lòng tôi lúc này. Khi tôi còn đang suy nghĩ thì có tiếng còi xe cất lên, Phong ngồi trong xe ô tô kéo kính xuống rồi nói:

- Lên xe đi.

- Khỏi cần, tôi tự bắt xe về.

- Muộn rồi lên đi.

Tôi nhếch mép không đáp. Đột nhiên Phong lao ra khỏi xe bẻ khóa tôi ấn vào trong rồi khoá chặt cửa lại. Tôi nghiêng răng rít lên:

- Anh làm cái gì vậy?

- Đưa em về nhà?

- Tôi mượn à?

- Em không mượn, từ trước tới nay có bao giờ em mượn anh gì đâu. Thế nên giờ mới ra nông nỗi này đây. Ngu nó cũng phải vừa thôi.

Vừa nói Phong vừa phóng xe đi, tôi gào ầm lên:

- Ủ, tôi ngu! Các người hải lòng chưa?

Phong không đáp, anh vẫn lái xe về chung cư của tôi. Đến lúc vào sảnh anh ta mở cửa xe rồi nói:

- Xuống đi. Về nằm vắt tay lên trán mà suy nghĩ lại những việc mình làm. Đàn ông trên đời này không thiếu, ít nhất cũng còn có anh.

Không đợi tôi đáp, Phong đã mở cửa xe bước vào rồi phóng đi. Nực cười chưa? Anh ta đang tự cao tự đại về bản thân mình sao? Điểm này, tôi phải công nhận Nguyệt và Phong giống nhau. Hai con người lúc nào cũng cho rằng mình giỏi giang, đẹp đẽ. Đàn ông trên cái thế giới này có hết tôi cũng đéch thêm yêu anh ta. Đồ ngạo mạn, ảo tưởng.

Tôi lên phòng nằm mà không ngủ được chỉ thấy điên tiết. Tôi mới chỉ ngủ với Hải mà bị cho là bị ối, còn con Nguyệt nó gây sự với người lớn vẫn được mác ngoan hiền. Nhưng thôi, tôi đang chờ xem cái bộ mặt nó lúc ly hôn với Hải sẽ như thế nào. Nghĩ vậy tôi cũng đôi phần an ủi.

Giờ Hải còn đang sốc vì việc bị vợ phát hiện nên tôi không làm phiền anh. Mà thực ra, không liên lạc với Hải tôi cũng thấy rất bình thường. Cảm giác nhớ nhưng gì đó tôi không hề có. Chỉ cần nghĩ đến cảnh con Nguyệt khóc lóc rồi đòi ly hôn sau đó sẽ ra toà đòi đủ hà hệ mà quên đi cảm giác cô đơn trống vắng. Cái thứ nó đều già, chơi kiểu hèn hạ tôi không một chút xót thương.

Tôi cũng biết vì sao con Nguyệt không đánh ghen tôi, nó luôn muốn người ta nhìn vào nó như một thánh nữ, không muốn làm mất lòng ai, cũng không muốn để ai thấy bản chất xấu xa của mình. Điều này tôi hào toàn hiểu.

Sáng hôm sau, khi vừa bước chân ra khỏi chung cư đột nhiên con Nguyệt từ đâu xuất hiện. Tộc tai nó rất gọn gàng, nó mặc bộ váy trẻ vai, môi cũng căng mọng vì màu son đỏ. Khâm phục! Thực sự khâm phục nó, đến ngay cả thời điểm đau khổ nhất nó vẫn xuất hiện với bộ dạng hết sức chín chắn. Chỉ có điều không thể che lấp đi được hai con mắt đó mọng, gương mặt vẫn thất thần, xanh xao. Có lẽ đêm qua nó khóc nhiều lắm.

Nó thấy tôi lạnh lùng nói:

- Tao có chuyện cần nói.

Tôi nhếch mép đáp lại:

- Tao cũng đang có chuyện cần nói với mày đây. Tại sao chuyện của tao với mày mà mày liên quan gì đến ba mẹ tao mà mày làm ầm lên?

- Mày nói gì?

- Thôi, mày đéch cần già ngây già ngô với tao đâu. Mày có tốt đẹp gì đâu mà muốn tao tốt đẹp với mày. Tao cảnh cáo mày, nếu mày còn định đụng đến ba mẹ tao lần nữa đừng trách tao.

Nguyệt khoanh tay hay trước ngực, một nụ cười đều già xuất hiện trên mặt nó.

- Quý, chuyện mày đang nói tao đéch hiểu mà cũng đéch cần hiểu. Nhưng tao nói cho mày nghe đây này. Hôm nay tao tìm đến mày là để thông báo cho mày biết. TAO SẼ KHÔNG LY HÔN VỚI HẢI.

Tôi nghe xong không dám tin vào tai mình, con Nguyệt nhấn mạnh câu cuối rõ ràng mà sao tôi nghe như sét đánh ngang tai. Chồng nó ngoại tình, với tính cách sĩ diện như nó mà không ly hôn. Nó nhìn tôi nói tiếp:

- Mày ngạc nhiên lắm đúng không, nhưng đó là sự thật. Tao không ly hôn, và tao cũng nói cho mày biết nhất định tao phải giữ cuộc hôn nhân này cho bằng được.

- Mày!

- Sao nào? Tức lắm hả? Ngay cái lúc tao phát hiện mình có thai, mày dùng tin nhắn lạ nhắn đến cho tao để tao đến nhà và nhìn thấy cảnh mày với Hải trần trướng. Mày muốn tao sốc, mày muốn tao phát điên, mày muốn tao ly hôn với Hải cho vừa lòng mày đúng không? Nhưng tao đã nghĩ kỹ rồi, mày càng muốn tao thế nào, tao sẽ càng làm ngược lại. Hiểu chưa con út?

Tôi tức! Tức phát ghen! Dù cho có kim chế vẫn không kim được. Thế nhưng lúc này tôi vẫn phải cười cợt bình thản đáp:

- Chồng mày ngoại tình, mày không nhục à mà còn định tha thứ?

- Mày khỏi cần đã kích tao Quý à. Tao đã quyết định, mày nghĩ mấy câu nói của mày khiến tao phải thay đổi lại sao? Chồng tao không tiếc, ngoại tình thì không còn đáng để tao trân trọng nhưng vì mày, tao sẽ không ly hôn. Còn nữa, tao thừa biết mày chẳng yêu thương gì Hải đâu. Tất cả mọi chuyện mày làm ra hôm nay không phải vì mày yêu Hải, mà vì mày ghen tỵ với tao. Nhưng tao nói cho mày nghe, cả đời này dù mày có dùng thủ đoạn dè tiện thế nào mày vẫn không thắng được tao đâu.

Chưa bao giờ tôi thấy con Nguyệt nói đanh thép đến vậy. Nó nói to, nói rõ ràng, rành mạch. Câu nói cuối cùng của nó như một phát tát thẳng vào mặt tôi. Tôi lao đến giữ chặt hai vai nó rồi gào lên:

- Tao không thua mày, mày mới đang thua tao. Tao nói cho mày biết chưa bao giờ tao thua mày cả. Nhưng mày đang thua tao rồi đây, mày tạo cho mày cái vỏ bọc hoàn hảo làm gì? Mày nghĩ tao phải ghen tỵ với mày sao? Khi mà chồng mày đêm nào cũng đến ngủ với tao.

Nói xong câu đó, tôi thấy khoẻ mới Nguyệt gạt lên từng hồi, còn nghĩ nó sẽ đánh tôi nhưng không. Nó nhếch mép đáp:

- Thi sao? Anh ta cũng chỉ coi như mày giống mấy con đĩm ngoài đường thôi. Mày nghĩ, trong lòng anh ta, mày so được với tao sao? Trước kia, và đến tận bây giờ, mày luôn ghen tỵ với tao. Nhưng có bao giờ mày thắng nổi tao đâu.

- Ha ha, tao ghen tỵ với mày?

- Không đúng sao? Tao trước kia ngu ngốc tin mày, nhưng đêm qua tao đã thấu mọi thứ. Nghĩ kỹ lại mọi chuyện thì cũng coi như hiểu được ra. Thà là chuyện này tao tự phát hiện còn nghĩ mày và Hải yêu nhau, nhưng mày chủ động muốn tao biết thì chi vì hay chữ đó kìa! Tao có nhan sắc hơn mày, một công việc đáng mơ ước, cũng có nhân cách tử tế hơn mày, mày xem có thứ gì mày hơn tao? Trước kia tao còn thấy mày chẳng kém tao cái gì, đến hiện tại và ngay giây phút này thì thấy cái gì mày cũng không bằng! À có đấy, mày mưu mô hơn, xảo quyết hơn, thủ đoạn hơn và cũng rẻ rách hơn. Loại người tóm lợm như mày què tao đây.

Nói xong nó giang tay và bóp một phát vào mặt tôi rồi bỏ đi. Tôi muốn lao vào mà đánh nó, thế nhưng khi thấy Hải đang ngồi trong xe chờ nó lại phải cố nén lại con tức giận! Nguyệt! Tại sao nó lại trở nên như vậy cơ chứ? Nhất định tôi sẽ không để nó được đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chông Bạt Thân* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Buổi tối tôi đi làm về liền lấy máy gọi cho Hải. Tôi cứ ngỡ anh không nghe, nhưng vừa gọi cuộc đầu tiên đầu dây bên kia đã bắt máy.

- Alo.

Tôi già vờ khóc lóc nghẹn ngào nói:

- Anh ơi. Em không biết anh giận em cỡ nào, nhưng dù sao giờ mình cũng còn đứa con ràng buộc. Chẳng lẽ một chút trách nhiệm anh cũng không có.

- Mở cửa đi. Tôi đang đứng trước cửa nhà.

Tôi nghe xong không dám tin nổi vào tai mình. Hải đến tìm tôi, chẳng lẽ anh đã nhận ra bộ mặt thật của Nguyệt? Chẳng lẽ anh muốn ly hôn với nó. Tôi bật dậy chạy ra, thế nhưng khi vừa kéo cánh cửa ra tôi mới biết mình đã nhầm. Không phải Hải đến tìm tôi, mà cả bà Châu và Nguyệt. Tôi nhìn bà Châu run rẩy nói:

- Châu... cháu chào cô ạ.

Bà Châu không đáp, bước vào nhà sau đó cất lời:

- Tôi thực lòng không hề muốn gặp lại cô một chút nào. Thế nhưng vì thằng con ngu dại tôi lại phải lần nữa đến. Hôm nay, tôi đưa cả con trai, con dâu tôi đến đây là muốn ba mặt một lời giải quyết mọi mâu thuẫn giữa cô và chúng nó.

- Dạ... dạ mời cô ngồi.

Nguyệt nhếch mép nhìn tôi, nó ngồi ngay sau bà Châu. Tôi định đi rót nước bà Châu liền giữ tay lại rồi nói:

- Ngồi xuống đi, không cần nước tôi gì hết.

- Cô...

- Tôi nói thẳng luôn vào vấn đề. Chắc cô vẫn không quên lời tôi nói lần trước đúng không?

- Dạ thưa cô...

- Thôi khỏi thưa gửi! Tôi đã cảnh cáo cô cô không chịu nghe. Nói thật, sao cô tệ thế? Cô đúng là cái loại bạn tồi, là thứ đàn bà đáng ghê tởm. Nhìn mặt cô cũng không đến nỗi, tuy không xinh bằng con dâu tôi, nhưng ít ra trông cũng tạm được chứ sứt mẻ lời rồn gi mà phải đi cướp chồng của nó? Cô đừng nghĩ tôi không biết mấy cái chiêu trò của cô. Thằng Hải nó khai hết rồi, lần đầu tiên cô dụ dỗ nó thành công bằng rượu có pha thuốc kích dục. Thực sự quá kinh tởm cô Quý ạ. Không phải cô và thằng con ngu dân của tôi yêu nhau. Mà là cô dùng mưu hèn kế bẩn để nó lên giường với cô. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là cô đã chuẩn bị hết mọi thứ, có nghĩa là cô ghen tỵ, căm ghét con dâu tôi nên mới làm như vậy. Đừng đổ lỗi cho tình yêu, tình yêu thì xuất phát từ hai phía, cô xem, từ đầu tới cuối chỉ có cô dụ dỗ được thằng Hải lên giường chứ có một chút nào tình yêu trong đó mà cô dám nói có với thằng Hải yêu nhau?

- Không phải như vậy cô à. Châu với anh Hải thực sự yêu nhau.

- Sống gần này tuổi tôi chưa gặp một người đàn bà nào mặt dày, xảo quyệt như cô. Cô biết rõ thằng Hải với con Nguyệt lấy nhau, chúng nó cũng yêu nhau từ trước khi gặp cô, mà thôi không nói đến vấn đề này nữa vì nó cũng xảy ra rồi. Mấy cái thủ đoạn của những con phò như cô và mẹ cô không qua được mắt tôi đâu. Giờ nói sang chuyện cần nói.

Mẹ tôi? Tôi nghe xong, trong lòng quặn lên, nước mắt rơi là chảy. Mẹ tôi chỉ vì có quá khứ như vậy mà bà có quyền được si nục sao? Tôi bặm chặt môi đáp lại:

- Mẹ cháu là người lớn, chuyện của cháu mong cô không lôi mẹ cháu vào nói.

- Thế cô nghĩ tôi muốn nhắc đến làm ha? Tôi nói cho cô nghe đây này, cô sinh ra không có quyền được chọn cha mẹ. Nhưng sống thành người tử tế hay thành kẻ thất bại thì có. Cô không muốn người khác đụng chạm đến mẹ cô, nhưng cách cô sống lại khiến người ta muốn đào bới cái quá khứ rề rạt của mẹ cô lên đây. Nhưng thôi, tôi đến đây không để dạy cho cô cách sống, tôi đến để giải quyết chuyện khác. Nghe thằng Hải nói cô có chứa với nó đúng không?

Tôi liếc nhìn Hải, không dám nghĩ chuyện này anh có thể kể ra với bà Châu và Nguyệt. Còn con Nguyệt, nó ngồi đó im lặng, nó trung ra cái bộ mặt đáng thương như thể mình là nạn nhân. Nếu tôi có con, liệu rằng bà Châu định giải quyết thế nào? Tôi đắn đo một lúc rồi mới trả lời:

- Dạ vâng.

- Được. Cô có con với nó, tôi chấp nhận đứa bé. Nhưng tôi nói trước, chấp nhận đứa bé chứ không phải chấp nhận cô. Đối với tôi, trừ con Nguyệt không ai có thể làm đau nhà họ Hồ được.

- Ý... ý cô là sao?

- Tôi sẽ đưa cô đi siêu âm, nếu đúng cô có thai thật tôi mang cô về nhà tôi và lo cho cô suốt thời gian mang bầu. Đến khi cô đẻ xong, tôi sẽ cho cô một khoản tiền còn đứa bé nhà tôi sẽ nuôi.

Tôi nghe vậy không kìm được bật khóc nức nở đáp lại:

- Cô ơi, cô cũng là một người mẹ, cô cũng biết tình mẫu tử thiêng liêng như vậy sao lại nỡ chia cắt cháu và đứa bé. Cháu có thể là người không ra gì trong mắt cô, nhưng cô nghĩ xem, đứa bé là con của cháu, có để ai chăm cũng không thể bằng người mang nặng đẻ đau ra nó được. Cháu là mẹ nó, không ai có quyền tước tư cách làm mẹ của cháu cả.

- Nếu như vậy thì cô muốn gì?

- Cháu không muốn gì, cô đi về đi, cả vợ chồng mày cũng về đi Nguyệt. Từ nay tao không làm phiền nữa, coi như đứa bé này chưa tồn tại, coi như không ai biết đến. Nguyệt, tao cũng biết mọi chuyện tao gây ra đến giờ không thể tha thứ. Hết tháng này tao sẽ nghỉ việc và đi nơi khác. Sẽ không liên quan đến mày nữa. Tao xin lỗi mày, ngàn vạn lần xin lỗi mày.

Nói đến đâu, tôi quý xuống đến đấy. Hải nhìn tôi, mắt anh nhắm nghiền. Từ này anh im lặng giờ mới cất lời:

- Quý, đứng lên đi.

- Không sao đâu. Chuyện này em sai, Nguyệt, mày yên tâm tao sẽ đi sớm thôi. Tao quý xuống đây không phải xin mày tha thứ, tao quý xuống chỉ để xin lỗi mày.

Nguyệt nhếch mép, trong khi Hải nhìn tôi đầy thương cảm thì nó lại có hành động như vậy. Bà Châu thờ dài nói:

- Thôi, cô đứng lên đi. Lúc cô ngủ với chồng nó sao không thấy có lỗi đi, giờ bày đặt quý lạ khóc lóc. Mánh khoé chiêu trò thì cũng vừa vừa thôi, nhìn ngứa mắt lắm. Ngày kia tôi rảnh tôi sẽ đưa khám cái thai, xem như nào rồi tính tiếp. Nếu cô có thai, thì gia đình tôi cũng ít nhiều cần có trách nhiệm. Hôm nay tôi đến đây nói như này cũng mong cô hiểu ra mà thay đổi. Còn tôi cũng nói luôn, cô có tham vọng gì tôi không cần biết. Điều quan trọng là, từ nay, cô không được phép làm tổn hại đến cuộc hôn nhân của vợ chồng con trai tôi nữa. Đây là điều quan trọng, tôi nhắc lại. Tất nhiên tôi không bênh con mình, nó không thể ngoại tình một mình. Nhưng nó vẫn còn yêu vợ, còn thương vợ nó, cô đừng dùng những thủ đoạn bẩn trời mà dụ dỗ nữa. Nếu còn như vậy, không đơn giản đến nhà cô làm âm lên cho mất mặt với hàng xóm đâu. Hiểu không?

- Dạ... dạ cháu hiểu rồi.

- Tốt!

Bà Châu nói xong đi ra ngoài, tôi lúc này mới hiểu ra người đến gây sự với mẹ tôi là bà ta. Nhưng tôi cũng thừa biết, nếu không phải con Nguyệt mỗ kích chặc chắn bà không làm thế. Nói tôi mưu mô, nhưng chính nó mới là loại xảo quyệt. Từ này nó đến nó không mở miệng, trước mặt mẹ chồng và chồng nó nó chỉ ngồi yên lặng ra vẻ thanh cao. Loại người như nó mới là đáng sợ. Khi nó định đi tôi liền nói:

- Nguyệt, ở lại tao có vài câu muốn nói.

Bà Châu nhìn tôi đầy dò xét, Nguyệt gật đầu với bà tỏ ý bà cứ yên tâm ra ngoài đi. Chà yên tâm thì tôi làm gì nó cơ chứ. Bày vẽ phát mệt. Khi chỉ còn hai đứa trong phòng tôi vẫn giữ im lặng đột nhiên bên ngoài hành lang có tiếng bà Châu nói với Hải:

- Còn cả mày nữa, tao cũng nói luôn. Ngoại tình lần đầu tao có thể đổ lỗi con con quý cái kia, nhưng để đến bao nhiêu lần thì mày nên xem lại đi. Cái loại đàn ông sống mà không chỉ phối được tình dục nhục lảm đây.

- Mẹ à.

- Mày cảm mến đi, không phải giải thích. Tao điên từ hôm qua tới giờ rồi đây.

Tôi không để ý nữa, đóng chặt cửa cất lời:

- Sáng nay mày đi vội quá, tao còn nhiều điều chưa nói.

Nguyệt khoanh tay trước ngực, nhìn cái kiểu đau khổ đến chết đi sống lại mà vẫn cố tỏ ra như không có gì tôi thực sự rất khinh thường. Tôi thờ dài nói tiếp:

- Phải công nhận độ già tạo của mày đạt tới trình độ thượng thừa. Lợi dụng mẹ chồng đến nhà tao gây sự với bà mẹ tao, giờ lại lợi dụng bà ta đến khẳng định vị thế của mày với tao. Thực sự phục.

- Già tạo? Quý, mày xem lại đi, tao với mày ai mới là người già tạo. Lẽ ra tao không muốn đứng đây đối co với một con rế rách như mày đâu. Nhưng tao cười khinh cái câu nói của mày. Cái loại bạn chơi với nhau lúc nào cũng sẵn si đồ kỵ giờ đã dùng mọi thủ đoạn để nguôi với chồng tao mà còn mở mồm ra nói được câu đó. Mày có lòng tự trọng không vậy?

- Tao không có lòng tự trọng, mày thì lòng tự trọng cao. Ấy vậy mà để vậy tha thứ cho thằng chồng ăn ở với tao bao lâu nay.

Nguyệt ngược mặt lên trời cười. Nó cười rất lớn, bất chợt tôi thấy một giọt nước mắt lăn trên gò má nó. Nó nuốt nước bọt nghẹn ngào nói:

- Từ trước tới nay, tao nhớ tao chưa hề gây tội gì với mày. Tao cũng chơi với mày rất thật lòng nhưng mày năm lần bảy lượt hãm hại tao. Mày tưởng tao không biết cuộc thi nữ sinh thanh lịch mày đứng sau dàn xếp sao? Mày nghĩ vết sẹo trên trán tao không biết mày cố ý sao? Rồi cả vụ đánh con Dung cũng do mày, những lần tao với Hải cãi nhau đều do mày hết. Chỉ tiếc tao biết quá muộn, mà không, là do tao ngu quá lâu, nếu như không nhờ mẹ chồng tao, nếu không phải tao ngấm kỹ lại đã không biết rằng tất cả đều do mày đồ kị với tao. Chỉ có điều biết thì cũng không còn cứu vãn được gì. Tao không tiếc người bạn tệ như mày, tao chỉ tiếc những năm tháng tao hết lòng giúp đỡ mày. Lúc mày khó khăn, ốm đau bệnh tật mình tao chăm...

- Mày biết thì sao? Mà khỏi cần kể công đi... nếu mày thực sự tốt mày đã chẳng cần kể ra.

- Tao không kể công, tao nói cho mày biết để mà ngắm xem mình sống lỗi thế nào. Giá mà tao tự phát hiện ra chuyện này tao còn thấy mày đỡ khôn nạn, nhưng không. Ngay khi mày biết tao có thai mày mới đâm tao một dao chí mạng. Đó không đơn giản là khôn nạn nữa, mà là ác độc. Là ác độc đẩy con quý cái ả. Tao cũng khuyện mày biết điều mà sống đi, từ nay tao với mày cắt đứt. Tao không còn loại bạn như mày. Cái tát sáng nay tao dành cho mày chấm dứt tất cả. Từ nay tao không coi mày là bạn nữa...

Nó chưa nói hết câu tôi đã cười nhạt đáp:

- Thế mày nghĩ trước đến nay tao coi mày là bạn sao?

- Phải rồi, mày đâu coi tao là bạn. Thế nên tao mới bị mày đâm như vậy đấy. Những gì tao nói đã nói hết rồi, cũng hy vọng từ nay về sau không phải gặp bản mặt chó má của mày.

Nói rồi nó xoay lưng bỏ đi, tôi cảm thấy mỗi đến bật cá máu. Con tức giận giống như sóng thần mà tôi lại phải gồng mình lên chịu đựng. Đắc ý ư? Mày nghĩ mày làm được sao? Ké thù ư? Để rồi xem, tao trả thù mày thế nào.

Khi nó đi khuất tôi liền leo lên giường, bàn chân đập vào nệm mầu thủy tinh đến bật cá máu nhưng không còn thấy đau. Tôi khẽ xoa tay xuống bụng, mày cứ chờ đấy Nguyệt ạ. Cả thế giới nhận ra bộ mặt giả tạo của mày sớm thôi.

Bà Châu hẹn tôi ngày kia đi khám thai. Ngày kia! Vậy thì kế hoạch của tôi phải thực hiện vào ngày mai. Tôi gọi điện cho mấy gã du côn lần trước bàn kế hoạch rồi nằm nhìn lên trần nhà.

Sáng hôm sau tôi xin nghỉ làm, vì việc lớn trừ lương một ngày cũng không sao. Trời hôm nay nắng rất gắt, mới hơn chín giờ nắng đã chói chang. Tôi đứng bên ngoài công ty của Nguyệt chờ sẵn, gần ba mươi phút sau mới gọi cho nó. 11 giờ công ty nó tan làm, dạo này được biết nó không ăn cơm ở công ty mà về nhà nấu cơm cho Hải. Khi nó vừa ra ngoài công, tôi liền lao đến kéo nó vào một góc rồi nói:

- Đây là lần cuối cùng tao gặp mày. Đi theo tao.

Đúng như tôi dự đoán nó hất tay tôi rì nhò:

- Mày định ám tao đến bao giờ nữa?

- Tao nói rồi, mày lẹ yền nghe đi, tao chỉ gặp mày hôm nay là lần cuối thôi. Tao đến là để nói cho mày biết tao nghĩ lại rồi. Tao sẽ ở lại đây, sẽ đẻ con, mẹ chồng mày không chấp nhận tao làm con dâu cũng được. Nhưng Hải nhất định phải có trách nhiệm với đứa bé, tao nuôi. Mày nghĩ xem, nếu tao nuôi đứa bé, mỗi lần Hải đến thăm con, sẽ có chuyện gì giữa tao và Hải xảy ra nhỉ.

Gần trên thái dương con Nguyệt đột nhiên giật liên hồi, có lẽ nó không nghĩ đến tình huống này. Nhưng rồi nó khẽ mỉm cười đáp:

- Mày thích làm gì mặc mẹ mày.

Tôi liền vùng tay tát bốp vào mặt nó rồi nói:

- Kể cả tao đánh mày đúng không? Cái tát này tao trả cho mày. Tao cũng nói cho mày biết, tao sẽ ám mày đến chết thì thôi.

Nguyệt bị tôi đánh, đôi mắt trở nên đỏ ngầu nhìn tôi. Tôi được thể vùng tay tát một phát nữa nhưng lần này nó đỡ được và đáp trả bằng một cái tát cực mạnh. Ở bên kia đường con xe mercedes cũng vừa tới, tôi dùng một tay bốp chặt tay còn lại của Nguyệt. Nó nhăn mặt hất ra rất nhẹ, tôi cũng vì thế mà ngã mạnh xuống đất. Dưới chiếc váy trắng muốt một màu đỏ tươi chảy ra. Từ bên kia đường Hải chạy vội lại. Tôi đưa tay xuống đùi, quệt ngang dòng máu rồi bật khóc tức tưởi gào lên:

- Nguyệt... sao mày lại làm thế? Mày ghét tao mày hại tao đủ rồi. Sao mày... con tao có lỗi gì...

Hải ngồi xuống run rẩy đưa tay định chạm lên tay tôi, tôi đưa đôi mắt căm phẫn nhìn anh ta rồi rụt tay lại. Sau đó bỏ lên chiếc xe taxi đỗ sẵn ở đây rồi đi thẳng đến hướng bệnh viện. Ở phía sau, cả Nguyệt và Hải đều bàng hoàng nhìn theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chiếc xe đi về bệnh viện rồi quẹo nhanh sang một khách sạn cách đó không xa. Tên tài xe quay lại nhìn tôi nói:

- Tiền gửi qua số tài khoản cho em cũng được.

- Biết rồi. Có gì theo dõi nó rồi cập nhật tình hình cho tao.

- Vâng. Thăng Long nó vẫn ở đây mà chị yên tâm.

Tôi mặc bộ quần áo chống nắng kín mít rồi xách túi quần áo đã chuẩn bị đi thẳng vào nhận phòng. Khi lên đến nơi tôi liền lúi ở đứng quần túi bóng móng tanh vẫn đầm màu đỏ tươi ném vào sọt rác. Vừa ném xong chợt có điện thoại của Hải. Tôi khẽ nhăn mặt, để mặc tiếng chuông ngân nga còn mình thì lấy quần áo đi tắm. Cả ngày hôm ấy tôi nằm trong khách sạn xem phim, điện thoại vẫn để chế độ im lặng. Đến tối tôi mới đụng đến, mười lăm cuộc gọi nhờ của Hải, hơi ít so với tôi nghĩ nhưng không đến nỗi nào. Ba cuộc gọi từ số lạ, và một cuộc gọi của Nguyệt.

Tôi cười nhạt gọi cho Thăng Long.

- Em nghe đây bà chị.

- Sao rồi? Tình hình vợ chồng nó thế nào?

- Nội bộ lục đục rồi ren lăm chị.

Phải! Đây là điều tôi mong. Thăng Long bắt đầu tường thuật lại cho tôi nghe. Sau khi tôi lên taxi, ở dưới gốc cây chỉ còn hai người. Hải nhìn Nguyệt vẫn chưa dám tin vào sự thật ngay trước mắt liền hỏi:

- Nguyệt, sao em... sao em lại...

- Anh Hải chuyện không phải như anh nghĩ. Nhưng thôi điều đó không quan trọng, giờ mình tìm Quý đã... không biết... không biết cái thai có sao...

Thế nhưng còn không đợi Nguyệt nói xong, Hải đã vội chạy ra xe đuổi theo. Đáng tiếc con xe của anh bị Thăng Long chọc thủng bánh nên không thể đuổi được. Nguyệt đứng dưới gốc cây, dường như nó chưa hết bàng hoàng. Khi thấy Hải bên kia đường nó liền chạy sang nói:

- Anh Hải, để em gọi taxi.

Hải lắc đầu đáp:

- Chuyện mới xảy ra thế này anh chưa biết đúng sai thế nào nhưng giờ em đi chỉ đồ thêm dầu vào lửa thôi.

- Em..

- Nguyệt à, em về nhà đi đã, anh tìm được Quý anh sẽ gọi cho em. Em cứ về đi.

Nói rồi Hải leo lên con xe ôm gần đấy đuổi theo còn con Nguyệt ngồi bệt xuống vệ đường, phải một lúc sau mới đứng dậy đi về trước. Nghe đâu cả buổi chiều hôm ấy Hải đi tìm tôi, Nguyệt thì nghỉ việc không đi làm. Đến tối bà Châu đến tìm vợ chồng nó, thằng Long chỉ nghe được loáng thoáng tiếng cãi vã bên trong căn hộ.

Chuyện xảy ra ngay trước mặt, tình cờ ngay thì lý cũng gian. Lần này con Nguyệt có mồm năm miệng mười cũng không thể nguy biến cho mình được. Hôm nay thứ sáu, mai thứ bảy, ngày kia chủ nhật. Cũng coi như tôi biết chọn ngày đẹp để mà nghỉ xả hơi. Sáng hôm sau khi còn đang miên man trong giấc mộng thì tiếng rung của điện thoại khiến tôi bật dậy. Lại là Hải. Tôi liền nhắc mấy cổ lấy cái giọng yếu đuối nhất để nghe:

- Alo.

- Quý, em đang ở đâu vậy?

- Anh... anh Hải... anh không cần tìm em đâu.

- Em đang ở đâu nói anh nghe đi. Đứa bé trong bụng thế nào rồi. Nói anh nghe đi Quý.

Tôi liền bật khóc tức tưởi đáp lại:

- Con chúng ta không còn nữa rồi.

Đầu dây bên kia có lẽ đang chết lặng, một lúc lâu sau mới cất lời:

- Quý, anh xin lỗi.

- Anh không có lỗi gì cả. Lỗi là ở em. Là em không tự giữ được con.

- Bây giờ em ở đâu? Anh muốn gặp em một lúc.

- Không cần đâu anh, giờ em với anh cũng chẳng có gì để ràng buộc. Con cũng đã mất rồi, em muốn được yên tĩnh. Anh đừng gọi em nữa, đừng để Nguyệt biết rồi nó lại buồn. Em và anh đã sai quá rồi, có lẽ ông trời trừng phạt em. Em xin anh, đừng gọi em nữa.

Nói rồi không đợi Hải trả lời tôi liền tắt máy rồi để chế độ máy bay. Phải rồi, tôi đang muốn anh áy náy day dứt và thấy có lỗi với tôi. Anh là bác sĩ, nếu anh đưa tôi đi khám sao anh không biết tôi có thai thật hay không chứ? Đáng tiếc, tôi làm gì cho anh có cơ hội ấy. Đầu phải tự dưng tôi trốn ở khách sạn ba ngày. Con Nguyệt nó tự hào nó thông minh, nhưng ai thông minh hơn ai cũng chưa biết được đâu. Tôi ngước mặt lên trời cười khằng khặc rồi gọi đồ ăn dưới khách sạn mang lên. Tuy rằng ở đây hơi bức bách khó chịu, nhưng thôi miễn là khiến cho kế hoạch hoàn hảo tôi vẫn chấp nhận.

Buổi trưa hôm sau khi đang ăn cơm bất chợt có điện thoại của Phong. Tôi không nghe, anh ta lại kiên nhẫn gọi. Gọi đến cuộc thứ năm tôi không còn cách nào khác đành nhắc máy. Vừa nhấn nút nghe đầu dây bên kia đã găt gỏng:

- Sao gọi không nghe máy.

- Có chuyện gì vậy? Nói nhanh lên em không rảnh đâu?

- Lâm gì mà không rảnh? Em đang ở đâu?

- Anh hỏi làm gì?

- Về ngay đi, mẹ chồng của Nguyệt Anh đến tìm anh hỏi em. Nhưng anh không biết giờ cô ấy đến nhà mình rồi đấy.

Mẹ kiếp! Bà Châu cũng rảnh thật, từ hôm qua Hải gọi cho tôi kêu tôi về không được giờ bà ta lại dùng cách này để ép tôi ra mặt sao? Đùng có mơ. Tôi kiên quyết đáp lại:

- Em không về, nhấn bà ta muốn làm gì thì làm.

- Quý! Người ta đến tìm ba mẹ mà em có thể nhẫn tâm đến mức này à? Chuyện em gây ra mà sao em cứ để người khác phải gánh hậu quả thế.

- Em chẳng làm gì sai cả. Nhưng bà ta thích cậy có quyền thế chèn ép người khác thì tùy bà ta.

- Phải rồi, đối với em bản thân em mới quan trọng chứ người khác em không coi là gì đúng không? Gia đình giờ kiệt quệ đến mức này mà sao em vẫn không tính ngộ thế hả?

- Đùng rồi đấy, người không vì mình trời tru đất diệt.

Nói rồi tôi tắt phụt máy, Phong lại gọi lại nhưng tôi vẫn không nghe. Anh liền nhấn cho tôi một tin

“Em về đi, về tự giải quyết việc của mình đi. Anh không muốn nói nhiều đâu”

Lời anh ta nói có nghĩa lý gì cơ chứ? Tôi ngồi xuống đệm ăn xong suất cơm rồi ngủ một giấc nữa không quên tắt luôn máy. Tốt nhất tắt đi để khỏi ai làm phiền.

Chiều chủ nhật tôi thu dọn quần áo, mặt mũi cũng không trang điểm chút nào chỉ có môi đánh chút son màu bạc lên. Trông trong gương mình chẳng khác gì con ma xanh xao.

Tôi không về chỗ Hải mua cho mà về căn hộ cũ Phong đang ở. Khi bước chân lên đến tầng, đi qua căn hộ của vợ chồng Nguyệt tôi thấy cửa hơi hé. Cả bà Châu, Hải, và Nguyệt đều ngồi trong đó tôi liền núp ở cuối hành lang. Chờ phải đến ba mươi phút cánh cửa mới mở toang, bà Châu cũng bước ra. Tôi liền nhanh chân đi về phía bà. Đến khi bà ta nhìn thấy tôi, tôi liền giả vờ quay đi, cúi gằm mặt ra về trốn tránh. Thế nhưng tôi trốn sao được với cặp mắt cú vọ của bà Châu. Bà ở phía sau cất tiếng:

- Quý! Là cô đúng không?

Tôi hơi khựng lại rồi cố đi thật nhanh, thế nhưng bà ta đã lao đến tóm lấy tay tôi rồi nói:

- Sao cô phải trốn tôi như trốn tà vậy? Tôi đang có chuyện cần tìm cô đây.

- Có... có chuyện gì vậy cô?

- Đi vào đây rồi nói.

Nói rồi bà ta lôi xềnh xệch tôi vào chung cư của Hải, sau đó ấn tôi xuống. Cả Nguyệt với Hải đều há hốc mồm kinh ngạc. Tôi liền phản bua:

- Châu không hề có ý gì đến làm phiền ai cả. Châu chỉ định về căn hộ kia để lấy ít quần áo thôi có.

- Cô không cần giải thích gì đâu. Tôi cũng không quan tâm chuyện đó. Tôi chỉ muốn hỏi cô mấy ngày hôm nay có đi đâu.

Tôi nghe xong, cúi mặt bật khóc không đáp. Bà Châu đưa cho tôi ly nước nói tiếp:

- Mấy ngày hôm nay tôi đi tìm có khắp các bệnh viện nhưng không thấy. Thế nên hôm qua tôi có đến nhà ba mẹ cô tìm...

- Có à...

- Không cần nhìn tôi với ánh mắt như vậy. Tôi không làm ầm lên như trước đâu, tôi chỉ đến tìm hỏi xem có biết cô ở đâu không. Thằng Hải nói cô sẩy thai rồi đúng không?

- Dạ... dạ vâng ạ.

- Chuyện từ đầu đến cuối là như thế nào, tôi đã nghe con Nguyệt với thằng Hải kể, nhưng tôi muốn nghe chính mồm cô nói.

Tôi liếc nhìn Nguyệt rồi khóc lóc:

- Cô ơi, chuyện xảy ra như thế nào cháu thực sự không muốn nhắc lại. Nguyệt và anh Hải kể thế nào thì đúng là như vậy. Ngay từ đầu cháu ngủ với anh Hải đã là sai. Đứa bé này xuất hiện cũng là sai... là cháu sai với Nguyệt trước.

Cháu không trách móc gì ai cả cô ạ. Dù sao đứa bé cũng không còn, cháu có oán trách cũng không giải quyết được gì. Mấy hôm nay cháu đã suy nghĩ lại rất nhiều, là cháu tự làm tự chịu. Cháu cũng biết Nguyệt không hề cố ý, cũng không còn gì ràng buộc có lẽ cũng tốt. Cháu sẽ không làm phiền đến anh Hải, đến Nguyệt và cả cô nữa.

Bà Châu hơi nhủu mày nhìn tôi, bỗng dung tôi lạnh sống lưng khi thấy một nụ cười nhạt của bà trên môi. Thế nhưng rồi bà nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường hỏi lại:

- Cô sảy thai sao không đi bệnh viện? Tôi đã hỏi mấy bệnh viện ở Hà Nội đều không ai ghi bệnh án của cô cả.

- Cô không tin cháu hay thế nào cô cứ nói thẳng ạ?

- Tôi chỉ đang tò mò thôi.

- Vì lúc đó cháu rất rối, cháu không đi bệnh viện mà đi phòng khám cô ạ.

- Phòng khám nào tên gì thế? Tôi cũng quen kha khá phòng khám ở Hà Nội.

- Hình như cô đang nghi ngờ cháu đúng không ạ? Thực lòng cháu cũng không phải loại mang đứa con ra là trò đùa cô ạ. Dù cháu nhận cách có tệ thế nào thì cháu cũng không bao giờ làm cái trò bỉ ổi như vậy. Cô không tin cũng được, cháu xin phép cô cháu đi về. Dù sao giờ cô cũng hãy coi như giữa cháu và anh Hải không còn gì nữa rồi. Nguyệt, con tao cũng đã mất rồi, từ nay tao không còn gì với anh Hải nữa đâu. Nên mày cứ yên tâm đi, tao sai với mày, mày cũng sai với tao nên chúng ta hết ân oán. Từ nay về sau coi nhau như người dung nước lã. Tao cũng sẽ xin nghỉ việc ở đây, tao sẽ đi nước ngoài, sẽ không làm phiền mày nữa.

Nguyệt vẫn không đáp, nó ngồi trên ghế, gương mặt xanh xao nhợt nhạt. Mối mấy ngày không gặp tôi đã thấy nó gầy đi rất nhiều. Phải rồi, tự dung giờ mang tiếng khiến tôi sảy thai chắc nó suy sụp lắm. Kể cả không ai trách nó thì trong tâm của nó cũng cắn rứt cơ mà.

Bà Châu ném cho tôi một phong bì rồi nói:

- Chuyện cô có thai thật hay không, sảy thai thật hay không tôi không kiểm chứng nên không biết. Cô không có giấy tờ gì chứng minh hết, lời nói cũng có đôi phần vô lý...

Không đợi bà Châu nói hết tôi liền ngắt lời:

- Cô định đưa phong bì cho cháu để coi như đền bù tổn thất sao cô? Không cần đâu cô ạ. Thực sự giờ cháu chỉ muốn được yên tĩnh, trải qua một cú sốc như thế này cháu cũng rất mệt mỏi. Cô và mọi người nghĩ cháu bịa chuyện giả vờ hay ra sao cháu cũng chấp nhận. Nhưng cháu có thể đảm bảo cháu không bao giờ làm vậy. Cháu xin phép cô cháu đi về. Cô cứ yên tâm, cháu không bao giờ làm phiền đến gia đình nữa đâu. Cũng chẳng có gì ràng buộc mà phiền nữa cô ạ và cháu cũng hy vọng cô cũng không làm phiền đến cháu và gia đình cháu nữa. Cháu chào cô.

Nói rồi tôi vội đi ra ngoài. Bà Châu cáo già như vậy, càng nói chuyện càng dễ bại lộ. Với lại chắc chắn bà ta cũng nghi ngờ tôi rồi, chẳng qua không bằng chứng, vậy nên tôi chỉ cần nói chuyện kiểu âm ờ như thế. Người tôi muốn đánh vào tâm lý là Hải chứ không phải bà Châu. Cũng may tôi còn sáng suốt không mua mấy cái giấy tờ giả, những bệnh án đó làm sao qua nổi mắt của bà Châu cơ chứ?

Tôi đi về mà cứ tự thân phục mình thông minh. Về đến căn hộ cũ, tôi liền loay hoay mở, cứ ngỡ tôi đi anh ta phải thay ô không ngờ vẫn giữ nguyên. Vừa vào đến ghế sofa đột nhiên bên ngoài cũng có tiếng gõ cửa. Tôi ngó đầu ra thấy Nguyệt đứng bên ngoài, nó thờ dài nói:

- Tao có chuyện muốn nói với mày được không?

- Mày về đi, tâm trạng tao đang không ổn định, không có gì cần nói hết. Với nhìn mày tao lại nghĩ đến đứa con đã mất. Tao thực sự không chịu nổi. Về đi.

Nói rồi tôi đóng âm cảnh cửa rồi nhìn qua mắt thần thấy nó vẫn đứng im ở đó. Lúc này tôi mới quan sát nó kỹ hơn, hai hốc mắt thâm quầng sâu hoắm, cánh tay khẳng khiu, phần xương quai xanh nhô lên khiến nó trông càng thêm gầy gò. Nó đứng lặng yên một lúc rồi mới quay về. Nó là thế, chuyện cá nhân nó không muốn trước mặt mọi người giải quyết. Vậy nên nó phải tìm đến tôi nói chuyện riêng. Đây có thể coi là ưu điểm, cũng có thể là nhược điểm của nó tôi có thể lợi dụng được. Tôi ngồi trên sofa uống liên mấy cốc nước rồi bật tivi lên xem. Đến độ ba mươi phút sau thì bên ngoài có tiếng lạch cạch. Phong về! Anh ta nhìn thấy tôi thì kinh ngạc ném cặp tài liệu xuống ghế rồi cất tiếng:

- Cũng biết đường về cơ à?

- Sao không, em có mù đường đâu.

Hôm nay chủ nhật Phong vẫn đi làm, chứng tỏ anh ta thực sự bận. Tuy rằng quần áo chần chu, nhưng tôi thấy vẻ mặt Phong đầy mệt mỏi. Bỗng dung tôi lại có chút thương cảm. Nhưng mà thôi, đầu sao đó cũng là công ty của ba ruột anh ta, anh ta vừa phải lo công việc của mình nhưng phải lo cho cả công ty đó là điều hết sức bình thường. Phong đi về phía tủ lạnh lấy chai nước lạnh uống ực rồi nói tiếp:

- Sao em lại làm như vậy? Rối cuộc vì sao em lại làm những chuyện này thế hả?

Tôi nhìn Phong, sự thương cảm ban nãy cũng hoàn toàn biến mất.

- Chuyện của em không cần anh để tâm đâu.

- Không cần anh để tâm, đều là người một nhà mà em nói như kiểu người dung nước lã vậy sao? Ok, anh không để tâm cũng được đi, vậy còn ba mẹ, em định để ba mẹ chịu khổ vì em đến bao giờ nữa? Rồi còn cả Nguyệt, cô ấy có tội gì mà em phải đẩy dọa người ta như vậy?

- Anh Phong!

- Sao?

- Em sống thế nào đó là quyền của em, anh không có tư cách gì để nói hết.

- Tư cách, đến lúc này em vẫn nói chuyện tự cách hay sao? Anh không cần biết em sống thế nào, nhưng em phá tan phá nát gia đình người ta anh không chấp nhận được. Đây không phải lần đầu, lần thứ mấy rồi hả? Dừng lại đi, đừng để sự việc thêm nghiêm trọng nữa Quý ạ, mình là con người, cũng cần có suy nghĩ chứ em. Nếu em cần tiền, anh sẽ cho em.

- Em nói rồi, không phải việc của anh. Sống thế nào là quyền của em. Anh nghĩ anh ngăn cản được em à?

- Anh không ngăn cản được em, em đã bất chấp thì anh có ngăn cũng không ngăn nổi. Anh chỉ muốn khuyên em như vậy thôi. Có lẽ anh về nước quá muộn, nếu như anh về sớm hơn, mọi chuyện chắc không thành ra thế này. Nhưng dù sao muộn còn hơn không, anh khuyên em nên suy nghĩ lại đi. Em còn tương lai dài phía trước, đừng nghĩ ngắn mà nghĩ dài ra.

Tôi nghe xong, định chửi mấy câu, nhưng rồi cuối cùng đành gạt đi. Nói thực giờ nóng giận sẽ mất khôn. Dù sao tôi cũng cần lợi dụng anh ta lúc này, tôi cúi mặt xuống bật khóc nức nở. Khóc xong liền ngược mắt nhìn Phong đáp lại:

- Thực sự, em cũng mệt mỏi bế tắc lắm. Anh nói cho em biết, em phải làm thế nào. Phải làm thế nào mới đúng, em yêu Hải, dù cho biết tình yêu đó là sai lầm. Nhưng mỗi lần em định dứt khoát anh ấy lại tìm đến em. Em không biết phải làm sao nữa. Ai cũng chỉ trích em, cũng chửi mắng em. Em cũng không muốn mình lún sâu vào vùng bùn này nhưng thực sự không ai tin em. Mấy hôm nay em suy nghĩ rất nhiều, cuộc đời em sai thế này quá đủ rồi. Anh Phong, hay em đi nước ngoài nhé. Em định xin nghỉ việc ở công ty rồi xin visa đi sang Canada.

Phong nhìn tôi, ánh mắt có phần ngạc nhiên, một lúc rất lâu sau mới đáp lại:

- Đi nước ngoài?

- Vâng, chỉ có như vậy em mới có thể quên được mọi chuyện ở đây, bắt đầu lại từ đầu. Em đi vài năm sau đó quay lại rồi giúp ba việc công ty được không?

- Nhưng...

- Sao vậy anh?

- Em suy nghĩ kỹ chưa?

- Thực sự em cũng suy nghĩ kỹ rồi. Những ngày này tâm trạng em rất mâu thuẫn. Ban nãy em cáu gắt, thái độ với anh nhưng em biết mình sai thật rồi. Em cũng hy vọng anh và mọi người sẽ ủng hộ quyết định này của em. Chỉ có như vậy em mới thoát khỏi những kỷ ức ở đây thôi.

Phong không đáp nữa mà chỉ gật đầu. Không cần biết anh ta tin hay không, nhưng trước hết để được ở đây tôi phải dụ dăng trước đã.

- Anh Phong, hôm nay em ở đây nhé. Nhưng em hứa sẽ không làm gì khiến anh phật lòng nữa đâu, cũng không đi tìm Hải nữa. Em ở hôm nay thôi, mai em sẽ về nhà ba mẹ sau đó nói rõ quyết định của mình.

- Anh không cần em hứa với anh đâu. Vì đó là quyền của em, anh không cấm được. Những gì anh nói anh đã nói rồi, cũng hy vọng những gì em nói ra em sẽ làm được. Chứ còn em ở đây hay ở bất cứ đâu đi nữa mà em không quyết tâm thì em vẫn sẽ không làm được những gì đã nói ra thôi.

- Vâng. Em hiểu mà. Từ mai em sẽ về nhà ba mẹ đẻ ở. Hôm nay em rất mệt, chỉ muốn được ở đây, em sợ gặp ba mẹ. Mai đủ can đảm em sẽ về gặp họ.

- Ừ.

Tối hôm ấy Phong đưa tôi ra siêu thị mua ít đồ ăn. Tôi nấu cơm, Phong ngồi nghiên cứu tài liệu. Mai anh ta đi công tác bên Sing tận mười ngày cơ mà. Cứ nghiên cứu thoải mái đi, tôi sẽ hầu anh cơm nước.

Nấu cơm ăn uống xong xuôi, tôi chui vào giường nằm ngủ một giấc. Phong vẫn bên ngoài lạch cạch gõ bàn phím. Đàn ông có sự nghiệp thường ít để ý phụ nữ, Phong chính là mẫu người như vậy. Anh ta đẹp trai, có tiền đồ, đáng tiếc là số phận tương đối lận đận. Mà tôi nghĩ cũng ít có người phụ nữ nào hợp gu với Phong, bởi người ngạo mạn, xấu tính như vậy chỉ hợp với Nguyệt. Đến sáng hôm sau, sáu giờ tôi đã bật dậy thay quần áo rồi đi ra ngoài. Phong nhìn thấy tôi liền hỏi:

- Về nhà giờ này á?

- Vâng, cả đêm qua em không ngủ được. Muốn về nhà sớm nói chuyện với ba mẹ. Anh có về không?

- Không, anh bận rồi. Về thì chơi với ba mẹ lâu một chút, chuyện đi nước ngoài cũng bàn kỹ vào.

- Vâng ạ.

Tôi đáp lời Phong rồi đi xuống dưới sảnh bắt một chiếc taxi đi về phía công ty. Tất nhiên hôm nay tôi đến xin nghỉ việc thật, nhưng không phải để đi nước ngoài mà vì tôi đã xin được việc ở công ty khác ngon hơn. Làm tư nhân như tôi, nhảy việc là bình thường, hưởng hồ công ty cũ dài ngày hơi chán so với khả năng của tôi.

Xong xuôi tôi mới đi về nhà, dù sao tôi cũng cần về, trước hết để Phong tin, sau nữa là xem ba mẹ tôi thế nào.

Ba đương đi làm, chỉ có mẹ tôi ở nhà. Vừa nhìn thấy tôi bà đã khóc tu tu rồi nói:

- Mày cũng còn dám vác mặt về nhà cơ à?

- Mẹ, mẹ bình tĩnh.

- Bình tĩnh cái gì, sao mày ngu thế hả Quý? Mày hứa với tao mày sẽ thôi rồi cơ mà.

- Thực sự...

- Thực sự cái gì? Mày có bị sao không Quý? Mày được ăn học đảng hoàng cơ mà? Mày điên rồi hả?

- Mẹ ơi, mẹ nghe con nói được không?

- Nói đi.

- Thực sự con thôi rồi, nhưng con Nguyệt cứ đến gây sự với con rồi bị chuyện ra. Chứ thực sự con thôi rất lâu rồi mẹ ơi. Con thề với mẹ đấy. Con không còn muốn dính líu gì nữa, con thôi thực sự rồi mẹ. Mẹ ơi con thật sự không làm gì cả, là con bị gái, mẹ tin con đi mà. Con thề với trời, với đất, với mẹ luôn.

Mẹ tôi không nói nữa, đưa tay quệt nước mắt ngồi lặng lẽ nhìn ra ngoài. Một lúc rất lâu sau bà mới cất lời:

- Vậy là cô ta có tính. Cô ta vẫn ghim hận cũ.

- Mẹ nói sao cơ?

- Không có gì.

Tôi cứ ngỡ thế là thôi, ai ngờ mẹ tôi còn nói một tràng giang đại hải, chửi thêm mấy đoạn giấy nữa mới thôi. Mãi đến gần trưa, trước khi ba đương về bà mới thôi. Tôi liền tranh thủ xin phép về vì thú thực tôi cũng không thích gặp mặt với ba đương cho lắm. Trời buổi trưa dù đã về thu mà vẫn nắng gay gắt. Hải hôm nay không gọi cho tôi, lúc sáng đi qua căn hộ của con Nguyệt tôi vẫn thấy tiếng nói cười. Phải công nhận điều đó lại khiến thủ hận trong lòng tôi bật dậy. Tôi có mất đi đứa con, thì họ cũng chẳng đau khổ gì nhiều. Thế thì thử để con Nguyệt mất đi đứa con xem liệu rằng họ sẽ phản ứng ra sao.

Nghĩ vậy tôi liền tranh thủ vào hiệu thuốc mua ít thuốc rồi mau chóng trở về căn hộ. Lúc này Phong đã đi công tác, tôi mở cửa bước vào nằm dài ra ghế ngủ một giấc. Thuốc tôi ném vào túi xách cất đi, giờ mà hành động ngay ẻ rằng sẽ bị bại lộ sớm. Tôi phải suy nghĩ xem làm thế nào để khiến nó sảy thai mà tôi lại không phải gánh chịu. Cứ từ từ, tôi sẽ làm nó đau khổ phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tối hôm ấy, tôi lấy máy gọi cho Hải. Anh ta rất nhanh chóng liền bắt máy, có lẽ sự áy náy khiến anh ta không dám từ chối tôi thêm nữa. Tôi sực sật nói qua điện thoại:

- Anh Hải, em có vài chuyện cần gấp anh để nói cho rõ được không?

- Gấp... gấp anh? Giờ này sao?

- Vâng, nếu anh thấy không tiện thì thôi. Em cũng biết giờ con của chúng ta không còn, cũng chẳng còn gì mà ràng buộc nên anh không cần em. Em cũng không làm phiền anh, chỉ muốn gặp anh lần cuối thôi.

- Từ từ, anh đang ở bệnh viện, mình gặp nhau ở đâu?

- Ở căn hộ chung cư cũ của em.

Tôi nói rồi không đợi Hải đáp đã vội tắt máy. Tất nhiên anh ta đi trực, việc gấp tôi đơn giản hơn rất nhiều so với việc ở nhà. Vậy nên đúng hai mươi phút sau bên ngoài có tiếng gõ cửa. Tôi đợi một lúc mới ra mở, Hải ngó nghiêng xung quanh rồi bước vào nói:

- Quý có chuyện gì vậy?

Tôi nhìn anh khóc rưng rức:

- Anh Hải, em xin lỗi.

- Sao vậy, đừng khóc mà, có gì em nói đi.

- Em xin lỗi gì không giữ đứa bé lại được. Em biết anh chẳng thiết tha gì nó đâu, vì chính anh cũng muốn em phá thai.

- Không đâu em, sao anh không thiết tha chứ. Ban đầu, đúng là anh hơi hoảng loạn nên mới nói như vậy. Nhưng nó cũng vẫn là con anh mà. Em đừng nói vậy. Thực sự anh thấy rất có lỗi. Mấy hôm nay anh và Nguyệt đi tìm em khắp nơi, cô ấy cũng rất lo cho em.

Mẹ kiếp, đến giờ phút này anh ta vẫn bênh con Nguyệt. Tôi bậm môi đáp:

- Anh Hải, hôm đấy Nguyệt đấy em chắc anh cũng thấy rồi. Nhưng em hiểu mà, cô ấy không chấp nhận đứa bé này cũng là điều đương nhiên. Em không trách cô ấy đâu, thực sự đấy. Dù sao lỗi của em và anh gây ra cho cô ấy cũng không hề nhỏ...

- Ủ, anh biết mà, Nguyệt không cố ý đâu em. Mấy hôm nay cô ấy rất buồn.

Buồn? Cứ nó thấy tôi sảy thai chẳng vui phát điên. Hải ơi, đến giờ anh vẫn mù nịt tin vào con cáo già ấy sao? Nhưng thôi, tôi vẫn không nên nói quá nhiều đến nó không Hải lại sinh nghi.

- Chuyện cũng qua rồi em cũng không muốn nhắc đến nhiều. Con cũng mất rồi, em không phải muốn đòi hỏi gì, chỉ là, có lẽ sắp tới em sắp đi nước ngoài. Đây có lẽ là lần cuối em gặp anh. Anh Hải, anh có thể ôm em được không?

- Ôm em sao?

- Vâng.

Nhìn Hải ngần ngừ, tôi liền lao đến ôm lấy anh. Anh buông thõng hai tay không cử động. Tôi khẽ nhích bàn tay xuống gần phía bên dưới, nhưng Hải không có phản ứng gì, ngược lại anh còn đẩy tôi ra rồi nói:

- Quý, đừng làm vậy.

- Sao vậy?

- Em mới sảy thai, giữ sức khoẻ đi.

- Nhưng đây là lần cuối mình gặp nhau đó.

- Anh biết, nhưng thời gian qua anh suy nghĩ kỹ rồi. Anh không thể để bản thân cứ sai lầm này nối tiếp sai lầm khác được. Chuyện trước kia anh xin lỗi... anh có lỗi với em.

Nói rồi Hải đứng dậy. Trong lòng tôi tức lắm rồi nhưng vẫn chạy theo bám lên cổ anh rồi nói:

- Được, anh không muốn tiếp tục sai lầm. Em cũng vậy, nhưng trước khi đi em có thể xin anh một thỉnh cầu được không?

- Em nói đi.

Tôi lén nhón cho con Nguyệt một tin sau đó bước ra từ tốn đáp lại:

- Em không xin anh gì cả, em cũng mệt mỏi lắm rồi. Em chỉ xin anh có thể ôm em một lần cuối được không? Thỉnh cầu này từ này anh vẫn chưa thực hiện, thực sự em chỉ muốn được trọn vẹn trong vòng tay anh một lần cuối thôi.

Hải có vẻ vẫn đắn đo, tôi nhìn khóc nức lên nói:

- Thực sự, em cũng không dám đề nghị gì cả. Con mất rồi, em biết anh đã em cũng đúng thôi. Nhưng em chỉ muốn được anh ôm một lần, đúng lần cuối này, coi như trả lại em những gì anh đã gây ra được không? Lần đầu của em, đứa con của em...

Nghe đến đây, Hải miễn cưỡng gật đầu, kéo tôi ôm vào lòng tôi cũng ôm chặt anh. Cánh cửa chỉ khép hờ không khoá bất chợt từ từ mở ra. Tôi lén nhón cơ hội đó kiễng chân hôn lên môi Hải rồi nói:

- Cảm ơn anh, em hạnh phúc lắm.

- Được rồi, anh về đây.

Hải buông tay tôi xoay người định bước đi, thế nhưng chưa kịp bước chân anh đã khựng lại. Ở phía cửa Nguyệt đứng trần trụi, đầy dầu phải lần đầu thế mà ánh mắt nó lơ lửng bi thương. Không như lần trước, nó chỉ nhìn rồi lẳng lặng bước đi. Hải nhìn tới rồi chạy đúng đúng ra hành lang gọi to:

- Nguyệt. Nguyệt ơi, nghe anh nói được không?

Tôi ngo đầu ra cửa, Nguyệt mở cửa, tôi nhìn thấy bờ vai nó run lên. Hình như nó đang khóc, tôi cũng chạy theo ra. Không phải hình như đâu, mà nó đang khóc thật. Đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt rơi xuống cả đôi môi xinh đẹp. Hải khẽ đẩy tôi ra rít lên:

- Em đi về đi.

- Anh à để em giải thích với nó cho.

Hải không đáp, lời xềnh xệch tôi ra rồi đóng mạnh cửa lại, bên trong có tiếng anh cãi lộn:

- Nguyệt, nghe anh giải thích, cho anh cơ hội giải thích được không em?

Tôi khẽ nhếch mép đi về căn hộ, dự là đêm nay ở đâu đó trên tầng này lại có bão giông. Nhưng không sao, tôi thích!

Đến sáng hôm sau, tôi dậy sớm, vì xin nghỉ việc công ty cũ, công ty mới thì sang tuần mới phải đi làm nên tôi thành thói làm. Chuyện vui hôm qua khiến tôi ngủ rất ngon, nên sáng sớm tôi cũng phải dậy sớm một chút xem kịch chứ nhì.

Khi căn hộ của Nguyệt lạch cạch, tôi liền khoanh hai tay trước ngực đứng gần đó để quan sát. Nguyệt bước ra trước, Hải bước phía sau. Tôi cũng không biết sắc mặt kia của cả hai là thế nào, thực sự tôi không thể đoán được. Thế nhưng đột nhiên tôi thấy Nguyệt khẽ liếc về phía tôi rồi đưa đôi tay nắm chặt tay Hải. Mẹ kiếp! Thế này là sao? Chẳng lẽ nó lại định tha thứ cho Hải? Rốt cuộc Hải đã nói những gì, rốt cuộc con Nguyệt nó đang nghĩ gì?

Tôi không kìm được chạy ra trước mặt hai người rồi nói:

- Nguyệt à? Tao... tao xin lỗi chuyện hôm qua.

Nó nhìn tôi, khoé môi chợt cong lên đáp lại:

- Không sao đâu, anh Hải giải thích rồi. Dù sao mày cũng mới mất con nên tâm trí không ổn nên tao không nghĩ gì cả.

- Mày...

Nguyệt không đợi tôi nói hết đã kéo tay Hải bước ra thang máy. Diễn cảnh gia đình hạnh phúc trước mặt tôi sao. Càng nghĩ tôi càng thấy khó chịu. Rốt cuộc nó đang nghĩ cái gì vậy cơ chứ. Tôi phải hít mấy hơi cho bình tĩnh lại rồi mới có thể trở lại phòng.

Nguyệt chờ đấy, mày muốn chơi với tao, tao cũng sẽ chơi lại. Rồi xem đến lúc mày sẽ hiểu thế nào là mất tất cả!

Tôi về căn hộ của mình nằm mà lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Trước kia tôi cứ nghĩ Nguyệt cao ngạo sẽ không bao giờ tha thứ cho Hải. Vậy mà hết lần này đến lần khác nó đều chọn lựa tin chồng. Đàn bà thông minh, yêu vào vắn ngu là thế sao?

Tôi vội điện thoại lướt một vòng bảng tin facebook. Ở nhóm lớp cấp ba vẫn rất nhiều người ngưỡng mộ tình yêu của Nguyệt và Hải. Có đứa còn ví giống Huỳnh Hiểu Minh và Angela Baby của Trung Quốc. Tôi thực sự cảm thấy kinh tởm, dù ngoài đời hay trên mạng Nguyệt vẫn không thể hiện nỗi đau của kẻ bị phản bội. Không hiểu lý do gì nó phải cố che lấp đi để cho người khác nghĩ rằng cuộc đời nó vẫn ổn như nụ cười giả tạo trên môi? Trong khi tôi, dù cho có cố gắng thì mọi người vẫn phủ nhận. Ngay như lúc này vừa đăng ảnh lên facebook đã có khá khá bạn bè vào bình luận giọng đầy châm chọc

“Quý không lấy chồng đi à, nhìn sang Nguyệt mà học tập kia”

“Kén cá chọn canh quá đến giờ vẫn ế hả?”

Hình như lũ bạn vô duyên này rất thích lời tôi ra để so sánh với Nguyệt. Từ trước khi đi học đã thế, giờ đi làm rồi vẫn vậy. Tôi đưa điện thoại nhìn mình trong gương, tuy rằng đợt gần đây Nguyệt đã xuống sắc vì lo lắng suy nghĩ, thế nhưng dù cho vậy thì tôi cũng vẫn chưa thể so được với nó. Càng nghĩ tôi lại càng thấy không cam tâm. Cùng là người yêu Hải, tại sao nó lại được đối xử đặc biệt hơn tôi, cùng nói mình có bầu, tại sao bên nhà ấy lại chỉ công nhận đứa con trong bụng nó còn tôi thì dù mang tiếng sảy thai mà đến giờ vẫn không một ai hỏi han. Không phải tôi sản si đó kìa, mà con Nguyệt quá cao tay lời kéo đám người ấy về phe nó. Nhà nó giàu, gia đình có điều kiện có khác, hồi đi học hay bây giờ nó vẫn như vậy, vẫn đứng tiền, dùng vật chất lấy lòng người khác. Phải rồi, gia cảnh nó môn đăng hộ đối với Hải, còn tôi thì không? Phải rồi, hoàng tử thì chỉ nên lấy công chúa, còn cô bé lọ lem như tôi dù có nỗ lực thế nào cũng chỉ có phép màu mới khiến hoàng tử để tâm. Mà đây là đời thực, đâu phải cổ tích để có phép màu cơ chứ. Chẳng hiểu vì gì ngày xưa tôi có thể chơi thân được với nó nh? Đúng là ngày ấy tôi phải nhận nhận kinh khủng lắm, chứ làm gì có ai có thể chơi thân được với một đứa xấu tính, lúc nào cũng cậy mình thế này thế kia như nó. Đám bạn cấp ba ngu xuẩn kia rốt cuộc chĩnh nào mới có thể nhìn ra được bộ mặt của nó đấy?

Tôi nằm về oai đến trưa mới dậy, đóng thuốc trong túi vẫn phân vân chưa biết nên làm thế nào. Nếu chiều nay tôi cho vào cốc nước, Nguyệt uống mà có gì xảy ra tất nó sẽ biết do tôi. Phong thì lúc này chưa về, nhưng tôi lại không chờ đợi được thêm nữa rồi. Nghĩ vậy tôi liền đứng dậy mở cửa ngõ ra ngoài. Đứng như tôi đoán hôm nay trưa Hải lại về. Khi anh vừa mở cửa tôi liền lao đến rồi nói:

- Anh ơi. Em có chuyện muốn nói.

Hải nhìn tôi, ánh mắt đầy cảm phẫn đáp lại:

- Cô thôi đi được rồi đấy. Cô lại định âm mưu gì nữa chứ gì.

- Chuyện hôm qua em không hề cố ý.

- Không cố ý? Tin nhắn cô nhắn cho Nguyệt rõ ràng như vậy. Quý, đầu cô là một bô âm mưu quỷ kế à? Tôi thực sự sợ cô rồi.

Tôi nghe xong cô hòng nghẹn ứ. Anh rút cuộc cũng không còn tin tôi nữa rồi. Rút cuộc những lời ngọt của con Nguyệt đã lôi kéo được anh. Tôi nhìn anh, sống mũi cay xè.

- Anh Hải, người cướp đi lần đầu của em là anh, người khiến em có thai cũng là anh, đến giờ sắp thai rồi anh cũng phủ phàng vậy sao? Anh có bao giờ nghĩ thời gian qua em vì anh mà hy sinh thể nào không?

Hải thờ dài không đáp, mở cửa bước vào. Tôi liền nhảy lên bám vào cổ anh rồi nói:

- Anh trả lời đi, anh phải có trách nhiệm với em.

- Quý, cô đi về đi.

- Em không về.

Hải liền ném chiếc cặp xuống ghế rồi xềnh xệch tôi ra ngoài. Tôi cười lớn gào lên:

- Anh muốn em tung hết những clip của chúng ta lên mạng đúng không? Đúng không?

Anh nhìn tôi, đột nhiên khựng lại. Mỗi anh run lên bần bật, tôi biết điểm yếu của anh đây rồi. Cả anh và Nguyệt đều không muốn thiên hạ biết chuyện cơ mà.

- Quý, rút cuộc cô muốn cái gì.

- Anh cho em vào nhà đi. Em hứa sẽ không gây ra chuyện gì nữa đâu. Em chỉ muốn gặp anh nói chuyện rõ ràng một lần này thôi.

- Cô lại định nhắn tin cho Nguyệt về để thấy cảnh tôi và cô ở đây chứ gì?

- Lần này em thề em không như vậy nữa. Điện thoại em vứt ở nhà rồi. Em thề với anh luôn, em chỉ muốn nói chuyện duy nhất lần cuối này thôi. Đoạn clip kia em sẽ xóa, nói chuyện xong anh theo em về căn hộ của em, em lấy điện thoại rồi xóa trước mặt anh.

Hải thờ dài gật đầu mở cửa, thề nhưng lần này anh không đóng mà mở toang hẳn ra. Tôi dứt tay vào túi chạm khẽ phần thuốc đã được nghiền nát rồi nói với Hải:

- Anh có thể đi pha cho em ít nước được không? Em khát quá.

- Thế cô ngồi yên ở đây. Tôi xuống pha cho.

Tôi gật đầu, đợi Hải bước xuống bếp liền mau chóng lấy túi thuốc đổ vào trong chiếc ca đựng nước trên bàn. Thuốc tan một phần, còn một phần nhỏ bị đọng xuống dưới, không còn cách nào tôi đành thò hẳn tay vào nguẩy lên.

Khi Hải ra, ca nước cũng trở lại như bình thường. Anh ta đưa cho tôi cốc siro dâu rồi nói:

- Uống đi.

- Dạ vâng.

- Có chuyện gì nói nhanh lên.

- Hôm qua em cũng nói với anh rồi đấy, em sẽ đi nước ngoài. Chuyện hôm qua đúng là em cố ý gọi Nguyệt đến, thực ra em cũng vì vẫn còn đau lòng chuyện đứa con đã mất nên mới như vậy. Em mong anh thông cảm. Nhưng em quyết định đi nước ngoài là thật, em cũng đã xin nghỉ việc ở công ty, không tin anh có thể đến công ty em hỏi.

- Cô đi vào trọng tâm đi.

- Cũng không có gì, em chỉ muốn nói lời xin lỗi với anh. Và gửi cả lời xin lỗi đến Nguyệt nữa.

- Vậy thôi sao?

- Vâng, giờ anh đi qua căn hộ của em, đứng ngoài thôi, em sẽ lấy điện thoại xóa hết những đoạn video em quay. Sau đó từ nay chúng ta không còn duyên nợ gì nữa.

Tôi sợ anh ta uống ca nước trên bàn liền gấp gấp nói tiếp:

- Đi anh. Em xóa nhanh sau đó còn có việc phải đi nữa.

Hải nhìn đồng hồ, rồi xách chiếc cặp đáp lại:

- Được rồi. Tôi hôm nay cũng bận.

Tôi đứng dậy đi ra trước, Hải theo sau rồi khóa cửa lại. Đến khi sang đến căn hộ của tôi Hải đứng bên ngoài, tôi chạy vào một lúc rồi mới ra. Giờ còn sớm cứ phải câu giờ đã. Hải nhìn tôi hất hàm nói:

- Xóa đi.

- Cứ từ từ anh vội gì.

Nói rồi tôi bắt đầu kể về những việc trước kia tôi làm vì anh. Cái thời gian sống với nhau ở căn hộ bên kia tôi đã hạnh phúc thế nào. Hải hình như lại áy náy, anh ta lặng yên nghe rồi thờ dài thườn thượt. Phải hai ba mươi phút sau tôi mới xóa. Hải cũng vội xách cặp đi luôn đến bệnh viện.

Tôi trở về phòng nằm cười hí hửng vì sung sướng. Nguyệt, hôm nay là ngày đau khổ nhất cuộc đời này.

Tôi nằm nghĩ đến việc con Nguyệt uống ca nước kia rồi sắp thai tôi lại thấy hà hê. Đứa bé không có tội, nhưng nó là con của con Nguyệt, mang dòng máu của Nguyệt thì là tội rất lớn. Rồi sao, chẳng lẽ tôi lại phải để yên cho nó được sinh con ra bình an, rồi Hải vẫn yêu thương nó, bà Châu vẫn bệnh nó chăm chấp sao? Mơ đi! Bà Châu hiểm con, tôi nghĩ bà đang rất trông mong đứa bé này. Nếu con Nguyệt ngu ngốc không giữ được con, liệu có khi nào tình cảm mẹ chồng con dâu cũng rạn nứt không nhỉ?

Thách thức tôi ư? Muốn làm tôi tức ư? Con Nguyệt được khen là thông minh, nhưng cũng chỉ thông minh trong đồng sách vở giấy tờ kia mà thôi. Điều tôi mong nhìn thấy nhất lúc này chính là cảnh nó khóc lóc đau đớn, chính là cảnh nó với Hải cãi nhau vì đứa con, chính là cảnh bà Châu chửi mắng nó kém cỏi. Phải rồi, chưa ai biết nó kém thế nào, để tôi cho biết.

Trên facebook, tôi bắt đầu lục lại những bình luận tung hô con Nguyệt rồi thả ha ha. Cô gái hoàn hảo, rút cuộc cũng chỉ là con đàn bà kém cỏi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Nằm mãi đến chiều, tôi liền chạy xuống dưới siêu thị mua ít đồ. Lúc đi lên cũng thấy Nguyệt đang bước đi. Thế nhưng nó không đi một mình mà đi với bà Quỳnh, mẹ ruột nó. Chẳng phải bà ta ở dưới quê sao? Tự dưng hôm nay lên đây làm gì? Tôi mau chóng thanh toán tiền rồi đi theo. Khi Nguyệt và bà Quỳnh vào đến căn hộ rồi tôi mới lên đến tầng máy. Tôi vội vàng nhón chân đi vào, cánh cửa căn hộ của con Nguyệt không đóng chỉ khép hờ. Con Nguyệt đang rót nước ra cốc đột nhiên có tiếng bà Quỳnh cất lên:

- Thế là con không có thai?
- Vâng ạ, que thử cho dương tính giả. Nhưng đi khám xét nghiệm thì lại không có.
- Sao lại thế nhỉ?
- Bác sĩ bảo có lẽ con mong thai quá nên như vậy.
- Thế mẹ chồng con có nói gì không?
- Bà không nói gì cả, chỉ bảo lần này chưa có thì lần sau thôi.

Tôi nghe xong không tin nổi vào tai mình. Con Nguyệt không hề có thai? Que thử của nó dương tính giả? Bỗng dưng tim tôi đập liên hồi, cả nước kia chỉ dành cho phụ nữ có thai muốn bỏ con, tôi cũng chưa tìm hiểu xem nếu người thường uống vào sẽ thế nào. Đã vậy đây còn hai người, nếu như có mệnh hệ gì, tôi chắc chắn không thoát khỏi việc bị công an điều tra. Ở chung cư này còn có camera. Tôi không còn nghĩ ngợi gì nữa liền lao mở cánh cửa rồi hét cả nước trên bàn gào lên:

- Nguyệt đủ rồi đấy.
- Cả bà Quỳnh lẫn Nguyệt đều nhìn tôi kinh ngạc không hiểu gì. Cả nước thủy tinh bị hắt xuống vỡ tan tành.
- Quý hà cháu? Cháu sao đấy?

Tôi gặp bà Quỳnh ba lần, một lần đầu khai giảng năm lớp mười, một lần tổng kết cuối học kỳ lớp mười hai, và lần gặp lâu nhất là đám cưới của Nguyệt nên bà vẫn nhớ tôi. Hình như Nguyệt chưa kể chuyện tôi và Hải với bà ta nên xem chừng bà ta vẫn có thái độ rất bình thường. Con Nguyệt đúng là đáng sợ thật, đến mẹ đẻ của nó cũng vẫn sống giả tạo. Tôi thờ dãi đáp:

- Dạ không có gì đâu cô. Cháu với Nguyệt có vài chuyện...
- Chưa kịp nói hết câu Nguyệt đã lời xềnh xệch tôi ra ngoài rít lên:

- Mày lại đến đây gây sự à? Mày thích làm gì với tao thì kệ mày, nhưng đừng có trước mặt mẹ tao nói linh tinh.

Ồi cha cha, thể hiện làm người con hiếu thảo cơ.

- Lúc này cho người đến gây sự với bà mẹ tao mày có nghĩ đến ngày hôm nay không?
- Quý, tao nói rồi, tao chưa bao giờ làm như vậy. Tao không hiểu tại sao mày lại phải đổ oan cho tao gây sự với bà mẹ mày luôn. Mà thôi tao cũng không cần giải thích. Tao khuyên mày, đừng đụng đến mẹ tao. Không phải tao dọa đâu, nhưng nếu mày dám đụng đến thì mày sẽ không được yên thân. Không phải tao không để cho mày yên, mà mẹ tao sẽ kéo cả họ hàng lên đây xử mày đấy. Nên rút đi cho khuất mắt tao.

Mấy lời dọa nạt của con Nguyệt mà cũng khiến tôi sợ sao? Tôi nhếch mép đáp lại:

- Mày nghĩ chắc tao sợ? Mà thôi, tao cũng không thể bản tính, sống chó như mày được. Tao không phải loại người dụng tỷ là dùng phụ huynh ra dọa nạt. Loại không có bản lĩnh như mày bị cầm súng cũng đúng thôi.

Nguyệt nhìn tôi hai hàng lông mày nhàu lại, nhưng rồi nó liền xoay người quay lại đi vào căn hộ rồi đóng rầm cửa. Tôi cũng lê bàn chân về đó đi tai nghe thử. Tiếng bà Quỳnh cất lên nho nhỏ:

- Sao đấy con? Con với con bé Quý có chuyện gì à?
- Không có gì đâu mẹ.
- Sao tự dưng nó lại vào đây ăn nói xằng bậy thế?
- À, cũng không có gì đâu. Chuyện đó con nói với mẹ sau. Mẹ đói không? Con dọn dẹp xong chỗ này rồi đưa mẹ đi ăn nhé.
- Để mẹ quét cho, dạo này con xanh xao lắm rồi đấy. Mẹ mua cho nhiều thức ăn sạch lắm, toàn đồ không hoá chất thôi. Mà để dưới xe ba rồi. Tỷ ba con đi lấy đồ về thì bé lên cho.
- Ấy để tỷ con bảo anh Hải xuống bê.
- Thôi. Để bà bé.
- Mẹ toàn bắt nạt ba thôi nha...

Tôi nghe xong liền cắn chặt môi. Chưa bao giờ tôi với mẹ tình cảm như vậy, chưa bao giờ mẹ để ý đến tôi xanh xao hay không. Không, mẹ con nó đang diễn thôi, còn lâu mới có chuyện hạnh phúc như vậy. Tôi đểch tin.

Tôi không về nhà, mà khoá cửa rồi đi thẳng đến một quán bar. Đóng thuốc trong túi còn thừa cũng ném vào sọt rác. Con Nguyệt cũng không có thai báo hại tôi tính toán mất mệt. May cho đời nó tôi còn nhân từ mà tha cho cả hai mẹ con nó đấy.

Tôi rót một chén rượu nốc đầy, nó không có thai mà Hải vẫn yêu nó, bà Châu vẫn thương nó. Rốt cuộc nó cho cả cái thế giới này ăn phải bùa mê thuốc lú gì cơ chứ? Tại sao tôi cố gắng hy sinh, cố gắng sống tốt thì không một ai công nhận? Còn nó, chỉ cần bộ mặt giả tạo ấy lại khiến cho mọi người đều bệnh, đều đứng về phe nó.

Tôi ngira cổ lên trời, uống ực cạn một ly rượu. Rượu cháy khô cả cổ họng, càng uống càng thấy mình thất bại. Nguyệt! Vì lý do gì bao nhiêu năm nay mày vẫn hơn tao? Chỉ vì tao thua kém mày ở xuất phát điểm, chỉ vì mày có một gia đình giàu có hơn tao mà đến tận bây giờ tao vẫn kém mày sao? Không! Tao không tin ông trời bất công như vậy. Hải, nhất định anh phải ly hôn nó, nhất định anh không được tin nó, nhất định anh phải thuộc về em. Tôi nhìn lên trời, bỗng dưng cảm thấy má lạnh lạnh. Hơi men khiến tôi không còn xác định được, rốt cuộc thứ ướt át lạnh lạnh đó là gì, là nước mắt, hay chỉ là ảo giác tôi cảm nhận được?

Tôi không biết mình đã uống bao nhiêu lâu, chỉ biết đến khi trời đất quay cuồng, phía trước mặt chỉ còn là một màu đen âm ảm thì tôi mới dừng lại gục xuống bàn. Ngay cả khi tôi ở đây cô đơn thì vẫn chẳng một ai để tâm. Nguyệt nó chỉ cần đau đớn một chút tất cả mọi người đều vây quanh nó, tôi cũng bị Hải phản bội có làm sao chỉ nghe những lời chỉ trích. Mọi người mắng chửi tôi, nhưng rõ ràng tình yêu là vô tội tại sao lại hết tội lỗi lên tôi? Rốt cuộc tôi sai ở đâu? Tôi yêu Hải là sai sao? Tình yêu mà cũng có sai hoặc đúng sao?

Tôi nằm đó, rồi bắt đầu ngủ thiếp đi. Đến lúc tỉnh dậy đã quá nửa đêm, lúc này tôi cũng tỉnh táo hơn đôi chút liền bắt xe đi về. Trời bên ngoài se se lạnh, trong lòng cũng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Khi xe dừng lại ở trước chung cư đột nhiên tôi thấy con Nguyệt bước ra. Bên cạnh nó là Hải, bà Quỳnh, và ông Quyền, ba của nó. Tôi khẽ nói với người taxi đỗ lùi xe vào gốc cây khuất rồi mới bước xuống. Bà Quỳnh vỗ vỗ tay Hải nói:

- Thôi bà mẹ về đây, hai đứa nhớ chăm sóc nhau đấy. Gửi lời hỏi thăm của mẹ đến bà thông gia nhé.
- Dạ vâng. Con cảm ơn mẹ. Để con bé đồ lên xe cho, mẹ cứ lên đi.
- Thôi để mẹ bảo ba bé.
- Mẹ cứ lên đi, con sức trai tráng ai lại để bà mẹ bé cái thùng nặng như này.

Bà Quỳnh quay sang nắm ông Quyền gật đầu:

- Đây, anh xem con rể phải thế này chứ. Ngày xưa mới lấy em còn chả bao giờ anh bé đồ giúp cho thầy em. Lấy nhau ba năm đi biệt.

Tôi khẽ thở dài, mỗi lần nhìn gia đình người ta hạnh phúc tôi lại chạnh lòng. Từ tám bé tới lớn chưa biết cảm giác đủ đầy nó ra làm sao. Từ bé tới lớn chỉ biết những trận đòn roi của những người phụ nữ khác trút lên mẹ, trút lên tôi. Đây, người ta cứ nói rằng phải nhìn lên để cố gắng, nhưng nếu cố gắng mà vẫn không bằng được người ta thì phải đâm đập xuống mà đi lên. Đời mà! Phũ thế cho dễ sống. Người ta nói tôi sai, đó là trong chuẩn mực của xã hội. Nhưng trong chuẩn mực của tôi, tôi đã thất thì không có gì mà sai.

Đợi ba mẹ con Nguyệt đi khuất tôi liền lấy máy gọi cho Hải. Anh cầm điện thoại, nhìn vào số rồi quay sang Nguyệt. Nó hướng ánh mắt ngờ vực về anh hỏi lại:

- Ai đấy anh?

- Quý gọi.

Trần đời tôi chẳng thấy gã trai nào thật thà như Hải. Người yêu gọi mà khoe với vợ. Mà thôi, để tôi xem con Nguyệt phản ứng thế nào. Nó nhìn Hải, hất hàm nói:

- Anh nghe đi xem nó nói gì.

Hải gạt đầu nhún nút nghe, tôi liền cúi xuống những nhoe qua số điện thoại:

- Anh ơi...

- Có chuyện gì.

- Anh có thể gặp em một chút được không?

- Cô bị điên hả?

- Thì chẳng phải trước kia, dù khuya cỡ nào, anh vẫn bỏ trực chạy đến bên em sao? Em nhớ anh lắm.

Tôi nói xong khẽ quan sát sắc mặt Nguyệt, nó không có thái độ gì lạ chỉ cười nhạt rồi xoay người bước đi. Hải thì chau mày mắng tôi vài câu sau đó tắt máy chạy theo.

Hôm nay chỉ nhẹ tay thế này thôi, cứ để nó bình yên một thời gian, trước con bão trời yên biển lặng lắm chẳng phải sao?

Đợi vợ chồng nó đi khuất tôi mới cấp túi đi sau, ở căn hộ ấy thế mà lại chẳng có chút cái vớ nào. Có lẽ Nguyệt đang muốn trở thành cô vợ bao dung, hiền lành từ tể níu kéo người yêu tôi. Tôi cũng biết vì sao Hải phản ứng như vậy. Dù cho anh yêu tôi, thì trên danh nghĩa anh vẫn là chồng của Nguyệt. Trước mặt nó anh không được phép thể hiện tình cảm đó. Hải làm bác sĩ, anh cũng có nhiều thứ ràng buộc. Điều này tôi hiểu.

Tôi chỉ nhấn cho anh một cái tin nói rằng tôi hiểu và thông cảm cho anh, nên anh cũng đừng áy náy với tôi rồi leo lên giường đi ngủ. Sáng hôm sau tôi dậy rất muộn, tầm này Hải đã đi làm. Tôi ưỡ oài dậy nấu chút đồ ăn rồi cho vào cạp lồng sau đó khoác áo chống nắng rồi bị mặt kín đến bệnh viện của Hải. Lúc đi đến sảnh bắt chợt tôi thấy Dung, cô gái cũng từng si mê Hải nhưng không được đáp lại. Dung rất xinh, so với Nguyệt không bằng nhưng trông lại trong sáng thánh thiện hơn. Bất chợt trong lòng tôi cũng nảy ra một ý nghĩ liền đến trước mặt nó nói:

- Chào em, cho chị hỏi phòng của bác sĩ Hải là ở đâu vậy em?

Dung nhìn tôi một lúc mới đáp:

- Dạ, chị đi về phía cuối hành lang là tới.

- Cảm ơn em nhé.

Nói rồi tôi xách cạp lồng đi thẳng về phòng của Hải sau đó gõ cửa bước vào. Hải nhìn thấy tôi, ban đầu là ngạc nhiên sau đó thì cau có rít nhỏ:

- Cô đến đây làm gì thế?

- Em mang cơm cho anh, giờ nghỉ trưa rồi, anh ăn rồi ngủ đi.

Hải đứng phắt dậy lôi xềnh xệch tôi ra cửa rồi nói:

- Cô bị điên à? Cô biết đây là bệnh viện không? Tôi không mượn cô mang cơm cháo gì cả.

- Em biết chứ, vì biết mới mang cho anh đấy. Vợ anh bận rộn như vậy để em chăm sóc cho anh.

- Cô!

Tôi cười cười, đặt tay lên môi Hải đáp lại:

- Đứng tức giận, em chỉ mang cơm cho anh thôi chứ không làm gì đâu. Yên tâm đi. Em đi về đây, từ nay trưa anh không cần lạch cạch về nấu nướng nữa. Hằng ngày em sẽ mang qua cho anh. Không cần từ chối em, em không đòi hỏi anh có trách nhiệm gì cả. Chỉ là một thời gian nữa em không còn ở đây, nên muốn làm gì đó cho anh trước khi đi.

- Tôi không cần. Cô đi đi.

Hải vài lần bị tôi lừa nên có vẻ cảnh giác, tôi cũng mỉm cười đi ra ngoài. Cạp lồng cơm kia anh thích ăn thì ăn, không thèm ném đi cũng chẳng sao. Hôm ấy về đến nhà, tôi liền gọi cho bọn thằng Long, thằng Luân. Chúng nó vừa nghe giọng tôi liền hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy chị?

- Có kế hoạch mới đây.

Tôi nói rồi bắt đầu lên kế hoạch. Đến trưa hôm sau tôi lại tiếp tục vào bệnh viện, nhìn thấy tôi Dung cũng nhận ra cười tươi chào hỏi:

- Chị lại mang cơm cho bác sĩ Hải hả?

Tôi kéo tay nó vào một góc nói nhỏ:

- Ôi be cái mồm thôi. Chuyện này em đừng nói với ai nhé, nhất là với vợ anh Hải. Bí mật giúp chị nhé em.

Đúng như tôi đoán, con bé bất chợt kinh ngạc hỏi:

- Ở sao vậy chị? Chị đừng bảo chị với anh Hải có gì...

- Không phải em ơi. Chị là bạn của anh Hải. Bạn thân cấp ba của anh ý. Bọn chị còn nhận nhau là anh em cơ mà. Thân nhau lắm luôn. Nhưng từ khi anh Hải lấy vợ, vợ anh ấy ghen kinh khủng quá nên bọn chị không còn thân được như trước nữa. Có mấy lần chị chẳng làm gì, mỗi gọi hỏi thăm cũng bị vợ Hải chửi cho té tát nên chị hơi rên. Chẳng qua dạo này vợ Hải bận rộn không lo cơm cháo được cho anh ấy nên chị mới nấu cơm trưa mang qua. Mà mang thế này á, nói thực chị cũng không thích đâu. Sở vợ của Hải lắm... thương bạn mà mang chứ chị chồng con rồi có gì nữa đâu mà vợ nó cũng ghen. Hải thật.

Con Dung nghe xong, bỗng dưng đưa tay lên tím cau mày nói:

- Ôi, bà ấy có máu Hoạn Thư khiếp lắm. Em tưởng mỗi em hoá ra chị cũng vậy à? Trước kia bà ấy còn thuê người đánh em cơ.

- Đánh em á? Làm sao đánh em?

- Vì ghen, trong khi em chưa làm gì, mỗi nhắn tin với anh Hải thôi. Sợ thật chị ạ.

- À à, vụ này chị có nghe qua rồi. Có lần anh Hải kể với chị rồi. Khiếp thật đấy. Chị sợ nhất phụ nữ như vậy. Mà muộn rồi, chị phải về cho con chị ăn rồi đi học, đấy em xem, con chị lớn cả rồi mà vợ anh Hải vẫn ghen tuông ghen ghét. Sợ mất vía luôn, mấy lần còn tìm chồng chị để chửi rồi bảo về dạy lại vợ. Vì có ta mà vợ chồng chị mâu thuẫn cãi nhau mấy lần đầu. Thôi, chị về đã em giúp chị mang vào cho Hải nha.

- À vâng, mà chị tên gì thế ạ?

- Chị tên Hồng, bằng tuổi anh Hải.

Tôi nói rồi nhét cạp lồng vào tay con Dung, nó nhận lấy chần chừ không muốn mang. Kệ đi, tôi liền chạy vội ra bên ngoài bắt taxi đi về. Cứ như vậy hôm nào tôi cũng đến. Hai người phụ nữ cùng ghét một người quá là lắm chuyện để nói. Nhưng tôi không trực tiếp mang cơm cho Hải nữa mà ngày nào cũng để con Dung mang. Con Dung tính đồng bóng, xốc nổi, có gì cũng nói toạc cả ra. Nhờ thế tôi biết nó căm con Nguyệt cỡ nào.

Đến sáng thứ bảy của tuần ấy, khi tôi đang nằm trong phòng bất chợt có tiếng cãi nhau inh ỏi bên ngoài. Tôi liền hé cửa mở ra, chợt thấy ngay ở căn hộ của Nguyệt, con Dung đứng cùng hai người phụ nữ nữa, nó chống nạnh đập cửa gào lên:

- Tôi nhìn thế là đủ lắm rồi đấy. Chị thấy tôi thân cô thế cô nên định bắt nạt tôi à? Một lần trước tôi đã không chấp rồi, chị ra đấy. Mở cửa ra đây

Bên ngoài mấy bà hàng xóm cũng chạy ra quát nó:

- Sáng sớm làm gì không để cho người khác ngủ thế.

Nó bật khóc tu tu đáp:

- Cô xem, cháu không hề cướp chồng chị ta. Cháu với chồng chị ta làm chung một bệnh viện, nhưng cũng chỉ là đồng nghiệp thôi chứ có gì đi quá giới hạn đâu. Thế mà chị ta ghen tuông mù quáng, trước thuê người đánh cháu cháu cũng nhin vì cháu từ miền Trung ra đây làm việc không quen ai biết ai. Nhưng chị ta vẫn không chịu hiểu, rồi đến hôm qua không biết tại sao chị ta thuê người in hình cháu rồi nói cháu cướp chồng rồi ở bệnh viện. Chẳng những vậy tôi muộn hôm qua cháu đi làm về chị ta còn cho mấy thằng du côn đến xé quần áo của cháu nữa...

- Cô thấy con bé nhà này cũng hiền lành mà, mà không làm gì người ta chẳng nhẽ lại đánh mày.

- Không có ọ, cháu thế cháu với anh Hải không có một cái gì. Chẳng qua mấy hôm nay cháu thay bạn anh Hải mang cơm cho anh ấy thì tự dưng chị ta lồng lộn lên đánh cháu. Phụ nữ ai cũng có máu ghen, nhưng ghen quá đà như vậy cháu không chấp nhận được. Làm người có học mà cư xử như vô học.

Khi con Dung vừa dứt lời thì căn hộ của Nguyệt cũng có tiếng cạch cửa. Nguyệt bước ra, thờ dài nói:

- Em vào nhà đi. Vào nhà có gì từ từ nói chuyện từ từ với nhau. Ở đây còn hàng xóm láng giềng em đứng gào ầm ĩ lên như vậy ồn ào mất giấc ngủ của người ta.

Con Dung nhìn thấy Nguyệt nhếch mép đáp:

- Lại còn ở đây giảng đạo lý à? Sao lúc đánh tôi chị không nghĩ mấy cái đạo lý răn bản thân đi.

- Em cứ vào nhà đi đã, có gì chị sẽ giải thích từ từ với em

- Gì mà phải giải thích? Tôi nói cho chị biết, chị đừng có cậy nhà mình giàu có, có điều kiện mà thích đánh người khác ra sao thì đánh. Lấy chồng mà không tin chồng thì ly hôn đi. Chị gọi cho chồng chị, hỏi xem tôi đã làm gì anh ta chưa? Mà chị đánh tôi? Mà nếu tôi và anh ta có gì, thì sao chị không xử chồng mình trước?

- Dung! Chị không hề đánh em. Em nói gì cũng phải suy nghĩ chứ?

- Thôi đi, chị đánh mà chị không nhận thì nên vãi cả dãi.

Tôi bật cười, tranh thủ lúc không có ai liền khoá cửa chạy xuống dưới cầu thang núp ở đó xem kịch hay. Mấy người hàng xóm bắt đầu chỉ trỏ. Hải đi xuống Hạ Long công tác từ tối qua, giờ cũng làm chó gì mà mất một lời được. Con Dung vẫn đang gào mồm lên chửi, hai người phụ nữ bên cạnh cũng hùa vào. Ba cái miệng vẫn thảng một cái, con Nguyệt chỉ biết đứng chết lặng, cố giải thích nhưng đã bị tiếng chửi của ba người đàn bà át đi. Một lúc sau nó mới gào lên:

- Tôi đã báo các người thôi đi cơ mà? Hay muốn gọi công an?

- Đã ăn cắp còn la làng à?

- Dung, chị nói chị không đánh em là chị không đánh. Em bảo hai người kia về đi, còn em, vào nhà chị em mình nói chuyện.

- Tôi không vào, vào để chị hại tôi à.

- Dung, khi chị còn nói chuyện từ từ thì em cũng nên cư xử cho từ từ. Chị thật sự không hề đánh em. Chuyện này chị biết ai làm rồi. Đợi anh Hải về chị sẽ hỏi lại anh ấy rồi mời em đến nhà nói chuyện.

- Chị lại định đổ lỗi cho ai nữa vậy? Lúc nào trước mặt người khác cũng tỏ vẻ thanh tao xong rồi sau lưng chơi trò đánh lén. Khô, hay chồng chị có máu lạnh chăng nên chị nghĩ ngờ tất cả mọi người? Tôi nói chị biết nhé, cỡ anh Hải nhà chị ý, cho tôi cũng không thêm. Đừng ảo tưởng về chồng mình quá chị Nguyệt Anh ạ. Đây các cô xem, chân tay người ngọc cháu bị đánh ra thế này chị ta vẫn không thương xót. Vẫn cứ tìm cách biện minh cho mình.

Nguyệt nhìn con Dung, rồi nhìn mấy người hàng xóm từ tốn đáp:

- Cháu xin lỗi các cô vì sáng sớm đã gây ồn ào khiến mọi người mất giấc ngủ. Còn Dung, chị có thể kiện em vì tội vu khống đấy, em đến đây quấy nhiễu gây ồn ào chị đã không muốn nói. Chị cũng rất từ từ và thiện chí khi mời em vào nhà giải quyết nhưng em không vào. Em với hai người đàn bà kia gào mồm lên chửi mắng chị... Nếu như em đã muốn làm căng, chị sẽ mời em lên công an, thứ nhất giám định xem mấy vết thương của em thương tật đến bao nhiêu phần trăm. Thứ hai, để công an tìm hiểu, điều tra xem rốt cuộc có phải chị đánh em không?

Tôi nghe tình hình có vẻ căng, liền lấy máy điện thoại có sim rác nhắn tin cho con Dung “Đừng dây vào con quý cái Nguyệt Anh, nhà nó thế lực to lắm, dây vào nó nó triệt luôn đường sống của em đấy”. Con Dung mở máy đọc tin nhắn. Tôi biết tính nó đồng bóng xóc nổi vậy thôi, chứ thân cô thế cô ở đây nó cũng sợ bị triệt đường sống thật chứ. Nó thờ dài đáp lại:

- Tôi không cần. Lần này tôi tha cho chị, tôi cũng hy vọng từ nay về sau chị bớt ghen tuông mù quáng lại đi.

- Không cần tha cho chị đâu. Chị không làm, chị không sợ, giờ chị với em đi lên công an.

Dung khẽ nhếch mép cười hất tay Nguyệt ra cười lớn:

- Thôi, chị bớt bớt lại đi. Bớt điên đi. Tôi về, chào chị

Nói rồi nó hất tay hai người đàn bà kia rồi đi thẳng ra thang máy. Con Nguyệt đứng dựa lưng vào tường thờ dài nhìn mấy người hàng xóm cứ lên miệng xin lỗi. Dù cho nó có xin lỗi nữa thì chắc chắn cũng vẫn mất điểm trong mắt người khác. Thực ra tôi cũng chẳng sợ lên công an, bởi suy cho cùng hôm qua bọn thằng Luân, thằng Long đánh con Dung vết thương cũng chẳng có gì to, lại trong góc phố kín nên công an cũng khó mà điều tra, quần áo thì làm gì kịp xé con Dung này cũng bịa chuyện phát khiếp, mấy bức ảnh sau khi rài ở bệnh viện tôi cho người gom nhặt lại bằng sạch. Tiếp xúc với Dung, tôi biết tính nó khá đồng bóng xóc nổi, cũng chính vì vậy mà tôi lợi dụng được điểm yếu đó khiến Nguyệt mất mặt, chỉ với hai cái và vài câu nói nó đã sừng cò lên nhẩy đến đây làm ầm ĩ. Con Nguyệt có lẽ ban này cũng chỉ muốn dọa cho Dung một trận. Nhìn nó cứ liên tục thờ dài rồi mới vào nhà tôi cười không ngấm được mồm. Đột nhiên điện thoại tôi rung trong túi quần, tôi cũng đoán ngay con Nguyệt liền bắt máy nói:

- Có chuyện gì thế? Hôm nay lại gọi cho tao cơ à?

- Máy lại sai người đánh con Dung rồi đổ lỗi cho tao đúng không?

- Máy nói cái gì vậy Nguyệt? Máy điên hả?

- Tao không điên! Máy nghĩ trò ném đá giấu tay này tao không biết hay sao? Máy đang ở đâu?

Tôi nghe xong nhếch mép đáp:

- Tao chẳng hiểu mày nói gì nữa, tao đang ở Hạ Long! Ok?

Đầu dây bên kia nghe đến đây đột nhiên thảng thốt hỏi lại:

- Hạ Long?

- Đúng vậy, thành phố Hạ Long, tỉnh Quảng Ninh! Tao ở đây từ hôm qua rồi, và chẳng hề biết là có chuyện gì đang xảy ra mà mày gọi chửi tao ném đá giấu tay.

Nguyệt nghe xong im lặng, rồi đột nhiên tắt phụt máy. Tôi phải cố bụm miệng mới có thể không cười lớn sau đó chạy nhanh ra thang máy rồi bắt một chiếc taxi. Người tài xế trên xe khẽ hỏi:

- Có đi đâu vậy ạ?

- Cho tôi xuống Hạ Long.

- Hạ Long ạ?
- Đứng rồi, sao thế?
- À không, vì bình thường đi đường dài thường đặt trước.
- Tôi có việc đột xuất, anh cho tôi đi đi. Giá cả thế nào
- Có đi một chiều hay hai chiều?
- Một chiều!
- Dạ, hai triệu rưỡi tôi lấy hai triệu thôi.
- Được rồi. Đi luôn đi!

Người tài xế nhìn tôi ánh mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên. Tôi ngược nhìn lên chung cư rồi còi đép nằm dài ở ghế sau. Hôm nay thứ bảy mà, Hạ Long, ắt hẳn có người cũng đang bắt ngờ vì sự xuất hiện của tôi nhỉ?

Tôi nằm trên xe một lúc thì gọi cho Hải, thế nhưng đầu dây bên kia bận liên tục. Mãi một lúc sau Hải mới nghe máy, vừa thấy giọng anh tôi liền dịu dàng nói:

- Anh ơi. Anh vẫn ở Hạ Long ạ?
- Ừ, sao?
- À dạ không, thế bao giờ anh về?
- Có hồi làm gì?
- Sao anh cứ gắt gỏng với em thế hả? Em có làm gì sai đâu cơ chứ? Anh giận em gì à?
- Tôi đang bận, thế nhé.

Nói xong Hải tắt máy cái phụt. Thời thế cũng được, chẳng sao cả, tôi cũng không muốn làm con đàn bà lảm nhảm điều làm ảnh hưởng đến công việc của anh. Tôi muốn anh biết tôi tình tế, dịu dàng cỡ nào.

Trên xe, anh taxi lâu lâu lại quay sang hỏi tôi vài câu nhưng tôi chỉ đáp qua loa. Đàn ông con trai là thế, thấy gái xinh dù cho hoa có chủ vẫn bắt chuyện làm quen.

Tôi khẽ thở dài, mở túi lấy tai nghe nhét vào lỗ tai. Đến khi xe dừng lại ở cổng bệnh viện tỉnh Quảng Ninh trời cũng đã quá trưa. Tôi rút tiền đưa cho tài xế rồi mau chóng chạy vào bên trong. Giờ này lẽ ra mọi người đã nghỉ trưa, nhưng tôi vẫn thấy vài người mặc áo blouse đứng ở ngoài khám bệnh cho người dân ở đây. Có lẽ số lượng bệnh nhân quá đông, tôi còn chẳng chen được vào mà nhìn xem người yêu mình đang ở đâu, chuyển công tác này của Hải đúng là khá vất vả mà. Tôi mỉm cười ra ghế đá ngồi chờ, anh cứ khám bệnh đi, em chờ một chút cũng không sao. Thế nhưng không hề là một chút. Tôi chờ đến tận ba giờ chiều thì mới hết bệnh nhân. Các anh, các chị làm xuyên suốt cả buổi trưa khiến tôi xót hết cả ruột.

Lúc này tôi mới đi vào trong, đầu gối cũng mỏi như cá rồi. Thế nhưng nhìn mãi tôi không thấy Hải đâu, ở góc sân, chỉ có những người bác sĩ xa lạ và hai anh bác sĩ cùng bệnh viện với Hải. Sợ dĩ tôi biết hai người kia, vì tôi đến bệnh viện Hải khá nhiều lần, mọi người đều nghĩ tôi và Hải là bạn. Ngó nghiêng một lúc vẫn không thấy người yêu mình, tôi liền đánh liều chạy vào trong sân giả bộ hỏi:

- O, anh Tuấn, anh Tú, hai anh xuống dưới này công tác hả?

Anh Tú nhìn tôi ngo ngoác hỏi lại:

- Quý hả? Sao em lại ở đây?
- À, em xuống đây du lịch, mà nãy ngã tẹo chân định vào khám thử xem sao.
- Thế hả, ngồi xuống anh xem nào.

Xem xem cái gì, chân có tẹo chỗ đâu mà? Thế nhưng tôi vẫn phải ngồi xuống, vừa ngồi vừa dò:

- Mà hai anh xuống đây bao giờ thế? Bao giờ hai anh về?
- Bọn anh chắc giờ chuẩn bị bắt xe về thôi, tý ăn tạm gì rồi ra xe luôn.
- Thế hai anh xuống này có hai người thôi ạ? Tầm giờ này bắt xe về cũng muộn ấy nhỉ?
- Thế mới khổ, lẽ ra đi cùng thằng Hải mà nó về trước. Bọn anh đi cùng xe thằng Hải, giờ nó về rồi để bọn anh phải bơ vơ ra ngoài ngã ba bắt xe đây này.
- Anh... anh Hải có xuống đây ạ?
- Ừ, nó xuống từ hôm qua rồi, chân em không vấn đề gì đâu, anh kiểm tra qua rồi.

Tôi nhìn Tú, cau mày hỏi lại:

- Sao anh Hải lại về trước hả anh? Em tưởng phải đi cùng nhau chứ?
- Anh cũng không rõ, cái này em phải hỏi bạn em chứ? Từ sáng nó nhờ bạn nó làm bác sĩ bệnh viện Bãi Cháy qua thay nó khám bệnh cho mọi người. Còn nó thì về trước. Thằng Hải làm bạn nên nhờ được chứ bọn anh đâu nhờ được ả? Đợt khám này cũng là khám thiện nguyện...

Lúc này tai tôi không còn nghe được gì nữa, chỉ thấy tiếng ù ù bên trong. Hải về từ sáng, khi tôi gọi cho anh, lúc máy bận, có lẽ nào là lúc Hải và Nguyệt nói chuyện? Hải về, sao không chịu báo tôi một câu? Những chuyện này, nằm trong kế hoạch của con Nguyệt sao? Tôi không kim được đứng bật dậy chạy ra ngoài. Bên trong có tiếng gọi của anh Tú nhưng tôi không còn quan tâm nữa mà bắt một chiếc taxi gấp gấp nói:

- Cho tôi lên Hà Nội.
- Ba triệu có đi không?
- Bao nhiêu cũng được, mau lên.

Gã tài xế không đáp nữa mà vội mở cửa. Tôi vội ngồi lên xe, tức run người bấm máy gọi cho Hải. Bồn tiếng đi xe, ba tiếng ngồi chờ, rốt cuộc là vì ai cơ chứ? Hải không nghe máy, tôi càng điên tiết bấm, bấm đến khi đầu dây bên kia nhận được câu nói lạnh lùng "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..." Tôi không còn giữ được bình tĩnh ném điện thoại xuống dưới nền xe rồi gào lên. Người tài xế nhìn tôi, hơi run run. Một nỗi uất hận như cơn sóng thần cuốn đi sự tự tôn còn lại. Gào thét chán chể trên xe tôi cúi xuống nhét điện thoại. Cũng may nền xe được trải thảm nên điện thoại không hề hấn gì. Tôi bấm số con Nguyệt, nó bắt máy rất nhanh giọng đầy thách thức:

- Có chuyện gì?
- Là do mày đúng không?
- Quý, ngày xưa mày học Văn cũng giỏi lắm mà sao mày nói chuyện một cách dở hơi thế? Nói gì cũng phải có đầu có cuối ok?
- Mày đừng có giả vờ nữa. Đủ rồi đấy Nguyệt ạ. Mày muốn chơi tao chứ gì?
- Tao nói rồi, tao không hiểu mày đang nói gì. Hình như mày đang mất bình tĩnh thì phải đúng không?
- Mày biết tao và Hải ở dưới đây với nhau, mày phải có gọi cho anh ấy về mới được thể ả? Mày có giữ được thể xác của Hải cũng không giữ được tâm hồn anh ấy đâu con chó ả.

Nguyệt cười, nó cười rất lớn trong điện thoại rồi từ tốn đáp:

- Bạn thân yêu của tao. Giờ tao mới biết, ngoài đồn mật, khôn nạn mày còn hoang tưởng. Hải là chồng tao, là chồng tao đấy. Giờ mày còn ghen ngược nữa cơ à? O, thế mày cho rằng tao mới là kẻ thứ ba chen chân vào tình yêu của mày hay thế nào vậy mà nói tao có gọi cho Hải.

- Nguyệt, mày không cần phải tỏ vẻ với tao. Tình cảm của vợ chồng mày nát đến độ nào rồi mà mày vẫn còn cố nín lấy? Ai mới là kẻ hoang tưởng? Khi mà, chính tai mày cũng từng nghe Hải nói rồi đấy! Tao mới là người Hải yêu, yêu nhiều hơn yêu mày. Hiểu không?

- Hiểu!

Nói rồi nó tắt phụt máy, trước đó còn dành cho tôi một nụ cười nhàn nhạt. Tôi phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, nếu không tôi sẽ thua nó. Ngồi trên xe mà lòng tôi như có lửa đốt, mấy lần giục gã tài xế phóng nhanh, thế nhưng có lẽ bị giục nhiều quá anh ta liền gắt lên:

- Tốc độ cho phép chỉ có mức, hay tôi phóng một phát rồi cả cô và tôi chết lúc nào chẳng hay?

Tôi nghe xong khê thờ dài, đời còn trẻ phơi phới thế này chết là chết thế nào được. Nhưng tôi vẫn ức lắm, đến lúc xuống xe trả ba triệu lại càng thêm ức. Một ngày không được tích sự gì mà mất toi năm triệu bạc, chẳng những vậy còn mất cả thời gian. Việc làm mới thứ hai mới đến, tiền thì đang eo hẹp, mất một cách vô lý ai chẳng ức cơ chứ? Mười mấy tiếng cả đi xe, cả chờ đợi, rồi cuộc thi vì con Nguyệt mà tôi mới khôn khổ thế này. Tôi cảm chiếc túi xách vừa bám thang máy vừa gọi cho Hải. Thế nhưng đầu dây bên kia vẫn không bắt máy, dù đã không còn tất nguồn. Thang máy từ từ đưa tôi lên trên tầng, lúc này trời đã tối sẫm, chỉ có ánh đèn le lói dọc hành lang. Tôi nghiêng rằng lao thẳng đến căn hộ của con Nguyệt, may thay nó không hề khoá cửa, cánh cửa mở toang. Thế nhưng khi chân tôi vừa chạm đến viên gạch sát cạnh ngăn đôi giữa bên trong và bên ngoài thì bất chợt khựng lại. Trong căn phòng ấy, Hải và Nguyệt đang ngồi ăn cơm, bàn thức ăn còn đang nóng hổi nghi ngút cả màn sương mờ đục bốc lên. Hải còn lấy giấy ướt, lau đôi tay dơ bẩn của Nguyệt. Tôi chưa bao giờ được anh làm như vậy, chỉ có tôi hầu hạ anh, chưa một lần anh chiều chuộng tôi như thế. Một nỗi xót xa trào lên trong lòng. Bỗng dưng Nguyệt hướng ánh mắt ra ngoài, nó nhìn Hải rồi nói:

- Khách của anh hả?

- Không!

- Vậy tiền đi anh.

Khi tôi còn đang trần trần đứng đó, Hải đã bước ra đóng sầm cánh cửa lại. Tôi lao như dại về căn hộ của mình, những gì trên bàn tôi đều hất tung xuống đất vỡ tan tành. Đến khi tôi phát hiện bàn tay cũng bị một mẫu thủy tinh làm cho sứt một miếng, một màu đỏ tươi chảy xuống tôi mới dừng lại. Tại sao một kẻ xấu tính, bản tính như con Nguyệt lại xứng đáng được hạnh phúc cơ chứ? Hải là của tôi, Hải là của tôi kia mà? Tự cách gì mà nó cướp đi anh? Nó cướp hết một thứ lẽ ra ông trời ban cho tôi, giờ còn cướp luôn cả tình yêu của tôi sao? Tôi không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thế nhưng lúc này không cam tâm cũng không thế làm gì nổi, bên kia là tiếng nói cười, còn ở đây, chỉ có tiếng gào thét điên loạn của tôi.

Vợ anh thì sao chứ? Chỉ vì một tờ giấy mỏng manh mà nó cho rằng nó có quyền phá vỡ tình yêu của tôi và anh sao? Giữa anh và nó, chỉ là một tờ giấy còn giữa anh và tôi là hàng ngàn kỉ niệm, hàng ngàn chuyện vui buồn bên nhau. Nó cho nó là công chúa được chiều chuộng, nó bắt anh phục tùng. Còn tôi, tôi lại phục tùng anh, lo cho anh vậy mà sao anh vẫn không chịu hiểu ra điều đấy cơ chứ. Tôi xứng đáng làm vợ anh hơn nó kia mà.

Gào thét chán chề, tôi cũng phải cố gắng bình tĩnh. Giờ tôi mà càng điên loạn, nó càng đắc ý. Nghĩ vậy tôi đứng dậy lấy quần áo rồi đi tắm. Tắm xong người tôi cũng thoải mái hơn một chút, nhưng đêm ấy tôi vẫn trằn trọc không thể ngủ được. Chừng nào anh còn chưa ly hôn nó đến với tôi, là chừng ấy ngày tôi phải một nhồi lo lắng.

Ở đời có những thứ mất đi rồi mới thấy quý giá, ngay từ đầu khi gặp anh tôi đã không cố gắng giữ anh cho mình, giờ mới thấy mình sai quá nhiều. Nhưng nhất định lần này tôi sẽ toàn tâm nắm giữ.

Hôm sau tôi không ra khỏi nhà, chỉ ăn uống những đồ trong tủ lạnh rồi nằm lý trong đó. Có sốc hôm qua khiến tôi không muốn nhìn mặt ai. Đến thứ hai, Phong vẫn chưa về. Sáng sớm tôi đến công ty để bắt đầu công việc mới của mình. Công ty mới lớn hơn công ty cũ, hoàn toàn là tôi tự thi vào không hề dùng tiền chạy như con Nguyệt. Tôi được phân công vào vị trí đúng với chuyên ngành đã học, thực sự rất cảm kích.

Tuy rằng tình yêu chưa ổn, nhưng tạm thời sự nghiệp bắt đầu có tiến triển mới tôi cũng yên tâm. Đến chiều về, tôi không thèm nhìn vào căn hộ của con Nguyệt mà đi thẳng về căn hộ của mình. Vừa mở cửa đã thấy Phong ngồi trên ghế sofa, mặt vẫn dán vào máy tính. Anh ta đã đi công tác về? Tốt lắm! Tôi cũng đang mong chờ. Thấy tôi, Phong buông máy tính rồi nói:

- Anh tưởng phải ở nhà với mẹ một thời gian chứ? Rồi còn dự định đi nước ngoài, sao giờ lại đi làm rồi?

- Thực ra muốn đi nước ngoài, nhưng thấy bạn em báo thi cũng khó. Nên tạm thời em sẽ đi làm, vừa làm vừa ôn thi, đỡ thì tốt, không đỡ vẫn có cái việc nuôi thân. Chứ anh nghĩ xem, giờ không làm gì cạp đất mà ăn à?

- Cũng biết suy nghĩ vậy cơ à?

- Sao không? Mà tình hình công ty ba sao rồi? Khá hơn chút nào chưa?

Phong nhìn tôi, chưa bao giờ tôi hỏi điều này nên anh ta ngạc nhiên cũng đúng. Nhưng rồi anh ta vẫn đáp:

- Cũng tạm ổn hơn rồi. Công ty ba đang thiếu kế toán đấy, hay em về làm cho ba.

- Hơ hơ, chuyên ngành em học có phải kế toán đâu?

Phong bấu môi không đáp nữa đứng dậy đi vào phòng, sau đó đưa cho tôi một cái đồng hồ nói:

- Quà công tác.

Khiếp, quà công tác xin xỏ thế, đồng hồ hàng hiệu cơ đấy. Nhưng tôi nghĩ có lẽ do đôi tác tặng. Phong không biết cho ai nên cho tôi đỡ thừa. Thế nhưng tôi vẫn nhận, công nhận hợp ghê luôn. Giờ đây ở đây tôi cũng cần tỏ ra hiền dịu khéo léo một chút, trước hết lấy ít niềm tin của Phong để mọi chuyện từ từ tính tiếp.

Buổi tối hôm đó tôi nấu cơm, nhưng Phong không làm việc như mọi ngày mà bỏ mớ rau muống ra nhặt giúp tôi. Thực lòng không biết Phong nghĩ gì, nhìn anh ta cặm cụi nhặt rau trông cũng ra đáng ghét.

Ngày xưa Phong rất ghét tôi, thế mà giờ những chuyện cũ anh ta chẳng ghim thù. Tính ra Phong cũng đàn ông chứ làm gì đến nỗi tệ như tôi vẫn nghĩ nhỉ?

Đột nhiên Phong ngược mắt lên nhìn tôi, bốn mắt chạm nhau... bầu không khí ngưng ngừng lại ập đến. Tôi cúi mặt lý nhí nói:

- Anh... anh Phong. Anh đi làm việc đi để em nấu cho. Dù sao em ăn nhờ ở đậu nhà anh cũng không thể không làm gì được.

Bỗng dưng Phong bật cười, vừa mang rau muống đi rửa vừa đáp:

- Nhà này của em mà.

Ừ nhì, rõ ràng đây là nhà tôi, một nửa số tiền đắp vào đây cũng là công sức của tôi chứ đùa à. Tôi cho cá vào rán, Phong thì luộc rau. Xong xuôi hai đứa bày biện ra bàn ngồi ăn. Phong vào tù lấy chai rượu vang rồi nói:

- Làm chút không?

Sẵn tiện đang có chuyện buồn nên tôi đồng ý ngay. Cũng lâu lắm rồi từ ngày tôi và Hải không còn sống chung tôi cũng chưa ăn bữa cơm nào đủ đầy thế này. Phong rót rượu đưa cho tôi. Rượu không chất nhưng tôi lại chất tận cổ họng.

- Quý này.

- Sao vậy anh?

Phong cầm ly rượu, nụ cười nhàn nhạt trên môi đáp lại:

- Hay em về giúp anh đi. Anh và một người bạn nữa dự định sẽ mở công ty riêng, công ty của ba cũng ổn ổn rồi, anh để ba tự lo.

Tôi nghe xong, tự đứng lại thấy xấu hổ. Phong vẫn thế, dù trước kia hay bày giờ anh ta cũng xuất sắc hơn tôi. Dù cho tôi có làm gì, có đim anh ta xuống thì anh ta vẫn đủ khả năng ngoi lên được. Tôi cố nở nụ cười giả tạo nhất để trả lời:

- Không, giờ cứ để em tự lập đi. Chẳng nào em thấy mệt rồi em về ăn bám anh sau được không? Đường đường cũng sắp là tân giám đốc, chắc không bạc đãi con em đâu rồi?

- Không bạc đãi, nhưng giờ em vẫn chưa thấm mệt sao? Em thấy cuộc sống giờ của mình có tốt không?

Tôi cũng không biết ý Phong là gì, những lời nói của anh bao giờ cũng đầy ý tứ sâu xa. Mà tôi thì thực lòng không muốn hiểu.

- Tốt mà. Em vẫn tự mình kham được.

- Quý, trước kia chúng mình có nhiều hiểu lầm với nhau. Nhưng giờ cả hai đều lớn cả rồi, cuộc đời em anh không can thiệp nổi. Anh chỉ mong em, có thể chọn con đường đúng nhất mà em đi, làm người khác tổn thương cũng chính là làm mình tổn thương

Mỗi lần gặp nhau, Phong đều giáo huấn tôi. Thực ra tôi biết anh ta đang ám chỉ Nguyệt. Anh ta sợ cô hot girl của trường năm nào bị tôi làm cho tổn thương sao? Đấy, mang tiếng là anh trai tôi, nhưng thà anh ta đứng về phía người ngoài chứ không đứng về phía tôi. Nhưng tôi vẫn gật đầu đáp:

- Em hiểu mà, em hiểu hết anh à.

- Ủ, thôi ăn đi. Đạo này anh thấy em gầy quá rồi,

Tôi nhận miếng thịt bò Phong gấp ăn ngon lành. Ăn xong Phong lại bê mâm bát đi rửa. Tôi ngồi trên sofa nhìn bóng lưng anh ta, bỗng đứng lại mường tượng ra một khung cảnh gia đình hạnh phúc. Ở đó có tôi, có người chồng tôi yêu và có những đứa bé đáng yêu. Nhưng mới chỉ nghĩ đến đây tôi đã gạt đi. Khung cảnh gia đình đó, cũng bị Nguyệt cướp đi rồi. Còn tôi chỉ tro tro với một gã đàn ông một chút tình cảm tôi cũng không có.

Đêm ấy tôi ngủ không ngon, đạo này không biết lý do gì cơ thể thay đổi mà rất hay mất ngủ. Những ngày tiếp theo, cuộc sống của tôi và Phong bớt ngưng ngừng hơn. Sáng tôi và Phong đều dậy đi làm, Phong có thói quen dậy rất sớm làm bữa ăn sáng, có lẽ ngại ăn một mình nên anh ta phần cả cho tôi. Thế nhưng giờ giấc đi làm của tôi với Phong có phần chênh lệch, khi anh ra khỏi nhà một lúc tôi mới xong phần trang điểm, thay quần áo. Vậy nên chưa bao giờ tôi được Phong đưa đi làm. Phong giống Nguyệt ở khoản tham công tiếc việc, anh ta làm việc rất say mê, đã vậy Phong còn rất tham vọng. Một gã trai mới chỉ hai sáu, hay bảy tuổi đã máu mớ công ty đủ biết thế nào rồi.

Cả tuần đầu tiên đi làm, tôi bắt đầu quen công việc mới. Tôi không gặp Nguyệt lần Hải, mà thực ra tôi cố tình né tránh thì đúng hơn. Ở nhà, tôi trở thành cô em gái ngoan hiền theo đúng nghĩa. Nấu ăn, dọn dẹp, không ra khỏi nhà, và rất dịu dàng với anh trai. Phong thì thế mà thái độ cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Đến thứ bảy, Phong nghỉ ở nhà. Lúc đi ra ngoài mua đồ ăn, Phong vẫn ngủ chưa dậy. Lúc đi qua căn hộ của con Nguyệt tôi cũng thấy đóng cửa im lìm, có lẽ giờ này nó vẫn đang ngủ. Cả tuần nay tôi buông tha cho nó nên nom chừng nó ăn ngon, ngủ yên lắm. Hôm nay thứ bảy, từ nguồn tin thân cận là con Dung tôi biết Hải trực cả ngày chiều mới về. Tôi bật cười, mua xong đồ thì qua hiệu thuốc mua vài viên thuốc ngủ. Đến lúc trở về nhà trời cũng đã trưa, Phong cũng đã dậy. Tôi vẫn phải nấu cơm như thường, đến khi ăn xong cũng đến một giờ chiều. Phong không ngủ nữa, vào phòng ngồi làm việc. Tôi liền nghiền thuốc ngủ pha vào cốc sữa sau đó mang vào phòng cho Phong rồi nói:

- Suốt ngày ăn với làm việc anh không chán à?

- Công việc nhiều bắt buộc phải làm thôi.

- Gớm nữa ông anh tôi. Này, uống đi, em mới đi siêu thị mua về, loại mới đấy.

Phong nhận lấy cốc sữa uống không chút đắn đo. Dội anh ta uống xong tôi mới đi ra ngoài rửa bát. Đến lúc rửa xong vào cũng đã thấy Phong gục hẳn xuống bàn. Thuốc ngủ xịn có khác, ngấm nhanh thật. Tôi lờ Phong lên giường rồi đóng cửa lại, sau đó đổ ít thuốc ngủ còn lại vào chai rượu vang trong tủ lạnh đều rồi lấy máy gọi cho con Nguyệt. Phải gọi ba cuộc nó mới nhấc máy giọng khinh khinh đáp:

- Có chuyện gì?

- Tao có vài chuyện muốn nói với mày. Sang căn hộ của tao đi.

- Tao với mày có chuyện gì cần nói sao?

- Đứng vậy.

- Thế nói đi, tao vẫn đang nghe.

Cái giọng láo nháo của con Nguyệt khiến tôi phát điên! Nhưng không sao, tôi vẫn còn chiêu bài cuối cùng liền nói:

- Nguyệt, mày cứ sang đây đi. Tao muốn xin lỗi mày...

Con Nguyệt nghe xong hình như hơi khựng lại, tôi lại tiếp lời:

- Thực ra, mấy hôm nay tao đã nghĩ lại mọi chuyện. Tao biết cả rồi, tao biết mày cũng khổ như tao, tao biết chuyện của gia đình mày rồi, tao biết hết rồi. Nguyệt, tao sai rồi.

Đứng là đánh được vào điểm yếu của nó, đúng một phút sau nó đã đứng trước cửa. Tôi đứng dậy cúi mặt rồi nói:

- Vào đi.

- Có gì thì nói thẳng ra luôn đi, tao không có nhiều thời gian ở đây để xem mày đóng kịch đâu.

- Nguyệt, tao biết mày hận tao lắm. Nhưng mày cứ ngồi xuống đi, tao với mày nói chuyện đàng hoàng với nhau. Mày cứ bình tĩnh ngồi xuống ghế đi.

Nói đến đâu, tôi rót rượu ra hai cái ly đến đấy rồi đưa cho nó. Nó cầm ly lên lại đặt xuống mặt bàn hỏi lại:

- Rốt cuộc, mày biết gì?

Có vẻ nó rất cảnh giác tôi, lòng dạ tôi cũng nóng như lửa đốt. Tôi đứng dậy đóng chặt cửa đáp lại:

- Tao biết... mày... không phải con ruột của mẹ mày...

Con Nguyệt nghe xong, ngược đời mắt lên nhìn tôi lấp bắp:

- Mày... mày nói sao?

Chuyện này có lẽ là chuyện nó muốn giấu nhất, khi tôi biết được tất nhiên nó chẳng những ngạc nhiên mà còn kinh hãi. Nhân lúc tư tưởng nó đang hoảng loạn không đề phòng, tôi liền cầm cây gậy vọt đánh cầu lông của Phong để gần đó phang vào gáy nó sau đó mau chóng với chai rượu vang ăn mạnh nó nằm xuống ghế sofa, nó bị bất ngờ không kịp phản kháng, rượu cũng cứ thế bị trôi xuống dưới. Con Nguyệt cố la hét nhưng bị tôi bịt miệng lại. Lúc thuốc ngấm thì cũng không còn sức mà la. Đến khi nó nằm buồm thông tay trên ghế tôi mới lúi nhủ vào trong phòng của Phong bắt đầu kế hoạch tươm tất.

Chắc con Nguyệt không biết, mấy ngày trước mẹ nó lên, tôi đã nghe lén được chuyện nó không phải con ruột. Chỉ có điều tôi nghe loáng thoáng, câu được câu không, nhưng cũng biết đây là điểm yếu của nó. Con nuôi mà bà mẹ nó đối xử tồi với nó hơn cả mẹ ruột tôi đối với tôi. Thật nực cười. Thà cho tôi cảm giác nó sinh ra được ngấm thìa vàng, tiêu thư từ lúc đẻ ra còn hơn biết được việc chỉ được nhặt về nuôi mà cuộc đời sung sướng hơn cả tôi. Đấy, lại bảo không bắt công đi. Mẹ nó là ai, bà nó là ai, rốt cuộc cũng chẳng ai quan tâm, chỉ trích, nhưng mẹ tôi là ai thì thiên hạ lao vào báng bổ.

Tôi sau khi dọn dẹp hiện trường, liền đi ra ngoài chờ. Lúc này cũng đã gần hai giờ chiều. Khoảng bốn giờ ba mươi Hải sẽ về, tôi liền xuống dưới quán cà phê bên dưới uống vài cốc. Đến khi thấy xe của Hải đỗ trước chung cư, đợi anh vào sảnh tôi mới đi theo sau rồi gọi với theo:

- Anh Hải, anh đi trực về hả?

Anh ta nhìn tôi lạnh lùng đáp:

- Ủ, sao thế?

- Không à, trời mưa thu nóng anh nhì, em ra ngoài chút mà trời nắng kinh khủng.

Hải không đáp, bấm thang máy lên tầng, hai chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Khi lên đến tầng, nhìn thấy cửa căn hộ khoá, Hải chau mày rút điện thoại ra, có lẽ là bấm số Nguyệt. Tôi tò vè không quan tâm đi về, thế nhưng khi đi đến cửa liền nói:

- O, anh Hải hình như có tiếng chuông điện thoại của Nguyệt trong nhà em

Hải nghe tôi nói vậy, có lẽ anh ta nghĩ tôi bịa nên không đáp, tôi liền mở cửa đi vào trong vài giây rồi chạy ra tỏ ra hốt hoảng gào lên:

- Anh... anh Hải...

- Làm sao?

- Nguyệt...

- Nguyệt làm sao?

- Cô ấy ngủ với anh trai em

Hải nghe xong, khựng người lại rồi chạy như bay sang căn hộ của tôi. Phòng của Phong mở toang cửa, trên giường hai cơ thể trần truồng đang ôm lấy nhau. Hải run run, bờ môi giật liên hồi, có lẽ anh vẫn chưa dám tin vào sự thật trước mặt, một lúc sau mới nhảy lên đám thẳng vào mặt Phong. Lúc này thuốc ngủ cũng bắt tác dụng dần, Phong bị đâm thì tỉnh hẳn, còn con Nguyệt mới chỉ hé mắt ra nhìn. Đột nhiên nó ngồi bật dậy, nhìn xuống cơ thể thì gào lên. Nhưng tiếng gào của nó không đủ to bằng tiếng hét của Hải. Tôi phải chạy ra đóng cửa chặt lại. Hải vừa đâm vừa nói:

- Thằng chó chết này, mày dám ngủ với vợ tao. Tao giết mày.

Phong bị đâm chảy cả máu miệng, Hải như gã điên không làm chủ được bản thân mình. Tôi liền lao đến giữ tay anh khuyên như:

- Anh dừng tay lại đi. Đánh chết người là đi tù đấy. Dừng tay đi. Từ từ, bình tĩnh xem có chuyện gì.

Phong lúc này cũng đã ngồi dậy, đẩy Hải ra nheo mắt nhìn tôi. Cái nhìn này có phần đáng sợ hơn cả cái nhìn của tám năm trước. Hải dựa lưng vào tường, quay sang nhìn Nguyệt rít lên:

- Tại sao cô làm thế với tôi? Tại sao cô lại làm thế? Tại sao? Cô nói tôi thế này thế kia, còn bản thân cô thì sao? Đi ăn nằm với thằng đàn ông khác, đây là lần thứ bao nhiêu rồi hả? Hả?

Khi Hải nói, Nguyệt và Phong cũng mặc xong quần áo. Tôi cũng giữ Hải để cho hai người họ mặc cho xong. Chứ nhìn cơ thể đẹp đẽ mà trần truồng kia tôi cũng gai mắt lắm. Nguyệt vội vàng lắc đầu nói:

- Anh Hải.

Thế nhưng không đợi nó nói hết Hải lại gào lên:

- Thế mà, tôi nghĩ cô đoan chính lắm. Từ ngày hấn ta về nước tôi đã thấy cô khang khác, hoá ra cuối cùng phản bội tôi thật. Tôi ngu quá, ngu quá nên để cô dắt mũi mà.

- Anh có biết anh đang nói cái gì không đấy?

- Nói gì? Nói gì sự thật phơi bày trước mắt rồi đấy.

Hải dựa lưng vào tường, đột nhiên anh dấm mạnh lên tường, đến nỗi tay bật cả máu. Nguyệt đứng dậy, giữ tay Hải lại rồi đáp:

- Anh, anh bình tĩnh đi, trước khi nghe em giải thích em muốn hỏi anh, anh có tin em không?

- Tôi không tin, tôi không tin. Nằm ôm ấp nhau thế còn bắt tôi tin, cô nghĩ tôi điên hả? Nguyệt, sao cô có thể khốn nạn như vậy hả? Tôi nói thật, so với Quý cô còn không bằng. Cô... giả ngây, giả ngô, giả trong sáng rồi đâm tôi một quạ thế này. Đứng bảo cô trả thù tôi, có khi cô có tình ý với nó từ lâu rồi. Cô xem cô có khác gì con... không?

Vừa nói, Hải vừa hát tay Nguyệt ra ngoài, nó chưa hết hấn tác dụng phụ của thuốc nên lao đảo ngả ra đất. Đột nhiên nó bật cười, con này mỗi lần cười tôi lại thấy sợ. Nó cười rất lớn, rồi đứng dậy rít lên:

- Hải! Chúng ta ly hôn đi. Ly hôn đi.

- Có nói gì?

Nguyệt vừa cười, lại vừa khóc. Nó siết chặt nắm tay gào lên:

- Tôi nói chúng ta ly hôn đi. Không con, không cái, không tài sản chung, không ràng buộc thì ly hôn đi. Giữa tôi và anh, cũng không còn gì để níu kéo nữa rồi.

- Nguyệt!

- Để tôi nói hết! Nói hết rồi tôi sẽ đi. Khi anh ngủ với người con gái khác, anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Bao nhiêu năm quen nhau, yêu nhau đôi lại được gì? Thế mà, tôi vẫn lựa chọn tin anh, lựa chọn nghe anh giải thích. Còn anh thì sao? Chưa biết đầu của tôi nheo thế nào, anh đã chửi tôi bằng những từ ngữ đầy xúc phạm. Anh biết vì sao tôi chấp nhận tha thứ cho anh không? Vì gia đình hai bên, vì tình cảm bao nhiêu năm không dễ buông bỏ, và vì tôi tin anh còn yêu tôi, chẳng qua đó là nhất thời sai lầm. Nhưng... giờ tôi cũng không còn đủ sức mà cố gắng nữa rồi. Tôi thực sự mệt mỏi rồi. Sống mà cứ phải để ý xem chồng mình hôm nay có ngoại tình không, sống mà cứ ngày này qua ngày khác phải cảnh giác những người xung quanh, tôi mệt mỏi lắm anh có biết không? Lẽ ra, hôm nay tôi chờ anh về, để cho anh biết rất nhiều chuyện quan trọng, tôi cho anh xem rất nhiều bằng chứng tôi thu thập được về cơ tình nhân nhỏ bé NGUYỄN THỊ KIM QUÝ của anh để cùng xử lý như lời anh nói. Nhưng có lẽ, đến giờ phút này thì không cần thiết nữa rồi. Tôi sẽ đi, tôi sẽ đi ra khỏi cuộc đời anh.

Nó nói rồi, liếc nhìn tôi nhếch mép nói:

- Quý, cảm ơn mày.

- Mày nói linh tinh cái gì thế?

- Nhờ mày coi như tao đã trắng mắt ra rồi. Nhưng Quý ạ thật buồn cười. Tao thấy mày tạo lại phải cười! Mày nghĩ mày thông minh lắm sao? Mày nghĩ mày cao tay sao Quý? Mày tưởng tao không biết chuyện mày không hề có thái, mày né tránh được camera ở công ty tao mà không biết rằng ở ngay nhà dân lúc mày ngã xuống cũng có Camera, mày nghĩ bọn thằng Long trung thành với mày? Mày nhầm rồi, lũ chúng nó chỉ cần có tiền là bán đứng mày luôn, mà so với tao, mày có đủ tiền để chơi cùng không?

Tôi nghe xong, run lên bần bật. Con ôn này nó đã biết những gì chứ? Nó nhìn tôi, gào lên:

- Mày nghĩ những việc mày làm tao không biết sao? Mày nghĩ mày giỏi giang lắm à? Từng việc mày làm tao có đầy đủ bằng chứng, riêng cái loại mày tao chỉ cần đăng một bài viết lên mạng cũng đủ cho mày thân bại danh liệt, dù cho mày bị nhấn chìm trong bể nước bọt rồi. Dừng tự cho là mày làm trời không biết, đất không hay. Tao tin cái thiên hạ này không ai bênh nổi mày đâu, có chăng bênh thì là bởi vì dèco bị mày gây chuyện, chứ thứ bị mày cướp chồng, bị pha thuốc phá thai vào ca nước, bị bày ra đủ trò xem liệu có bênh mày nổi không? Dừng tự cho rằng mình là trung tâm của vũ trụ, rốt cuộc mày chẳng là gì cả. Cái loại mày có cố gắng cũng mãi mãi thua tao, bởi nếu mày hơn thì mày đã dèco bao giờ phải đi gây chuyện, đã không phải để ý tao từng ly từng tý, đã không cố hãm hại tao thế này! Cái loại như mày không đáng để tao phải ra tay! Chỉ là tao không ngờ, mày có thể dùng thủ đoạn này để gài tao với Phong, thủ đoạn dễ tiện, hèn hạ và bẩn tưởi thế này mày cũng nghĩ ra được. Mày ác hơn cả loại cầm thú trời không dung, đất không tha. Đây, tao bỏ chồng tao rồi đấy, mày có bản lĩnh, thì mang về mà chăm bẵm đi. Tao phải cảm ơn mày, phải cảm ơn mày rất nhiều. Còn Hải, từ giây phút này, tôi không còn gì để nói với anh, chúng ta kết thúc!

Nói rồi nó đi ra ngoài, Hải vẫn đứng sững dựa lưng vào tường. Nhìn cảnh tượng này thẳng nào không ghen thẳng đó làm chó. Hải đâu ngoại lệ? Đến giờ anh vẫn thần thờ kia mà. Rồi như sực nhớ ra điều gì, anh quay lại nắm hai tay lên vai tôi bóp chặt rồi nói:

- Rốt cuộc, cô đã làm gì?

- Em không hề làm gì, anh không thấy sao, rõ ràng lúc em về cùng anh mà.

Hải buông tay tôi, đột nhiên Phong liền lên tiếng:

- Anh Hải, tôi muốn nói chuyện với anh một lúc.

Từ bay này Phong vẫn im lặng, giờ mới cất lời.

- Nhưng trước hết, anh về đi, về nói chuyện với vợ anh xong đi đã. Sau đó, có cần gì giải thích thì gặp tôi. Tôi với vợ anh, không hề xảy ra chuyện như anh nghĩ đâu.

Hải nhắm nghiền mắt, chạy nhanh ra ngoài, tôi cũng chạy theo về căn hộ của anh. Thế nhưng căn hộ chỉ mờ toang, Nguyệt thì không còn thấy đâu nữa. Tôi mỉm cười nhìn Hải rồi quay về. Phong lúc này cũng đã ngồi ngoài ghế sofa. Tôi liền bước đến kéo tay anh ta rồi nói:

- Phong,

Thế nhưng đột nhiên anh ta ngược mắt nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng nói:

- Buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Câu nói “Buông tay” của Phong như một gáo nước lạnh dội vào tôi. Những lời giải thích chưa kịp nói ra đã bị chặn lại. Tôi hiểu, Phong đã biết, chỉ là không ngờ lại lạnh lùng nhanh đến vậy. Hôm qua còn cười nói anh em thân thiết kia mà.

- Anh Phong, thực ra...

Còn chưa nói xong, Phong đã cười nhạt ngắt lời:

- Đây là những gì cô muốn đúng không?

- Anh nói gì em không hiểu?

- Đến lúc này mà cô vẫn giả hoạt nhì? Tôi là cái thá gì của cô vậy? Há?

Thế rồi cuộc anh muốn là cái thá gì của tôi chứ? Phong vẫn ngồi trên ghế sofa, dưới ánh đèn càn một nét đẹp của anh lại hiện lên. Đôi mắt màu xanh xám, sống mũi cao, gương mặt nam tính nhưng lại đầy u uất. Tôi hiểu, giờ mình đã không thể biện minh thêm được nữa liền đáp lại:

- Anh chẳng là cái thá gì của em cả.

Lúc này, đôi mắt xanh xám đột nhiên hằn lên những tia tuyệt vọng rồi nghiền răng ken két.

- Những ngày qua cô bên tôi là vì gì? Là muốn lợi dụng tôi để thực hiện những âm mưu của mình?

- Đúng vậy!

- Cô giỏi lắm! Đầu óc cô chỉ toàn âm mưu, thủ đoạn, chỉ toàn tính toán thủ hận. Bao nhiêu năm nay cô vẫn vậy, chỉ là thủ đoạn tàn ác hơn...

- Vậy anh thì không có thủ đoạn? Anh cố gắng lấy lòng mẹ tôi, anh cố gắng lấy lòng tất cả những người xung quanh tôi và khiến tôi bị cô lập. Anh và Nguyệt rất giống nhau, đều là những con người tự cao tự đại, lúc nào cũng cho mình là giỏi giang, đã vậy còn tham lam tiền bạc. Anh sợ ba anh cho tôi kế thừa gia sản nên phải về ngay lúc ông ốm để quản lý nó. Đúng! Tôi thừa nhận anh là hoàng tử trong mơ của nhiều người khác, cũng giống như con Nguyệt là công chúa trong mơ của những gã đàn ông. Nhưng đối với tôi, cả hai chẳng là cái thá gì cả, chỉ là cái gai trong mắt chân đường của tôi mà thôi.

Phong nghe tôi nói xong đột nhiên bật cười

- Hoá ra trong mắt cô tôi lại là loại người như vậy. Quý, mắt cô quá nhiều bụi bặm rồi nên nhìn ai cũng xấu tính giống mình. Chỉ là tôi dám nghĩ cô có thể làm ra những trò khôn nạn không tưởng thế này. Có ích kỷ, có tàn nhẫn, xấu xa như vậy sao tôi lại có thể...

Phong bỏ lưng câu nói rồi đi về phòng, tôi nuốt nước bọt, tự dưng lại thấy như mất mát thứ gì mà không hay biết. Nhưng rồi tôi gạt đi sau đó qua căn hộ của Nguyệt xem xét. Chỉ có điều lúc này căn hộ đã đóng cửa im lìm, có lẽ Hải đi tìm Nguyệt. Đột nhiên điện thoại của tôi có tin nhắn, một tin nhắn rất dài từ Nguyệt.

“Quý, đây là lời cuối cùng tao nhắn đến mày. Hôm nay, tao chính thức dám khẳng định! Mày muốn đời mày kiếp vẫn thua tao. Trước kia, tao luôn coi mày ngang hàng mà giờ tao mới biết không hề, mày cũng chỉ là cái bóng của tao mà thôi. Bởi nếu mày thắng tao, mày giỏi giang hơn, nổi bật hơn thì mày đã không bao giờ phải bày đủ mọi trò để đim tao xuống. Đáng tiếc thay, tao hận mày thì ít mà thương hại mày thì nhiều. Mày ở nhà cũng không cần quá lo cho tao đâu, cô mà giữ lấy công việc mình làm, giữ lấy cả những gì mày đấu tranh cướp giật được! Mày yên tâm một điều, dù cho đi đến đâu tao cũng khẳng định tao thừa tự tin, dù bản lĩnh để sống tốt hơn mày. Mày thua tao thật rồi Quý ạ, mà cái thua lớn nhất chính là nhân cách sống!

MÀY CỨ CHỜ ĐẤY!”

Tôi đọc xong tức nghẹn cổ, liền bấm máy gọi lại. Thế nhưng đầu dây bên kia là tiếng giọng tổng đài cắt lên “Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Thương hại, thua? Ha ha. Tôi nghiền răng ken két gào lên:

- Con chó Nguyệt. Con chó Nguyệt.

Một người hàng xóm khẽ mở cửa, ngo cái đầu ra trợn trừng nhìn tôi rồi quát:

- Có bị điên à? Đứng trước hành lang gào mồm lên thế?

Tôi lờ mắt nhìn ông ta, rồi đi thẳng về căn hộ. Phong vẫn đóng cửa kín mít. Tôi uống ngụm nước cho đỡ tức rồi ngồi phịch xuống ghế. Khoảng mười lăm phút sau Phong đi ra, anh ta kéo valy đi thẳng một mạch ra đến cửa không nói không rằng. Đến trước khi cánh cửa khép lại, Phong mới cất giọng đều đều:

- Căn hộ này đứng tên cô, có cứ ở. Từ nay tôi và cô cứ đối với nhau như người dưng nước lã. Mà không gặp lại nữa thì càng tốt, tôi cũng không mong gặp lại một người như cô.

Khi Phong đi khuất, tôi bật cười sung sướng. Phải rồi, đi hết đi, đi hết cho khuất mắt tôi đi. Tôi ngồi trong nhà đến tận tối, không ăn không uống gì, đến tối mới bước ra ngoài. Đột nhiên tôi thấy bên căn hộ của Nguyệt có tiếng lạch cạch, ngo đầu thì thấy Hải đang mở cửa. Tóc anh rối bù, toàn thân dính đầy bụi bẩn. Tôi định chạy lại thì đã thấy Phong từ đầu bước đến, trên tay vẫn kéo valy từ tốn nói:

- Tôi nói nhanh thôi rồi tôi sẽ đi.

Hình như Phong đã đứng đây chờ rất lâu, tôi không biết Hải đáp thế nào chỉ thấy hai người bước vào nhà. Tôi liền khoá cửa nhón chân nhẹ bước đến, có tiếng Phong cất lên:

- Cho tôi xin phép đi thẳng luôn vào vấn đề. Chuyện hôn nhân của hai người, tôi là người ngoài nên không có tư cách mà xen vào. Nhưng việc hôm nay anh chứ Nguyệt Anh đến người ngoài như tôi cũng thấy khó chịu. Anh nói tôi và cô ấy có tình ý từ lâu, anh Hải ạ. Tôi chỉ nói thế này thôi. Tôi và vợ anh học cùng trường cấp ba, đi du học cùng một nước nếu chúng tôi có tình ý thì tôi nghĩ anh không đến lượt đâu. Nhưng tôi và vợ anh chưa bao giờ thích nhau cả, chúng tôi chỉ coi nhau như những người anh em. Tôi thừa bao giờ có tình cảm đặc biệt với Nguyệt, và cô ấy cũng như vậy. Giữa Nguyệt và Quý, tính cách từng người ra sao, có lẽ anh cũng rõ nhất, lựa chọn tin ai là việc của anh. Nguyệt là cô gái tốt, thông minh, bản lĩnh... chỉ có điều tôi và cô ấy lại quá giống nhau nên chỉ hợp làm bạn. Và tôi thấy hình như anh đang tự ti, tự ti rằng Nguyệt không yêu anh nhiều. Nhưng anh nghĩ đi, nếu không yêu anh nhiều, cô ấy đã không chịu đựng như vậy đâu. Cô ấy lòng tự trọng cao như vậy mà vẫn đẹp cái tôi xuống để thay đổi, để cố gắng vun vén cho cuộc hôn nhân này. Mỗi lần đi qua đây, thấy cô ấy đẹp hết những tham vọng, biến mình thành người phụ nữ của gia đình dọn dẹp, nấu nướng, chăm sóc anh sau khi anh ngoại tình đủ hiểu cô ấy cố gắng thế nào, đủ biết cô ấy cũng nhận ra rằng trong việc ngoại tình của anh cô ấy cũng có lỗi sai khi mãi mê theo đuổi sự nghiệp. Đây là những gì tôi cảm nhận theo khách quan của tôi, có lẽ cũng hơi đi sâu vào việc của gia đình anh và khiến anh khó chịu. Tôi nói đủ rồi, hy vọng anh cũng sáng suốt mà lựa chọn.

Phong nói xong còn không đợi Hải đáp đã đứng dậy kéo valy ra ngoài. Khi nhìn thấy tôi, anh ta chỉ khẽ liếc mắt sau đó bỏ đi. Trên khoé miệng Phong, vết máu đã khô, tôi buổi trưa còn ăn này nhưng giờ chẳng còn chút nào. Đợi Phong đi khuất tôi liền kéo cánh cửa đi vào trong. Hải vẫn đang ngồi thần thờ trên ghế. Tôi liền tiến vào ôm cổ anh rồi nói:

- Anh Hải,

Thế nhưng còn chưa nói gì, Hải đã đẩy mạnh tôi ngã nhào xuống đất rồi lôi tôi xềnh xệch ra ngoài rít lên:

- Cút!

- Anh làm sao đấy?

- Tôi bảo cò cút! Cút cho khuất mắt tôi.

- Nguyệt đi rồi, nó không quay về đâu. Để em chăm sóc cho anh.

Hải không thèm đáp, lấy chìa khoá cửa rồi đi ra thang máy. Anh vẫn còn lưu luyến con Nguyệt sao? Vì lời nói của Phong lại động lòng thương hại rồi tin nó sao? Tôi lao đến giữ lấy anh gào lên:

- Anh không được đi, anh phải quay lại, anh phải yêu em.

- Cò điên rồi! Tôi không yêu cò, chưa yêu cò, cũng sẽ không bao giờ yêu cò. Buông tay!

- Anh nói gì cơ? Chưa bao giờ yêu em?

- Đúng, chưa bao yêu cò hết.

- Vì sao vậy cơ chứ? Con Nguyệt nó ngủ với người khác mà anh vẫn...

- Cảm ơn! Đừng tưởng tôi không biết cò làm những gì, tôi ngu đủ rồi. Ngu đủ rồi cò hiểu chưa?

Anh vừa nói vừa trợn trừng mắt nhìn. Ánh mắt của Hải khiến tim tôi đau đốn vô cùng. Không một chút tình yêu chi dằng dặc sát khí. Tôi khê buông tay, trong một giây lát tôi thấy như có ai báng vào đầu. Khi anh khuất sau thang máy tôi biết, cho đến tận bây giờ, tôi cũng không giành nổi trái tim anh. Bao nhiêu ngày qua, cứ ngỡ anh cũng yêu mình, nhưng ánh mắt này đã chấm hết những ảo mộng trong lòng. Tôi bỗng bật cười, hoá ra tôi cũng không thắng trong chuyện tình yêu này, bấy lâu nay tôi cứ cho rằng mình chiến thắng trong cuộc tranh giành này hoá ra không phải. Cả tôi, Hải, và Nguyệt đều là những kẻ thua cuộc. Nhưng rồi tôi cố an ủi mình, ít nhất, thấy Nguyệt bỏ đi, tôi cũng coi như được há hê phần nào, già đỉnh hạnh phúc ư, chỉ là tàn tro thôi một phút là bay. Tôi trở về nhà, bỏ rượu ra uống, càng uống lại càng thấy tỉnh. Trong thế giới đơn độc này, giờ ngoài tôi, còn có Nguyệt, có Phong, có Hải. Bốn người đơn độc, khổ đau, vẫn hơn một người chứ đúng không? Tôi bật cười, mà càng cười, nước mắt càng chảy ra.

Những ngày tiếp theo Hải không về nhà một lần nào nữa. Mỗi ngày đi làm về, lúc đi qua căn hộ của Hải và Nguyệt tôi đều nhìn lại. Trước kia cũng có tiếng cười nói, trước kia cũng vui vẻ lắm giờ chỉ còn một căn nhà vắng tanh lạnh lẽo. Tôi không biết Nguyệt ở đâu, chỉ biết được Hải đã về quê nó tìm nhưng nó không có ở đây. Thực ra tôi cũng tò mò, tò mò xem con Nguyệt bỏ đi đâu. Nhưng lần này có thuê người tôi cũng không biết được tung tích của nó. Nghe đâu, ngày Hải về quê nó tìm, anh đã bị ba con Nguyệt đâm học máu mũi. Ba mẹ con Nguyệt coi nó như công chúa, trước nay cứ nghĩ Hải đối xử tốt, yêu thương nó lắm, giờ biết thì sốc nặng. Mẹ nó thì ôm lên ôm xuống, khóc thương con. Ba mẹ nó chiều chuộng nó như vậy bảo sao nó không hư đốn. Thôi, coi như đây là bài học để nó bớt thói hống hách. Tôi tuy vẫn còn buồn đau khi bị Hải phụ tình, nhưng cảm giác há hê thì lớn hơn rất nhiều. Phong đi, Nguyệt đi, cuộc đời tôi lại trở về đúng nghĩa thiên đường.

Từ hôm đó tôi cũng không gọi cho Hải, bạc tình với tôi thì tôi cũng không cần, Hải không về chung cư nữa, anh ta khoá và rao bán nó, còn bán thân thì xin nghị phép để đi tìm Nguyệt. Tôi biết, dù cho có tìm được thì Nguyệt cũng sẽ không trở về nữa đâu, tình yêu đó cũng đã không còn nguyên vẹn. Và lại, lần này Nguyệt đi còn không nói với ba mẹ, tôi chắc chắn nó không dễ dàng mà dễ Hải biết. Nhưng con Nguyệt này đi đâu nhì, thực sự tôi vẫn thắc mắc điều đó. Tuy nhiên, có thắc mắc cũng không làm gì được, vì lần bỏ đi này, không một ai biết Nguyệt ở đâu, từ hôm đó tôi không ai liên lạc được. Nghe nói nó có nhắn cho ba mẹ nó một tin xin lỗi, đừng lo lắng cho nó rồi thôi.

Sau chuyện tình tay ba với Hải, tôi mất mấy tuần mới có thể quên được anh. Thú thực có đôi lần tôi cũng tự hỏi tôi có yêu Hải thật không? Nếu yêu tại sao chỉ một thời gian ngắn đã quên? Là do tôi dễ yêu, dễ quên hay vì lý do gì khác mà tôi không dám nhận? Nhưng rồi tôi gạt đi, chuyện đó cũng không quan trọng lắm nữa rồi. Tôi giờ lại phải ăn, phải uống, phải sống chứ không rảnh ở đó nghĩ đến tình yêu.

Tôi bắt đầu lao vào công việc để hoà lấp đi mọi chuyện. Công việc mới thú vị hơn trước rất nhiều, mức lương cũng cao hơn, và nhờ nó mà tôi cảm thấy bản thân cũng được nâng tầm mới.

Mà lạ một điều, sau vụ con Nguyệt bỏ đi, bà Châu không hề đến tìm tôi. Trong khi tôi sẵn sàng vài tờ giấy để chuẩn bị cho màn khóc lóc, đáng tiếc bà ta lại không hề đến. Cô con dâu đáng yêu kia, có khi nào lại bị thất sủng? Đáng lắm!

Ba tháng sau, khi tôi đang ngồi làm việc thì có cuộc họp đột xuất. Ở công ty mới, ai cũng đều quý mến tôi. Đây hoàn toàn là xuất phát từ sự chân thành chứ không phải như con Nguyệt lấy lòng bằng sự giả tạo. Nếu có ai hỏi, từ ngày Nguyệt đi tôi thế nào, tôi xin phép mỉm cười đáp, cuộc sống vẫn tiếp diễn bình thường, vẫn ăn, vẫn uống, vẫn đi chơi với về. Có gì mà phải bận tâm đúng không?

- Này, chuẩn bị vào họp đi, ngồi ngắn gọn gì thế?

Tôi nhìn người đồng nghiệp nữ, gật đầu đứng dậy cầm sổ bút vào trong phòng họp. Khi vừa ngồi xuống có tiếng xì xào:

- Biết họp gì không?

- Hình như thay đổi nhân sự, có trưởng phòng mới về.

- Thế á?

Khi còn đang chưa kịp hiểu vấn đề thì Giám đốc công ty tôi đã vào rồi nói:

- Có mặt đông đủ rồi thì chúng ta bắt đầu họp thôi. Hôm nay có cuộc họp đột xuất là vì Trưởng Phòng bộ phận Marketing của chúng ta xin thôi việc nên thiếu vị trí đó cũng hơn một tuần nay rồi. Thú thực cả tuần nay tôi lao đao vì tìm người. Nhưng rất may hôm nay đã có người mới đến. Xin giới thiệu với mọi người, trưởng phòng Marketing mới của chúng ta, cậu Nguyễn Đức Anh.

Từ bên ngoài một người đàn ông bước vào, tôi há hốc mồm kinh ngạc vì quá trẻ. Anh ta mặc bộ vest đen, cavat chỉnh tề, đáng người cao lớn đến một mét tám, làn da hơi rám nắng, mũi cao, lông mày rậm, đôi mắt nâu rất trong, khuôn mặt tựa từa giống nam ca sĩ Issac.

Đám con gái bên dưới khẽ trầm trồ, tôi thì thấy tim mình hơi loạn nhịp, đã vậy còn làm trưởng phòng bộ phận tôi. Công ty rất nhiều đàn ông, nhưng một người đàn ông đẹp trai, khí chất thế này tôi chưa thấy bao giờ. Anh ta khẽ mỉm cười đồng đặc nói:

- Chào mọi người. Tôi tên Nguyễn Đức Anh, năm nay hai sáu tuổi có lẽ, rất vui được về công ty của mình làm việc. Hy vọng sẽ nhận được sự giúp đỡ của mọi người.

Hai mươi sáu tuổi? Bằng tuổi tôi? Thật không dám tin nổi, rốt cuộc, anh ta thiên tài cỡ nào? Hoặc nhà quyền thế cỡ nào? Mấy người bên dưới cũng há hốc mồm kinh ngạc, đến khi họp xong, lúc đi về sinh tôi khẽ hỏi Lan, chị đồng nghiệp khá lâu năm:

- Chị biết gì về trưởng phòng mới của mình không?

- Không, này chị dò hỏi, nhưng có vẻ cậu này rất kín tiếng. Giám đốc cũng không tiết lộ về thân thế. Chỉ biết cậu ta rất giỏi, còn lại quê quán, tiểu sử thế nào không ai biết cả.

Gì mà bí ẩn như thế cơ chứ, tôi nửa cười xong thì đi về chỗ ngồi. Khi vừa ngồi vào bàn làm việc có tiếng nói trầm ấm cất lên:

- Ai phụ trách dự án Quảng bá đồ chơi thiếu nhi nhì?

Tôi quay lại nhìn, ánh mắt vừa hay chạm vào ánh mắt của trưởng phòng mới. Cái nhìn của anh, khiến tôi cảm thấy hơi xấu hổ liền cúi mặt nói:

- Là tôi ạ.

- Cô theo tôi vào đây, tôi có mấy chuyện cần bàn.

Tôi gật đầu, ôm tập hồ sơ đi theo. Khi vừa vào phòng tôi liền nói:

- Trưởng phòng, dự án có vấn đề gì sao?

- Cô gọi tôi là Đức cho dễ gọi, bảo cả mọi người gọi như thế cho thân thiện. Chứ gọi Trưởng Phòng nghe hơi xa lạ quá, mà gọi Đức Anh thì hơi dài dòng.

- Dạ vâng.

- Dự án không có vấn đề gì, chỉ là tôi mới liên hệ được với bên đối tác mới ở Thành Phố Hồ Chí Minh, ngày mai tôi và cô sẽ có chuyến công tác ở đây. Cô về chuẩn bị tài liệu, tôi đặt vé máy bay, năm giờ sáng mai xuất phát.

- Dạ, vậy còn đối tác cũ...

- Tôi sẽ có cách xử lý. Cô giờ đi làm việc và chuẩn bị cho chuyến công tác ngày mai đi.

- Vâng ạ.

Đức không nói thêm gì nữa, cúi xuống làm việc. Tôi cũng xoay người bước đi. Nói thật, tôi làm việc ở đây cũng ba tháng nhưng chưa được đi công tác lần nào, tự dung tìm tôi cứ thấy rạo rục. Khi vừa ra đến cửa, bỗng dừng bên trong lại cất lên tiếng nói:

- Mà cô tên gì nhĩ?

- Tôi tên Quý ạ.

- Năm nay bao nhiêu tuổi

- Hai sáu tuổi ạ.

Đức nghe xong gật đầu không đáp rồi cúi xuống, không hiểu sao trong một giây lát tôi thấy anh nở một nụ cười. Nụ cười đó... rất cuộc, là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khi tôi ra đến ngoài, vẫn nghĩ về nụ cười ban này. Trai đẹp, bình thường đã đẹp, khi cười lại càng đẹp hơn. Tự dung tôi lại nghĩ, có lẽ trước kia không phải tôi yêu Hải. Bởi cái nhìn đầu tiên tôi cảm nhận không hề giống bây giờ, cái nhìn khiến tim loạn cả lên. Nhưng rồi tôi gạt đi, không nên nói chuyện yêu đương.

Buổi tối hôm ấy công ty tổ chức đi ăn chào mừng trường phòng mới nên nghĩ sớm. Bên ngoài trời đang mưa to, tôi lại không mang theo ô đành cầm túi xách che lên đầu rồi chạy ra vẫy taxi. Thế nhưng giờ tan tầm, chờ một lúc người đã uớt mà vẫn không có một chiếc xe nào dừng lại. Mọi người đã về trước, lại chẳng ai cùng đường với tôi nên tôi không nhờ xe được. Mưa càng lúc càng nặng hạt, bỗng dừng một chiếc xe ô tô vô duyên đi sát vào lề đường. Tôi còn chưa kịp né đột nhiên có một bóng đen lao đứng đứng chắn trước mặt tôi hứng trọn vụn đồng nước tanh tưởi mà con xe vô duyên kia hất lên.

Định thần lại tôi mới biết là Đức liền lùi lại lập bắp nói:

- Anh... anh có sao không?

Anh nhìn tôi nhún vai đáp:

- Nhìn là biết có sao hay không mà? Hứng trọn tinh hoa của đất trời rồi.

Tôi nghe xong liền bật cười, trên chiếc áo ướt, nhưng vết bắn loang lổ, thế mà vẫn không làm vơi bớt đi vẻ đẹp trai của Đức. Thực lòng, tôi vừa áy náy, lại vừa xúc động, còn chưa kịp nói lời cảm ơn anh đã lên tiếng:

- Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.

- Dạ không cần đâu ạ?

- Thế cô định đi bộ về à? Giờ này mưa, lại tan tầm khó bắt taxi lắm. Vào trong cổng chờ tôi đi, tôi đánh xe ra. Cô cứ đứng đây tôi cũng không về được mọi người lại chờ. Mai chúng ta còn đi công tác, cô ốm ra đây tôi phải làm sao?

Nói rồi không đợi tôi đáp Đức đã cởi chiếc áo vest che lên đầu tôi rồi đi vào đánh xe. Tuy chiếc áo vest bên ngoài có dính nước bắn nhưng bên trong lại rất thơm tho. Lần đầu tiên trong đời có người đối xử với tôi dịu dàng đến vậy. Đức đánh con xe Camry trắng ra ngoài nhảy xuống mở cửa cho tôi gục tôi mau lên xe. Lúc này tôi cũng thấm mệt, chẳng còn muốn từ chối đành bước lên.

Trên xe, Đức tắt hân điều hoà, cũng không nói gì chỉ bật chút nhạc nhẹ rồi đưa tôi về chung cư. Khi tôi vừa bước xuống anh liền nói:

- Lát tôi qua đón.

Nói xong anh phóng vụt xe đi luôn, tôi đứng ngẩn ngơ mãi rồi mới đi về căn hộ của mình lấy quần áo rồi đi tắm. Hơi nước nóng làm cơ thể tôi thoải mái hơn rất nhiều. Vừa tắm tôi cứ vừa suy nghĩ, tại sao trên đời lại có người như Đức? Đẹp trai, tài giỏi, trẻ trung, lại tinh tế đến vậy. Không biết anh đã có bóng hồng của đời mình chưa, nhưng tôi cá là chưa. Đàn ông tập trung lo cho sự nghiệp ít khi nào để ý đến phụ nữ lắm.

Tôi tắm xong, trang điểm một chút rồi mới cầm ô đi ra ngoài. Vừa xuống đến sảnh chung cư đã thấy con Camry trắng đậu sẵn. Nếu nói không vui thì quả thực là nói dối. Một người đàn ông như Đức thật đáng để tôi phải theo đuổi.

Buổi tối hôm ấy, mọi người đều tập trung vào Đức. Rất nhiều câu hỏi được đặt ra cho anh, và nhờ đó tôi biết được rằng anh chưa hề có bạn gái. Thông tin này khiến tôi thấy rất vui, mà nói thực, có bạn gái tôi cũng chẳng quan tâm, bởi cỡ như Hải có vợ rồi tôi còn chẳng sợ nữa là Đức. Thế nhưng thôi, không thể so sánh người như Đức với Hải được. Hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Người tinh tế như anh phải xếp vào hàng cực phẩm.

Trong bữa tiệc tôi có uống khá nhiều, hôm nay vui mà, thế nhưng tôi không hề biết mình uống đến độ choáng váng. Đến lúc mọi người ra về, tôi vẫn còn đang gục xuống bàn. Đột nhiên tôi thấy hình như có ai đó bế tôi lên rồi nhét vào xe, đến khi cơ thể tỉnh táo hơn một chút đã thấy mình về đến sảnh chung cư. Vừa kịp mở mắt, đã thấy Đức cúi xuống xúc tôi lên rồi hỏi nhóc:

- Có ở căn hộ bao nhiêu?

- Tầng 11, căn hộ 110x

- Được rồi được rồi, nằm im đi, đừng cựa quậy nữa.

Tôi nhắm nghiền mắt, tuy tỉnh rồi nhưng vẫn muốn tận hưởng cảm giác được chiều chuộng. Khi lên đến căn hộ, Đức một tay giữ chặt một tay móc trong túi xách của tôi chiếc chìa khoá rồi mở cửa sau đó bế thẳng tôi vào phòng.

Thế nhưng... sau đó hoàn toàn không có gì xảy ra. Dù cho chiếc váy tôi mặc trễ lộ cả phần ngực ngồn ngộn nhưng anh không hề một chút gì đụng chạm vào thân xác tôi. Đặt tôi xuống anh bước ra ngoài lịch cạch một lúc, sau đó mang vào trong phòng ngủ tôi một cốc nước cam đặt lên bàn rồi đi mất.

Khi bước chân Đức khuất dần, tôi mới dám mở mắt, nhìn cốc nước cam không hiểu lý do gì mà sống mũi tôi cay xè. Lần đầu gặp gỡ mà sao tôi lại thấy cảm động đến như vậy. Trên đời này, có một người tốt như Đức thật sao? Đối với anh, cô gái nào cũng được đối xử như vậy, hay chỉ riêng tôi? Nhưng rồi tôi gạt đi, ở công ty còn ai trẻ hơn tôi đâu, đã vậy tôi còn là nhân viên của anh, anh có chăm sóc tôi cũng vì buổi đi công tác ngày mai. Tôi thực sự không dám tin, Đức có chút tình ý gì với tôi, tôi... không muốn ảo tưởng. Tôi thờ dài, dậy chuẩn bị quần áo tài liệu rồi nằm trần trọc mãi mới ngủ được.

Buổi sáng hôm sau khi tôi dậy, đầu đau như búa bổ, thế nhưng tôi vẫn phải gắng gượng dậy. Đức qua đón tôi ra sân bay, nói ra thì hơi xấu hổ nhưng đây là lần đầu tôi được đi máy bay. Đức hình như cũng biết điều đó, anh nhường cho tôi chiếc ghế ở phía cửa kính để tôi có thể thoải mái ngắm mây, ngắm gió, ngắm bầu trời xanh ngắt.

- Tầm lượng của cô cũng tốt đấy, nhưng từ sau đường uống nhiều như hôm qua nữa nhé. Sẽ không tốt cho dạ dày đâu.

Tiếng Đức cất lên phá tan bầu không khí im lặng, tôi hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao anh biết tôi bị đau dạ dày?

- Chẳng phải cô để thuốc dạ dày ở bàn làm việc sao?

- À dạ...

Hóa ra, Đức tinh ý đến vậy. Tôi bật cười cảm ơn rồi lại nhìn ra bên ngoài, thực ra tôi cũng có nhiều điều muốn hỏi anh. Nhưng không hiểu sao ở cạnh anh, tôi lại chỉ biết im lặng. Những câu nói trong lòng không thể phát ra nổi.

Đến khi máy bay hạ cánh, tôi và Đức vội đi họp luôn cho kịp giờ. Ở ngoài Bắc đang hơi se lạnh, nhưng trong này nắng rất gắt. Sau khi họp xong bên đối tác mời đi ăn cơm. Tiệc rượu chẳng tha ai, thế nhưng Đức không cho tôi uống, anh tự mình uống thay tôi tất cả số rượu tôi được mời. Mấy người đối tác lắc đầu cười:

- Gặp nhau rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu anh Đức dẫn nhân viên nữ đi công tác cùng, đã vậy còn uống thay rượu, điều chưa bao giờ xảy ra. Quả đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tôi nghe xong câu đó, mặt đỏ bừng, còn Đức thì bình thản gấp thức ăn cho tôi.

Đến khi về đến khách sạn, Đức vẫn rất tỉnh táo, anh gục tôi đi về phòng, còn mình thì đi ra ngoài có việc một chút. Tôi cũng không biết anh đi đâu mà người tôi cũng thấm mệt nên liền đi ngủ.

Tôi và Đức đi công tác một tuần liền, ngày đầu hợp thống nhất dự án, từ ngày thứ hai tôi và anh đi vào công xưởng để xem quá trình sản xuất. Càng ở gần Đức, tôi càng nhận ra anh không hề giống những người đàn ông khác. Anh điềm đạm, nói chuyện thì rất có duyên, hài hước, vui tính, mà cũng lãng mạn. Nếu chấm điểm, tôi sẽ cho Đức điểm 10 hoàn hảo. Tôi không biết anh có một chút gì để ý tới tôi không, nhưng cách anh làm khiến tôi thấy mình được đối xử đặc biệt.

Ngày cuối cùng trước khi rời Sài Gòn về Hà Nội, buổi chiều họp xong mọi người rủ nhau đi ra hồ bơi tắm. Đối tác của Đức nhưng quen mặt từ lâu nên cũng coi như là bạn. Thật may, lần này đi tôi cũng sắm sẵn bộ bikini, nghe đến đi bơi, được phở đáng với Đức... lòng tôi tự dưng lại rạo rức.

Khi tôi vừa thay xong bộ đồ tắm ra đến ngoài, đột nhiên tôi thấy Đức nhìn mình chằm chằm. Mà đâu phải Đức, cả đám đàn ông ngoài hồ đều như vậy. Bỗng dưng Đức lấy chiếc khăn choàng choàng vào người tôi rồi nói:

- Có muốn đàn ông xô hết máu mũi vì cô à? Sao lại mặc thế này?

- Ô kìa anh, đi bơi chẳng mặc thế này thì mặc làm sao? Anh xem người ta...

- Người ta thế nào là mặc người ta, nhưng tôi không thích người khác nhìn nhân viên của mình.

Không hiểu sao nghe anh nói vậy tôi không hề khó chịu mà còn cảm thấy vui vui. Tôi kéo chiếc khăn choàng lên người, đột nhiên Đức khẽ thì thầm vào tai tôi:

- Không được mặc trước mặt người khác, nhưng mặc trước mặt tôi thì được.

- Anh... đồ dám dè.

- Đàn ông chẳng nào chẳng có máu dâm trong người, ai bắt cô phải đẹp thế chứ. Cô đi hỏi xem, trên đời chẳng nào thấy gái đẹp ăn mặc nóng bỏng mà không thích, tôi đảm bảo người như vậy một là thánh nhân, hay là giới tính không bình thường. Và lại, tôi chưa vợ, cô chưa chồng, tôi hoàn toàn được quyền thích ngắm gái một cách thoải mái đúng không?

Mặt tôi lúc này cũng đỏ bừng, gã đàn ông này sao không có chút xấu hổ nào thế nhỉ? Trước kia thời gian sống chung với Hải, anh ta không hề quan tâm việc tôi ăn mặc thế nào. Ra đường dù có hở hang Hải cũng không để ý. Cái cảm giác được một người để ý, mà muốn mình chỉ được là của riêng... hình như, đây là lần đầu tiên tôi được cảm nhận. Trong lòng không biết buồn hay vui, chỉ biết má hây hây cả lại, miệng thì tím tím không thôi.

Tôi hóm hỉnh, Đức xin phép không tham gia buổi tiệc rượu nữa mà đưa tôi đi chơi. Anh đưa tôi ra cầu Ánh Sao, đưa tôi đi chợ đêm rồi ăn những món ăn đường phố của Sài Gòn, đến tận khuya tôi và anh mới về khách sạn.

Thế nhưng đêm ấy không có gì là đặc biệt, ai về phòng người nấy ngủ.

Đến sáng hôm sau tôi với Đức dậy từ khá sớm chuẩn bị đồ sau đó tắm gội thì ra sân bay.

Thủ tục các thứ xong xuôi, tôi và anh ngồi ở ghế chờ. Từ mấy ngày hôm nay tôi bắt đầu mờ lòng ra hơn, không còn ngại ngùng như ban đầu. Ngồi chờ chán chể máy bay vẫn chưa đến, tôi liền đi vào nhà vệ sinh, đến lúc ra đột nhiên tôi sững người. Ngay ở hàng ghế chờ, Nguyệt đang kéo một chiếc valy nhỏ đi chậm rãi. Hơn ba tháng không gặp, tôi cứ nghĩ nó phải thần tàn ma dại, phải tóc tai rũ rượi, hốc mắt thâm quầng nhưng không hề. Nguyệt mặc bộ váy voan trắng dài qua đầu gối, phần trên hở vai lộ cả mảng da thịt trắng nõn nà. Nó béo lên đôi chút, mặt mũi hồng hào, da dẻ mịn màng, còn xinh đẹp hơn trước kia rất nhiều. Đột nhiên, tôi thấy nó va vào Đức, chai nước lọc mở nắp trên tay anh cũng đổ ra cả chiếc áo vest đen đang mặc. Tôi không nghe được hai người nói gì, chỉ thấy con Nguyệt cúi xuống, vội rút chiếc khăn trong túi ra rồi lau lên chiếc áo vest ấy. Tôi tức run người, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt Đức chăm chăm vào Nguyệt. Anh còn đứng đấy, phui mấy giọt nước dính lên chiếc váy của nó.

Tôi không còn nghĩ được gì nữa liền chạy ra, Nguyệt nhìn thấy tôi, ánh mắt hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó thì kéo valy lách qua người bước đi. Trái đất tròn thật, không ngờ lại gặp nó ở đây. Thế nhưng còn chưa kịp nói câu gì, Đức đã đuổi theo nó, còn đưa cho nó tấm danh thiếp. Lý do gì Đức làm vậy? Anh lần đầu gặp đã thích nó hay sao? Còn nó nữa, có khi nào nó biết tôi và Đức sắp yêu nhau nên cố tình tìm đến tận đây, cố tình làm đổ nước lên người anh không? Tôi ngồi phịch xuống ghế, đến lúc Đức quay lại tôi liền giả vờ hỏi:

- Anh quen cô ấy à? Sao lại đưa danh thiếp cho cô ấy nữa.

- Sao vậy? Cô hỏi làm gì?

- À, tôi chỉ tò mò thôi, tại tôi đang nghĩ chẳng lẽ gặp bất cứ cô gái xinh đẹp nào anh cũng đưa danh thiếp sao?

Đức nhìn tôi không đáp chỉ mỉm cười. Tôi càng phát điên lên, biết mình tò mò không tốt, nhưng vẫn không kìm được. Không còn cách nào tôi đành giả vờ đứng dậy đi mua đồ ăn rồi chạy ra ngoài tìm Nguyệt. Thế nhưng đáng tiếc nó không còn ở đây nữa. Tôi nhìn xung quanh, vẫn không thấy đâu, bên trong cũng sắp đến giờ máy bay cất cánh, không còn cách nào khác tôi đành phải đi vào. Thế nhưng trước khi lên máy bay đột nhiên điện thoại tôi có tin nhắn đến. Một dòng khá gọn lỏn "Cố giữ lấy trai đẹp bên cạnh nhé! Bạn thân yêu".

Tôi không còn giữ được bình tĩnh, bấm lại số máy lạ nhưng đã thuê bao. Con điên này, rồi cuộc, nó định làm gì cơ chứ?

Đức nhìn tôi hỏi lại:

- Quý, hình như cô có chuyện gì hả? Thấy cô bồn chồn từ này.

- À... à không có gì đâu.

- Mà, cô gái ban nãy, cô có quen ha.

- Sao anh hỏi vậy?

- Tại tôi thấy ánh mắt hai người nhìn nhau như quen nhau vậy.

- À... à biết nhau thôi chứ không quen.

- Thế hả? Tôi cũng biết và gặp cô ấy một lần khi cô ấy còn làm ở công ty Bình Minh mà sau đó không biết lý do gì cô ấy bỏ đi. Thực sự, cô ấy có chuyên môn rất tốt, lại xinh đẹp, tôi rất muốn cô ấy về công ty mình.

Cái gì nữa đây, lại còn muốn nó về làm ở công ty. Khác gì giao trứng cho ác, không được, tôi không thể để điều đó xảy ra được. Mà con ôn kia, vì cơ gì nó càng ngày càng xinh đẹp như vậy cơ chứ? Tôi nhất định phải ngăn chặn lại trước khi Đức tìm được nó.

Hôm ấy khi về đến Hà Nội, tôi liền thuê một hội đi tìm tung tích con Nguyệt. Thế nhưng tiếc thay, không một ai biết nó ở đâu dù đã dò la tin tức hết. Cuối cùng tôi không chịu nổi nữa lật vắn bài cuối cùng, tôi lập một nick facebook ảo, kết bạn với Đức và rất nhiều bạn học cấp ba. Sau đó, tôi đăng tải hình ảnh con Nguyệt và Phong tràn trề lòng với nhau lên mạng. Tất nhiên tôi có che đi một số bộ phận nhạy cảm. Rất nhanh, bức ảnh được phát tán nhanh chóng, mới chỉ trong vòng năm phút lượng share đã lên đến hơn ba chục lượt.

Khi tôi còn đang há hê, đột nhiên điện thoại có cuộc gọi đến từ một số máy lạ, tôi đoán chắc con Nguyệt liền nhấn nút nghe. Thế nhưng không phải, vừa nghe đã có tiếng chửi rủa:

- Con đi kia, mày là thứ chó chết mất dạy, mày đổ rượu pha thuốc ngủ vào nồm bạn mày rồi tạo hiện tượng giả hại nó còn dám dùng nick ảo đăng lên. Đời mày cũng phải chịu quả báo thôi.

Vừa nói xong không đợi tôi kịp đáp thì đã có cuộc gọi mới, chứ còn kinh khủng hơn:

- Con mặt lỳ, mày sống thế mà cũng sống được cơ à? Trần đời gặp loại mất dạy như mày chết con mẹ mày đi.

- Cái con thần kinh đã khổ nạn lại còn ảo tưởng.

- Đ** mẹ mày cái loại bì ỏi, khổ nạn

- Đm đéo thương nói con bệnh dê tiện như mày. Mày sống thế mà cũng sống được, kinh tởm.

- Này, mày đéo nên sống đâu, sống kiểu chó chết bót đi cho xã hội được nhờ. Liệu có ai bệnh nói cho mày không? Nhưng riêng tao thì không, bởi tao đéo ấu trĩ đi bệnh một con đáng lên án như mày, sao mày lại có thể bày những trò bì ỏi như vậy. Trai thương điên lảm ăn tặc trách quá rồi, con điên!

Tôi há hốc mồm kinh ngạc, phải đến hơn một trăm tin nhắn đến liên tiếp, đa số toàn những tin nhắn chửi bới, xúc phạm. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Rõ ràng, người bị si nục đáng ra phải là con Nguyệt có chứ, điện thoại cứ liên tiếp dồn dập, tôi không dám nghe liên tất mấy sau đó mở máy tính lên facebook chính. Vừa đăng nhập vào đã thấy hàng loạt thông báo, toàn những bình luận vào tường tôi chửi rủa tôi chết đi. Tôi sợ hãi, tìm đập liên hồi, mở ra bảng tin. Đập vào mắt tôi là đoạn video tôi pha thuốc cho vào sữa rồi mang vào phòng cho Phong, camera không chiếu được hết căn phòng, nhưng ngay đoạn cửa vào đi vào là bàn làm việc của Phong thì chiếu rất rõ. Anh ta uống xong gục xuống, tôi kéo anh ta xuống giường, tuy không quay được hết giường nhưng hành động vẫn thấy rõ, sau đó là đoạn tôi pha thuốc cho vào rượu, sau đó dụ con Nguyệt sang, đè nó xuống đồ vào miệng nó. Tất tần tật những cảnh ngoài phòng khách đều bị quay lại, kể cả phần chân giường của Phong lòi ra cũng thấy, chỉ là không thấy được hai cơ thể lõa lồ của Phong và Nguyệt.

Tôi không dám tin vào mắt, bàn tay run rẩy, đánh rơi cả chiếc điện thoại đang cầm trên tay xuống. Cổ họng tôi khô khốc, cả người nóng bừng, người đang không ai khác chính là Nguyệt. Video này đăng tải chỉ sau bức ảnh tôi đăng có bảy phút với nội dung "Mình oan"

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Facebook này của con Nguyệt đã từ rất lâu nó không dùng, từ hồi tôi và nó xảy ra chiến tranh nó đã khoá hết, tuy không chặn nhau hay hủy kết bạn nhưng nick nó đã biến mất. Không ngờ hôm nay, ngay lúc này đây, trên màn hình kẻ nó lại ngoi lên vạch mặt tôi. Nguyễn Hà Nguyệt Anh... tôi điên tiết gào lên nhấn vào phần tin nhắn rồi đánh vội vàng

“Mấy định làm cái trò gì đấy?”

Rất nhanh nó liền trả lời.

“Quả sinh nhật đấy, mai sinh nhật mấy rồi nhì, để hàng nghìn người nhắn tin chúc mừng nhé!”

Tôi lúc này không giữ được bình tĩnh, vội vào facebook của Đức. Anh không hề có động thái gì, facebook này của anh tôi mới xin được hôm kia. Giờ phải làm sao, phải làm sao để anh đừng thấy đoạn video kia. Tôi xem xét một hồi, facebook của Đức có vẻ mới lập cách đây không lâu, bạn bè cũng chỉ có một số ít ở công ty tôi chứ không có thêm ai khác. Tôi liền vào hội tìm người hack, thế nhưng nghĩ kỹ lại, nếu hack được facebook của Đức thì đoạn video kia vẫn còn. Không được, tôi rồi trí quá không nghĩ được gì, mãi một lúc sau mới thuê được một gã hacker nhờ hack facebook con Nguyệt.

Thế nhưng... nửa tiếng sau anh ta đáp lại “Nick của cô ta bảo mật và chính chủ không hack được rồi, xin lỗi cô, nick đó bảo mật ngang với người nổi tiếng luôn nên tôi không thể làm gì được.”

Con chó Nguyệt, con chó Nguyệt. Tôi gào lên, càng gào càng thấy thêm sôi máu. Dù cho tôi ra giá rất cao, nhưng anh ta vẫn trả lời y nguyên như vậy. Lúc này facebook tôi đã ngập tràn những câu chửi rủa, trên đời có gì bẩn trôi chúng nó cho tôi ăn bằng sạch. Lũ cư dân mạng cũng thật rảnh rỗi, chuyện nhà không lo, lao vào mắng chửi. Không còn cách nào khác, tôi thuê gã hacker làm chết facebook của Đức, đáng tiếc trước khi thực hiện, Nguyệt đã gửi cho tôi một tin

“Trường phòng của bạn cũng đã nhận được video, anh ta đã xem, chúc mừng sinh nhật bạn thân yêu!”

Bên dưới là ảnh chụp màn hình đoạn tin con Nguyệt gửi cho Đức, tin đã xem vào lúc 21h22 phút. Tôi run run, nuốt nước bọt không nhấn lại mà gọi hân cho nó qua facebook. Nó rất nhanh bắt máy giọng hết sức bình thản:

- Sao?

- Mấy xóa ngay video đó cho tao. Xóa ngay.

- Bạn hiền, hình như bạn gần quá mắt khôn rồi thì phải, bạn không có quyền gì yêu cầu mình xóa đoạn video này hết.

- Mấy, Nguyệt, rốt cuộc mấy muốn gì hả? Mấy muốn gì?

- Câu này mình phải hỏi bạn mới đúng chứ nhì? Bạn là người lập nick ảo đăng ảnh mình lên để hạ bệ mình. Mình chỉ đăng video mình oan cho mình thôi mà.

- Tao không lập nick ảo đăng ảnh mấy lên, người ghét mấy nhiều như vậy sao mấy dám chắc đó là tao mà không phải là người khác.

- Bạn lại ngu tiếp rồi bạn hiền. Đoạn video kia đã chứng minh ai là người chụp ảnh của mình, bạn xem chưa kỹ hả? Lúc bạn cầm điện thoại đứng dưới chân giường chụp rõ nồn một thể cơ mà?

- Tao chụp! Đúng là tao chụp nhưng tao không hề đăng.

- Có mỗi bạn chụp, mà bạn dám nói không phải bạn đăng, thế mà quỵ, âm hồn bắt tán đánh hạ bạn? Thôi con đi ạ, bớt gài mồm đi, nick ảo nhưng chỉ cần thuê người check id là ra. Tao không ngu để mấy dắt mũi đâu.

Tôi bị con Nguyệt nói cho không còn đường lùi, không còn cách nào khác tôi đành hạ giọng khóe lóc nói:

- Nguyệt, chuyện của tao và mấy đã qua rồi. Thực sự tao không hề biết vì sao ảnh đó của mấy bị phát tán. Điện thoại cũ tao hỏng đã bán, tao không nhớ là tao có chụp ảnh đó luôn, có thể bọn ở ngoài cửa hàng nó đăng. Tao thề với mấy đấy, tao xin mấy xóa đoạn video kia đi.

- Không!

- Nguyệt à, những lời tao nói là sự thật...

- Tao không cần biết mấy nói thật hay nói dối, dù cho có nói thật tao cũng không xóa. Vì sao ư? Vì nếu muốn người ta không biết thì đừng có làm. Mấy đã làm rồi, thì ngẩng cao đầu mà chịu trách nhiệm, mấy không bày mưu hại tao, không chụp lại ảnh thì làm gì có ngày hôm nay. Sống thì sống cho đáng hoàng, đừng có suốt ngày tính mưu tính kế hại người khác rồi cuối cùng là tự hại mình đấy. Cây đã muốn lạng nhưng gió chẳng muốn ngừng, mấy nên nhớ mọi việc do mấy làm, mấy chọn, tao không ép mấy mà là mấy ép tao. Thế thôi!

- Những chuyện trước kia tao sai tao xin lỗi, mấy có thể thông cảm cho tao được không? Là do tao yêu Hải mà quáng nên lầm đường lỡ bước. Tao xin mấy đẩy Nguyệt ới, xóa đi, xin mấy đặt thứ vị trí của tao, thông cảm cho tao, tao còn công việc, còn gia đình nữa..

- Tao đặt tao vào vị trí của mấy thì ai đặt vào vị trí của tao? Cho dù cả thiên hạ có thông cảm cho mấy, có thương hại mấy, nhưng tao thì không! Bởi vì, người bị mấy gây chuyện không phải là thiên hạ, mà là tao. Thiên hạ không sống cho tao một ngày nào, thiên hạ cũng không phải chịu bất cứ nỗi đau nào mấy gây ra, còn tao đây, tao phải chịu khổ chịu sở thế nào ai hiểu? Những việc mấy làm với tao đến ngày hôm nay mấy dám mở miệng ra bảo tao thông cảm sao? Mấy còn công việc, còn gia đình, vậy mấy xem đi, mấy dồn ép tao thế nào? Thế nên Quý ạ, đoạn video này tao không xóa, còn bức ảnh kia, mấy bắt buộc phải xóa. Mấy biết đấy, giờ công an công nghệ cao gọi làm nên mấy đừng nghĩ đừng nghĩ ảo là xóa đi được tội ạ. Người ta chỉ cần vài cái click chuột là ra, mấy tung ảnh tao như vậy đi tù như chơi. Mà tao, thì lại không muốn dồn mấy vào mức tù tội. Thế nên, xóa đi nha bạn hiền.

Nói xong nó tắt phụt máy. Tôi liền vung tay hất tung mọi thứ cho trên bàn xuống đất. Đoạn video kia vì sao mà có? Vì sao chứ? Nó gài tôi sao? Nó có tình sao? Nhưng đoạn video này là quay ở nhà tôi, con Nguyệt khi ấy cũng bị tôi hại kia mà. Tôi không nghĩ được gì nữa chạy ra ngoài, nhìn một hồi đột nhiên sững lại, ở bốn góc nhà có lắp bốn camera ngay trang. Rất nhỏ, nhỏ đến mức phải căng mắt tôi mới thấy.

Tôi cầm chiếc cốc ném mạnh lên góc nhà rồi ngồi sụp xuống! Phong! Anh ta dám chơi tôi.

Tôi lấy điện thoại bật lên, tin nhắn chửi bới cứ liên tiếp đến, tôi không còn quan tâm nhấn số Phong. Phải gọi năm cuộc anh ta mới chịu bắt máy, giọng đầy khó chịu:

- Gọi tôi có việc gì?

- Anh dám lắp camera ở căn hộ của tôi. Anh có quyền gì mà làm như vậy, anh đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi đấy anh có biết không? Anh làm cái trò gì thế? Anh gọi ngay cho con Nguyệt bảo nó xóa bài, đính chính lại cho tôi đó chỉ là một trò chơi nếu không tôi sẽ kiện anh.

- Khoan! Thứ nhất căn hộ đó đúng tên cô, nhưng ba tôi cũng đồng sở hữu nên ba tôi hoàn toàn có quyền chủ nhà như cô, vậy nên cô cứ coi như camera đó là ba tôi lắp đi. Thứ hai, cô dám kiện tôi không? Nếu nói đến kiện thì cô nên nhớ tôi hoàn toàn có quyền kiện ngược lại cô đấy. Thứ ba, đoạn video đó, tôi đưa cho Nguyệt để cô ấy gửi cho chồng cô ấy mình oan cho bản thân mình. Cô ấy giữ không hề gửi cho bất cứ ai, cũng không đăng tải lên trang mạng nào hết. Nhưng do cô lập facebook ảo đăng ảnh cô ấy trước, thế nên cô hoàn toàn phải chấp nhận việc cô ấy đăng facebook. Đây là việc của hai người, tôi không liên quan nên không việc gì phải bắt cô ấy xóa. Nếu như cô an phận thì mọi chuyện sẽ không ra thế này. Cô tự làm tự chịu. Thế nhé. À mà thực ra tôi không hề có ý lắp camera đâu, camera đó là bản dùng thử của công ty tôi nên tôi lắp ở nhà xem thế nào. Chi tiết, tôi lập đúng vào cái ngày cô đi làm việc đầu tiên của công ty mới nên cô không biết, và cũng tiếc là thời gian đó cô quá ngoan ngoãn, hiền lành nên tôi mới ngu đại bị cô chơi cho một vớ như vậy. Mà tôi cũng là nạn nhân của việc này, ảnh nóng kia cũng có mặt tôi kia mà, cô có nề nang gì tôi đâu mà tôi cần phải nề nang lại?

Tôi nghe Phong nói một tràng giang đại hải, cổ họng nghẹn ứ. Hoá ra đây là mưu kế của anh ta. Anh ta ghim tôi tù, đoạn video này chắc chắn anh ta đã có sự chuẩn bị trước. Tôi liền gào lên:

- Anh đúng là một thằng đàn bà.

- Tôi làm gì mà cô bảo tôi là thằng đàn bà?

- Anh đi chấp vật với một đứa con gái như tôi, anh bảo con Nguyệt xoá đi, xoá đi mau. Anh xem anh là đàn ông, anh dẫn tôi vào đường cùng thế này anh có thấy mình hèn hạ không?

- Quý! Trước khi mở miệng ra đồ lỗi cho người khác, cô tự vấn lại lương tâm của mình đi. Năm cô mười sáu tuổi, cô bày mưu hại tôi, chưa đủ đến ngày tôi đồ đại học cô lại tung ảnh nóng của tôi lên mạng. Cô khiến tôi xấu hổ, nhục nhã cô giành lấy suất học bổng mà đi biệt xứ bảy tám năm. Nhưng cô xem, tôi có ghim thù cô không? Tôi suốt ngày khuyền như cô sống cho đàng hoàng nhưng cô không chịu nghe. Cô nói cuộc đời cô thế nào tôi không có tư cách tham gia. Ok, tôi không tham gia, nhưng rồi cô lại lẩn nữa bày ra cái trò y như hồi năm mười sáu tuổi. Mà ác hơn, cô dè tôi trăn trườg với Nguyệt, người đã có chồng. Cô xem, cô coi tôi là cái gì? Là công cụ dè bày mưu tính kế với người khác, giờ cô tự mình đăng ảnh của tôi với Nguyệt lên. Mạng xã hội như con dao hai lưỡi, giả dụ như không có đoạn video kia, tôi và Nguyệt sẽ sống thế nào? Cả một đời mang nỗi nhục lằng lẩn, rửa bao giờ cho hết?

- Nhưng anh là đàn ông đấy, tôi với Nguyệt thế nào cũng là chuyện phụ nữ, hà cớ gì anh đưa đoạn video kia cho nó?

- Tôi đã nói rồi cô không hiểu à, đoạn video đó tôi đưa cho cô ấy từ lâu rồi, để cô ấy tự mình oan cho mình. Cô ấy không hề gửi cho ai, nhưng là tự cô gây chuyện trước nên cô ấy bắt buộc phải đăng. Còn đàn ông thì sao? Đàn ông thì phải cao thượng với cô, phải bênh, phải bảo vệ cô hay thế nào? Nếu vậy tôi xin phép được làm thằng đàn bà. Những việc cô làm đi quá giới hạn cho phép của một con người rồi, tình cảm mà tôi dành cho cô... cũng chết rồi!

Nói xong anh ta liền tắt phụt máy, tôi có gọi lại cũng chỉ là những tiếng tút tút đầy tuyệt vọng.

Lúc này, mọi thứ như sụp đổ dưới chân tôi. Tôi gọi lại cho Nguyệt, nó cũng không hề nghe máy. Đoạn video kia vẫn chinh inh trên mạng. Tôi ngồi sụp xuống gào khóc giữa không trung vắng lặng. Tại sao cả thế giới này lại dồn ép tôi vào đường cùng như vậy cơ chứ? Tại sao? Khóc chán chê, tôi lại gượng dậy, không còn cách nào khác tôi đành xoá bức ảnh kia. Xoá xong tôi liền nhắn cho Nguyệt một tin

“Tao xoá ảnh rồi, mày xoá đoạn video kia đi được không?”

Nó không trả lời tôi đủ để xem. Tôi liền nhắn cho nó một tin rất dài, kể kể ngày xưa tôi với nó có tình bạn đẹp thế nào, những chuyện kia tôi sai mong nó tha thứ. Vậy mà cuối cùng, tôi chỉ nhận được một chữ “Không” gọn lỏn.

Con Nguyệt, sao nó lại như vậy được cơ chứ? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cả đêm ấy tôi không ngủ được, những tin nhắn chửi rủa vẫn không ngừng nghỉ dành cho tôi. Khi đã bình tĩnh lại, tôi liền khoá facebook, sau đó gọi cho một hội du côn khác đi tìm con Nguyệt. Nhất định lần này tôi sẽ phải tìm được nó.

Suốt một đêm dài mệt mỏi, đến sáng tôi gần như kiệt sức. Thế nhưng tôi biết dù cho người ta đang rủa tôi, tôi vẫn phải sống. Tôi dậy đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi bịt mặt kín sau đó bắt một chiếc taxi đến công ty. Khi vừa bước chân vào cửa phòng thì có tiếng xì xào:

- Kinh khủng thật, hôm qua xem đoạn video ấy không nghĩ trên đời có loại người ác nhân như vậy đâu. Lại còn cùng công ty mình.

- Thật sự đấy, tao nghĩ chúng mày phải tránh xa nó ra. Nhìn mặt mũi xinh đẹp thế mà mưu mô kinh khủng.

- Tao sợ nhất cái khoản, gây chuyện với bạn rồi sống nhon nhơ, vui vẻ.

- Công nhận mặt dày thật, con này chắc mặt bằng xi măng cốt thép quá.

Tôi nghe đến đâu tức run người đến đấy. Một lũ rảnh rồi ngồi phán xét người khác. Tôi bậm chặt môi bước vào, mấy người nhân viên liền im bật nháy mắt nhau rồi quay đi. Cảm giác bị cô lập khiến tôi gần như không chịu nổi. Hôm qua hôm kia còn chị em ngọt xớt, chỉ vì con Nguyệt mà quay lưng với tôi. Tôi đứng đấy thờ dài đi lấy tài liệu, vừa quay đi người đồng nghiệp nữ ngồi bên cạnh đã nói với người bên cạnh nhưng đủ để tôi nghe thấy:

- Loại người như này làm việc chung thật ô uế. Chúng ta có nên làm chiến dịch tẩy chay không nhỉ?

- Thôi chị ạ, làm làm gì, nó lại pha thuốc ngủ cho chị uống rồi lôi chị ra đường bây giờ.

Tôi nghe xong quay phắt lại, bỗng dưng đã thấy Đức đi ra. Anh nhìn tôi, ánh mắt hơi cụp xuống rồi cất giọng trầm trầm:

- Đến công ty để làm việc, không phải để bàn tán người khác thế này thế kia. Quy định của công ty có nói rõ, không được nói xấu đồng nghiệp, hình như các chị không thèm thực hiện đúng không?

- Dạ... thưa sếp...

- Tôi không muốn nói nhiều đâu, từ giây phút này, nếu tôi nghe được một tiếng bàn tán xì xào về người khác tôi sẽ thẳng tay phạt.

- Vâng ạ.

Đức đứng ra bảo vệ tôi bỗng dưng giống như tấm phao cứu sinh cho tôi lúc này.

- Quý, mang tài liệu vào phòng cho tôi.

Tôi gạt đầu đặt cốc nước xuống dưới. Mấy đồng nghiệp bĩu môi nhìn nhau nhưng không ai nói thêm câu gì nữa. Khi vừa vào đến phòng làm việc của Đức, tôi chỉ im lặng đưa tài liệu cho anh. Chuyện hôm qua anh cũng đã biết, tự dưng bầu không khí của tôi và Đức lại trở nên ngưng ngệu. Một lúc rất lâu sau Đức mới cất lời:

- Quý.

- Dạ.

- Cô xin nghỉ việc vài ngày đi, đợi mọi chuyện lắng xuống rồi đi làm sau.

Tôi khẽ thờ dài mỉm cười đáp:

- Không sao đâu, chuyện tôi gây ra, tôi phải chấp nhận thôi. Dù sao cũng là tôi sai mà.

Đức ngược mắt lên nhìn tôi nói:

- Đừng cố gắng chịu đựng nữa.

Không hiểu sao nghe đến câu đây tôi lại thấy sống mũi cay xè. Tại sao anh không trách móc tôi, không chửi mắng tôi cơ chứ?

- Video đã được xoá rồi.

Tôi há hốc mồm nhìn Đức kinh ngạc, một lúc sau mới lắp bắp hỏi lại:

- Anh nói sao cơ?

- Video hôm qua cô Nguyệt Anh đã xoá rồi. Sáng nay, tôi đã gọi cho cô ấy và xin cô ấy xoá đi.

- Sao... sao nó lại nghe lời anh?

- Cũng không có gì cả, trước kia cô ấy nợ tôi một ân tình, giờ tôi dùng điều đó để đổi lại việc xoá đoạn video đó.

Tôi không dám tin, đột nhiên bật khóc tu tu. Đức thấy vậy đứng dậy thờ dài đi về phía tôi rồi nói:

- Đừng khóc nữa, sai cũng đã sai rồi. Tôi chỉ mong cô lấy đây làm bài học mà đứng dậy.

- Cảm ơn anh. Cảm ơn anh.

- Đừng khóc nữa, cũng không cần cảm ơn tôi. Nào, đừng khóc, ngoan nào.

Đức nói đến đâu, đưa cho tôi ít giấy lau đến đấy. Tôi càng khóc to, anh lại nói:

- Được rồi, chuyện này chắc cũng vài ngày mới lắng xuống được, cô cứ về nhà nghỉ ngơi đi. Đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi vài ngày cho đầu óc bớt căng thẳng đi đã, ở công ty tôi sẽ giúp cô để không còn lời ra lời vào nữa.

- Nhưng...

- Đừng nhưng nhĩ gì hết, làm việc hết buổi trưa nay đi rồi tôi đưa cô về.

Đức vừa nói vừa đưa tay lên chạm khẽ vào mặt tôi. Ngón tay anh thon dài lau nhẹ trên viền mắt rồi nói nhỏ:

- Đừng khóc nữa nhé, ngoan nhé.

Tôi được anh dỗ dành không kìm được mà bật cười. Phải rồi, cả thế giới có quay lưng về phía tôi cũng được, nhưng chỉ cần anh tin tôi là đủ. Buổi trưa hôm ấy, tâm trạng tôi cũng khá hơn đôi chút. Mở facebook ra cũng không còn những lời chửi rủa. Tôi nghĩ đến Nguyệt, chợt thấy khinh bỉ, hoá ra vì trai mà đại đến mức này.

Đám người ở công ty tôi có vẻ còn rất khó chịu về tôi, nhưng vì lời Đức nói nên không có thêm động thái gì. Mười một giờ hơn Đức giục tôi ra ngoài, còn anh thì đánh xe ra đưa tôi về nhà. Thế nhưng khi tôi vừa bước xuống sảnh chung cư mấy người hàng xóm nhìn thấy liền bắt đầu chửi rủa. Tôi hơi sợ hãi, đám người này đã xem được đoạn video? Còn chưa kịp né tránh bắt chợt có người ném bốp một phát quả trứng sống lên đầu tôi rồi gào lên:

- Cái loại này cút ra khỏi chung cư mau lên.

Tiếng chửi rủa mỗi lúc một nhiều, Đức liền cởi chiếc áo vest ra che lên người tôi rồi quát:

- Mọi người bình tĩnh đi, tránh ra đi đừng để tôi gọi công an.

- Mày còn bình nó à? Mày là gì của nó? Người yêu nó hay sao? Mày yêu ai thì yêu, sao đâm đầu vào con chết tiệt này? Mày không biết nhân cách nó tệ cỡ nào à?

Đức không quan tâm, anh cúi xuống bế thốc tôi ra xe rồi phóng đi. Tôi bật khóc tu tu, nước trứng lẫn nước mắt hoà vào nhau. Anh không nói gì, đi thẳng về một chung cư cao cấp khác rồi nói:

- Tạm thời cô ở nhà tôi một thời gian đi. Chứ giờ mà về kia e cũng khó.

- Nhưng còn quần áo...

- Cô đưa chìa khoá đây, tôi nhờ bạn tôi qua lấy đồ dùng cần thiết cho.

- Nhưng... tôi không thể sống ở nhà anh được...

- Không sao đâu. Cô đứng cái lời tôi nữa, ở đây đi. Như vậy tôi mới có thể bảo vệ được cô.

- Anh Đức.

- Sao vậy.

- Cảm ơn anh.

Đức dẫn tôi lên căn hộ của anh. Căn hộ rất lớn, đẹp dễ và sang trọng. Anh đưa cho tôi bộ quần áo thể thao rồi nói:

- Cô tắm đi, rồi mặc tạm quần áo thể thao của tôi vào.

- Vâng.

Khi vào tắm, mùi trứng tanh tươi bốc ra, tôi phải gọi mấy lần đầu gọi mới có thể sạch được. Tắm xong đã không còn thấy Đức ở ngoài, điện thoại của tôi cũng vang lên. Bình, tên du côn trong đám du côn tôi thuê cắt giọng ồm ồm:

- Tôi tìm được địa chỉ của cô ta rồi.

- Ở đâu vậy?

- Ở Hà Nội, đột trước cô ta bỏ vào Sài Gòn nhưng mới lại chuyển ra Hà Nội. Hình như cô ta đang có thai, tôi thấy cô ta đi khám ở bệnh viện Phụ sản trung ương, bụng cũng hơi lùm xùm.

Có thai? Con Nguyệt có thai với ai được cơ chứ? Trước kia chẳng phải nó nói cái thai trong bụng nó là dương tính giả sao? Vậy ba đứa bé là ai? Tôi chau mày hỏi lại:

- Tìm hiểu xem chủ nhân cái thai trong bụng nó là của ai? Xem nó gặp gỡ những gã đàn ông nào?

- Vâng.

- Có gì chụp ảnh lại cho tôi.

- Vâng.

Con Nguyệt đã ra Hà Nội, gồm mặt thật. Tưởng nó đi thế nào cơ chứ? Tôi vẫn đang thắc mắc rốt cuộc thai đó là của ai. Thôi cứ tạm thời gác lại đã, tôi cũng sẽ không thể để nó yên được. Nó làm cuộc sống tôi đảo lộn rồi nghĩ sẽ được tôi tha thứ cho sao. Không đời nào. Nhưng giờ tôi mới trải qua cú sốc kia, không thể vội vàng làm bất cứ điều gì được. Con Nguyệt giờ cũng không hề dễ đối phó.

Khoảng ba mươi phút sau Đức mới về, anh đưa cho tôi một bát bún bò rồi nói:

- Ăn đi cho nóng. Tôi phải đi làm bây giờ, cô cứ ở đây, chiều tôi lấy quần áo qua cho.

- Vâng, cảm ơn anh.

Nhìn bát bún bò đầy đủ gia vị, không hành không tiêu tự dưng tôi xúc động không kìm được. Không biết vô tình hay cố ý Đức biết cả thói quen ăn uống của tôi.

Ăn xong tôi nằm dài trên ghế sofa, nhưng nằm mãi cũng chán đành đi loay quanh căn hộ. Thế rồi không hiểu sao tự dưng tôi lại tò mò xem Đức là người thế nào. Tôi khẽ đưa tay nắm cửa phòng anh, thật may anh không hề khoá. Bên trong căn phòng gọn gàng, nội thất hiện đại. Tôi bước mở tủ, biết mình hơi tự tiện nhưng vẫn không khỏi tò mò. Trong tủ treo toàn vest, anh cao to đẹp trai như vậy mặc vest quá thực rất hợp. Đột nhiên tôi thấy ở dưới góc tủ một bức ảnh được đặt ngay ngắn liền lôi ra xem. Lúc này tôi chợt thấy kinh ngạc, trong bức ảnh là một cô học sinh mặc chiếc áo trắng, đeo khăn quàng đỏ, khuôn mặt nõn nà cười rất tươi. Cô học sinh ấy, chính là tôi. Bức ảnh tuy bị mờ đi đôi chút, nhưng tôi vẫn nhận ra được. Đức... sao anh lại có ảnh tôi cơ chứ? Tôi nuốt nước bọt, có khi nào anh quen tôi từ trước? Nhưng tôi không nhận ra.

Tôi ngồi xuống lục tung cả tủ anh lên, nhưng ngoại trừ bức ảnh đó ra thì không còn gì khác.

Cảm giác này trong lòng tôi lạ lắm, cả đêm qua tôi bất giờ, chịu bao uất ức, thế mà Đức giống như một tia nắng khiến màn sương u ám trong lòng tôi tan dần. Tôi cứ ngồi nhìn bức ảnh rồi lại ngửi lấy ngửi để cái mùi thơm từ quần áo của Đức phát ra. Trên đời này, rốt cuộc cũng có ngón tình sao?

Ngồi một lúc rất lâu sau tôi mới đứng dậy đặt bức ảnh lại vị trí cũ rồi bước ra ngoài.

Cả ngày hôm ấy tôi không làm gì được, cứ ngẩn ngơ thần thờ như kẻ biết yêu. Thi thoảng tôi có lên facebook xem xét trang cá nhân của con Nguyệt nhưng không hề có động thái gì mới. Con giả tạo, nó cho cả thế giới biết hết rồi mới chịu xả. Nó khiến tôi ra nóng nổi này nhưng lại tỏ ra mình là nạn nhân. Nực cười. Tôi muộn hôm ấy Đức mới về, hình như anh đi tiếp khách, còn có hơi men phà ra. Tôi chưa ăn gì, bụng đói meo, may thay Đức đưa cho tôi

một hộp cơm rồi nói nhỏ:

- Xin lỗi cô nhé, tôi hôm nay phải tiếp bên công ty Lung Linh nên không về sớm được. Cô ăn tạm hộp cơm này, còn quần áo đây, cô bỏ vào tủ treo lên.

Anh đi tiếp khách một hồi như vậy còn nghĩ đến tôi, tôi nào dám trách móc anh. Tôi chỉ ăn qua loa cơm rồi đi pha cho anh cốc nước chanh đá. Đức nhận lấy mỉm cười đáp:

- Cảm ơn cô.

Thực lòng tôi rất muốn hỏi anh về bức ảnh kia, nhưng nếu hỏi thì hơi ngượng. Nhưng cảm giác ngọt ngào vẫn không thể xóa tan được. Sau khi treo xong quần áo, tôi tắm qua người, Đức cũng về phòng tắm rửa. Tôi ra ngoài sofa ngồi chờ, còn gọt chút hoa quả. Khi Đức tắm xong bước ra, anh ngồi xuống cạnh tôi rồi hỏi:

- Sao rồi, đầu óc bớt nặng nề hơn chưa?

- Cũng... đỡ đỡ rồi.

- Thế thì tốt.

- Anh Đức... tôi muốn hỏi anh một chuyện được không?

- Hỏi đi.

- Anh thực sự không khinh rẻ tôi sao?

- Sao mà khinh rẻ cô?

- Chuyện tôi gây ra với Nguyệt Anh đấy.

Đức nhìn tôi trầm ngâm đáp:

- Không. Tôi không khinh rẻ gì cô hết.

- Tại sao, mọi người đều rất coi thường tôi.

- Ai thế nào tôi không biết, nhưng trong lòng tôi... không một chút nào coi thường cô.

Nói rồi Đức đứng dậy cười nói:

- Thôi, muộn rồi, ngủ đi chứ. Mai ở nhà nấu cơm chờ tôi nhé, tôi sẽ về ăn.

Tôi cũng đứng dậy theo, câu nói của Đức khiến lòng dạ tôi như nhảy ra ngoài. Thế nhưng tôi vẫn không đi ngủ, nhõng nhẽo nói:

- Nhưng anh nói đi, tại sao lại không ghét em vậy?

Đức thấy tôi thay đổi cách xưng hô liền cúi xuống chạm khẽ bờ môi lên trán tôi đáp lại:

- Thương một người rồi, dù người ấy có thế nào cũng vẫn sẽ thấy tốt đẹp.

Anh nói xong đi vào trong, tôi thì cứ đứng ngẩn ngơ bên ngoài nhìn mãi.

Đêm ấy tôi không ngủ được... cái thơm trán ban nãy khiến tim tôi đến giờ vẫn đập liên hồi. Trong lúc tôi gặp khó khăn nhất, lại có một thứ tình cảm được phát hiện một cách ngọt ngào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Những ngày tiếp theo, tôi và Đức quả thực như một gia đình nhỏ. Hằng ngày anh đi làm về cùng tôi ăn cơm, ăn xong anh liền tranh luôn phần rửa bát. Không hiểu tự dưng có phải vì được anh chiều chuộng quá hay không tôi đâm ra lười không muốn đi làm nữa. Một buổi chiều ngày thứ năm sau khi xin nghỉ làm tự dưng Phong gọi cho tôi. Anh ta không đợi tôi kịp nói đã thông báo:

- Mẹ ốm đấy, cô về thăm mẹ đi.

Mẹ tôi ốm? Tôi thờ dãi hỏi lại:

- Mà tôi hỏi anh chuyện này, có phải vì anh khoe với ba mẹ chuyện con Nguyệt đăng video lên mạng nên mẹ mới ốm đúng không?

- Quỳ! Có bị làm sao đấy? Đến máu mù ruột thịt của mình bị ốm đau bệnh tật cô cũng không hỏi thăm một câu xem sức khỏe bà thế nào? Cô chỉ ích kỷ nghĩ đến việc của mình thôi à? Tôi không khoe gì hết, sức khỏe của mẹ cô dạo này không tốt nên tôi đã chặn hết mọi tin đồn không hay của cô đến tai bà rồi. Tôi gọi đề cô về mà thăm mẹ đi. Cô lúc nào cũng chỉ biết gây chuyện rồi đi biên biệt, cùng một thành phố đến về thăm mẹ hàng tuần cũng không làm được.

- Tôi không cần anh dạy đời. Tỷ tôi sẽ gọi cho mẹ hỏi.

- Đi về thăm mẹ mất thời gian thế à mà phải gọi hỏi? Mẹ muốn gặp cô.

Nói xong Phong tắt phụt máy. Đúng là cũng lâu lắm rồi tôi không về thăm mẹ, cũng không biết mẹ ốm kiểu gì. Tôi thờ dãi còn đang phân vân thì Đức liền nói:

- Có chuyện gì vậy em? Mẹ em ốm à?

Từ cái đêm thơm lên trán, tôi và Đức đã đổi luôn cách xưng hô. Tôi nhìn đức bối rối đáp:

- Dạ... dạ vâng.

- Vậy đề anh đưa em về thăm mẹ.

Anh đưa tôi về thăm mẹ? Thực ra tôi cũng chưa bao giờ kể với Đức về gia đình.

- Nếu em không muốn anh gặp phụ huynh của em thì ở ngoài xe chờ em cũng được.

- Dạ thôi để sáng mai em bắt taxi đi cũng được.

- Sao thế được, mẹ đang ốm mà em. Về xem mẹ thế nào chứ?

Tôi nghe Đức nói chẳng biết từ chối thế nào đành gật đầu dáo. Căn bản tôi không muốn anh gặp Phong, người mà tôi dùng nick ảo đăng ảnh trần truồng của anh ta lên. Tôi sợ dưng mặt Phong, kẻ đàn bà như anh ta lại bắt đầu kẻ xấu tôi. Khi tôi và Đức trên đường về nhà, anh mua rất nhiều hoa quả trái cây tươi đưa cho tôi. Sao anh lại hoàn hảo thế chứ? Chu đáo, ấm áp, biết lễ nghĩa, biết quan tâm người khác. Tình cảm của tôi và anh phát triển càng lúc càng lớn. Người đàn ông này nhất định phải là của tôi.

Khi đưa tôi đến nhà anh không vào, tôi cũng hơi ngại nhưng vì thấy xe Phong ở sân nên cũng không còn cách nào khác.

Vừa vào trong nhà đã thấy Phong đang tiễn một người đàn ông trung niên ra ngoài. Tôi không tò mò chỉ khẽ chào rồi đi vào trong. Phong không nói gì liếc mắt nhìn tôi rồi phóng xe bỏ đi. Tôi vào nhà, ba đang ngồi phòng khách, mẹ tôi thì nằm ở trong phòng. Cũng lâu lắm rồi mới về nhà, nhưng tôi lại thấy căn nhà lạnh lẽo vô cùng. Ba đang có hơi thăm tôi vài câu xã giao rồi giục tôi vào cầu xã giao rồi giục tôi vào thăm mẹ. Lúc này tôi mới để ý mẹ tôi gầy đi rất nhiều. Vừa nhìn thấy tôi bà đã hỏi:

- Mới về à con?

- Mẹ ốm sao mà gầy rộc đi thế ạ?

- À, mẹ mới ốm mấy hôm nay thôi nhưng dạo này theo mấy cô ở xóm đi tập ê rô bích nên giảm mỡ nhìn thế thôi.

- Thế mẹ ốm làm sao đấy ạ? Ốm mấy hôm sao không đi bệnh viện?

- Ốm bình thường thôi, thằng Phong nó thuê bác sĩ đến khám cho, không sao đâu con ạ.

Tôi nhìn mẹ, thế mà tên Phong cứ sốt sắng ca lên, thần sắc mẹ vẫn rất tốt. Đòi ai chẳng ốm đôi ba lần cơ chứ? Nói chuyện với mẹ một lúc tôi liền xin phép đi về. Tôi cũng không muốn Đức chờ lâu, mẹ không sao là tôi an tâm rồi. Mẹ cũng không nói gì, chỉ dặn tôi nếu được thì có thể về thăm mẹ thường xuyên.

Khi ra đến xe Đức liền hỏi:

- Mẹ có sao không?

- Không sao ạ, cảm cúm thông thường thôi anh.

- Ừ, thế mình đi ăn chút gì đi. Em muốn ăn gì nào để anh đưa đi?

Tôi hơi suy nghĩ một lúc rồi đáp lại:

- Vậy đi ăn bánh bột lọc đi anh, tự dung em thêm thêm.

Đức gật đầu, lái xe đến một quán lạ đường như mới mở rồi nói:

- Anh thấy bạn anh giới thiệu quán ăn này rất ngon. Mình thử ăn xem.

Tôi bước xuống trước đột nhiên suýt giật mình. Chủ quán bánh là một cô gái trẻ và rất giống Nguyệt. Thế nhưng khi định thần lại tôi mới biết không phải. Nhìn có nét giống nhau, nhưng con bé này có đôi mắt đen láy, còn đôi mắt Nguyệt hơi nâu và buồn. Chẳng biết Đức đến đây vì quán bánh ngon, hay vì con chủ quán ngon. Thú thực tôi hơi ghét mấy con xinh đẹp lượn lờ trước mặt người yêu tôi.

- Sao đứng đực ra thế, vào đi em.

Quán này khá đông khách, sạch sẽ, bày biện cũng mới lạ và đẹp mắt. Nhưng vì từ cái nhìn đầu tiên đã không ưng con chủ quán nên tôi không hào hứng lắm. Khi tôi vừa ngồi vào, nó đã lảng xăng chạy ra trước mặt cười tươi nói:

- Dạ, chào anh chị ạ. Anh chị đi hai người thôi đúng không ạ.

- Đúng rồi.

- Dạ anh chị muốn gọi gì ạ? Xin lỗi anh chị là hôm nay nhà em hơi đông khách nhân viên lại nghỉ mất hai người nên làm sẽ hơi chậm, mong anh chị thông cảm.

- Không sao đâu, Quý, em muốn ăn gì?

- Em ăn bánh bột lọc, nhiều cay ạ.

- Anh cũng vậy nhé.

Con bé nhân viên liền xúi xuống hơi chạm vai vào vai Đức rồi hỏi lại:

- Dạ, anh check lại hộ em xem đúng chưa ạ?

- Đúng rồi em.

Nhìn điệu bộ tà lả của nó tôi nóng hết mắt. Trần đời gặp cái thứ náo vô duyên như vậy, thấy người ta đi với gái thì tránh xa xa ra chút, sao không hỏi tôi đây này hỏi Đức làm gì? Đã vậy còn mặc chiếc áo hở vai nữa chứ. Thế nhưng tôi phải kìm lại, cô nờ nự cười thật tươi. Khi nó đi khuất tôi cũng nhìn theo, đột nhiên tôi thấy ở góc tường Phong đang ngồi. Anh ta quay lưng về tôi nên có lẽ không biết sự có mặt của tôi. Con chủ quán sau khi đưa ipad cho nhân viên order đồ thì quay lại chỗ Phong. Con này, hình như có máu thêm trai, trai nào nó cũng đu. Nó ngồi đối diện anh ta, đưa cho cốc nước cam rồi nói:

- Này! Nước cam chủ quán đích thân pha, hai trăm nghìn một cốc.

- Cô định cắt cổ lấy tiền đấy à? Nước cam quế gì hai trăm nghìn?

- Ôi cha cha, xem kia. Tôi cắt cổ lấy được tiền thì tôi cắt cổ anh ba đòi tám kiếp rồi. Anh xem anh nợ tôi bao nhiêu đến giờ vẫn chưa trả? Nhìn người cũng bóng loáng lịch sự, còn đi ô tô, mà mấy đồng tiền ăn bánh cũng nợ dài dằng. Tôi còn chưa thèm đòi lại nói giọng đầy với tôi cơ à?

- Tôi chưa thích trả chứ không phải không trả.

- Chưa thích của anh cả tháng nay rồi. Ban đầu còn nghĩ anh là công tử nhà giàu, hay tổng tài bá đạo như mấy gã trên truyền. Nhưng giờ có khi tôi phải về vắt chân lên trán mà suy nghĩ lại, có khi nào về lịch sự này của anh là để đi lừa đảo không? Mà trông anh cũng giống mấy gã đa cấp lừa mấy em sinh viên lắm đấy nhé.

Tôi nhìn Phong, anh ta vẫn vừa ăn vừa đáp lại lời con chủ quán:

- Tôi chỉ nghe vắt tay lên trán, chứ vắt chân lên quái là cái gì?

- Ha ha, chân tôi dài, nên tôi thích vắt lên trán, được chưa? Thế tóm lại hôm nay anh có trả tiền không thì báo.

- Hôm nay tôi quên ví.

- Vãi thật, hôm nào cũng quên ví.

- Tôi nhớ thật.

- Thật hay không kệ xác anh, anh coi quán bánh tôi là cái chỗ để anh vác miệng đến ăn rồi đi về à? Tôi kinh doanh chứ có phải làm từ thiện đâu?

- Mai tôi trả. Cô cứ làm gì mà đòi như đòi nợ thế?

- Ô, thế không phải là nợ thì còn là gì? Thế mà ban đầu chị Nguyệt giới thiệu ghê lắm, cái gì mà giỏi giang, đẹp trai, lại còn lắm tiền, biết điều. Chị em mà cũng lừa đảo nhau à?

- Thi đây cũng thế, ban đầu bảo gì mà dụ dỗ, hiền lành, ngọt ngào, xinh đẹp, chu đáo.

Con chủ quán lúc này hơi tức giận, bĩu môi nói:

- Anh đúng là cái đồ...

- Đồ gì?

- Không thèm nói nữa, bực cả mình, nhưng mà tôi nói cho anh nghe, đàn ông trên thế giới này có chết hết tôi cũng không thèm yêu anh đâu.

- Thế cô nghĩ đàn bà trên thế giới này chết hết tôi sẽ yêu cô sao? Mơ đi. Tôi nể Nguyệt Anh lắm mới tìm hiểu cô đấy, chứ cô nghĩ tôi thèm thường cô à? Tôi thèm bánh của cô thôi.

- Cái tên chết tiệt này... kia anh xem, gã đàn ông đang nghe điện thoại kia, đấy, đấy mới là xứng với tôi. Hiểu chưa?

Tôi không nghe được thêm gì nữa, bởi tai đang ù đi. Nguyệt? Nguyệt Anh. Hoá ra con chủ quán là họ hàng, chị em hàng học với con Nguyệt sao? Nó đang nói Đức mới xứng với nó sao, con đi này chứ. Tôi lên nhìn Đức, này giờ anh bận gọi điện cho đối tác, sự tò mò của tôi càng lúc càng lớn. Tôi liền đứng dậy nói nhỏ:

- Em đi giục người ta làm bánh cho nhanh.

- Ừ em đi đi.

Tôi đứng dậy đi ra quầy lễ tân, lúc này con chủ quán cũng đã đứng ở đó. Phong cũng đứng dậy, nhìn thấy tôi anh ta hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì chỉ khẽ sáo chào con chủ quán rồi đi về. Tôi không quan tâm nhìn con chủ quán rồi hỏi:

- Cô là chủ quán ở đây sao?

- Dạ vâng, đứng rồi chị có gì muốn dặn dò ạ?

- À không, báo nhân viên làm nhanh giúp tôi nhé, tôi hơi đói.

- Chắc sắp được rồi, chị cứ yên tâm đi.

- À cô này, cô tên gì nhỉ? Có card visit không, tôi xin sau này nếu thêm thì tôi gọi bánh.

- Dạ có chị ơi, em tên là Lâm. Đây là card của em, quán bánh Tuệ Lâm, lúc nào chị muốn ăn cứ gọi nhé. Bên em có ship đấy ạ.

Tuệ Lâm, cái tên hay đấy, báo sao nhìn giống con Nguyệt, hoá ra là họ hàng. Tôi nhìn cái mặt nó, tự dưng chỉ muốn cầm chai axit tắng thẳng vào. Đã thế ở góc bàn Đức lâu lâu lại liếc nhìn nó. Có khi nào, con này nó muốn cướp mất Đức của tôi không? Nhưng lúc này tôi không thể làm gì được, chỉ nín cười rồi quay đi.

Tôi và Đức dạo này tình cảm tăng lên rất nhiều. Anh cũng thể hiện rõ với tôi hơn bằng những cái siết tay khi ra ngoài đường. Tôi thực sự cảm thấy Đức thích mình, yêu mình chỉ có điều anh lại chưa một lần nói điều đấy. Chúng tôi vẫn chỉ là thứ tình cảm mập mờ, ở cùng nhau, ăn cùng nhau, có những đụng chạm cơ thể với nhau. Nhưng tuyệt nhiên chưa đi quá giới hạn, dù cho đôi lần tôi cũng thử mặc đồ gợi cảm mời anh. Điều này khiến tôi hơi lo sợ, chưa chính thức làm người yêu. Đức lại xuất sắc như vậy. Đến lúc thanh toán tiền, con Lâm lại lao về phía Đức rồi cúi xuống chạm bờ vai trần vào tay anh. Tôi cố ngăn con tức giận, phò phạch giờ ngoài đường nhiều lắm. Người yêu sếnh ra là mất như chơi, đã thế tôi và Đức cũng chưa có một cái gì gọi là chắc chắn. Tôi nghĩ vậy liền thờ dài, có lẽ tôi cần chủ động hơn một chút. Cả buổi ăn hôm ấy tôi chẳng ăn gì được vào bụng, đến lúc ngồi trên xe tôi đánh bạo nói:

- Cô bé chủ quán hôm nay xinh nhỉ anh nhỉ?

- Ừ

Mẹ kiếp! Sao tôi điên thế cơ chứ? Tôi không thèm hỏi nữa, anh lại cất lời:

- Mà sao em hỏi vậy?

- Không có gì đâu anh.

- Công nhận cô bé đó xinh thật, mà anh trông hơi giống giống một người, mỗi tội không nhớ ra đó là ai.

Trông giống con Nguyệt chứ ai, anh lại chuẩn bị rơi vào bẫy nhên nhện của hai chị em nó rồi đấy. Tôi không đáp nữa, anh hỏi tôi mấy câu tôi cũng vẫn không đáp. Đột nhiên anh phanh xe lại rồi nói:

- Hình như cốp xe bị sao ấy, em xuống xem hộ anh với được không?

Đã đang điên tiết, lại còn bắt tôi xuống xem cốp xe. Trước kia cái gì hỏng hóc anh cũng đợi tự nháy xuống. Có phải anh không xem tôi ra gì không? Nhưng tôi vẫn phải xuống, đột nhiên cốp xe bật ra, một chùm bóng bay bay lên, còn có một bó hoa hồng lớn đặt ngay ngắn ở đó. Tôi há hốc mồm kinh ngạc, Đức cũng bước xuống lấy bó hồng đưa cho tôi đột nhiên quý xuống:

- Làm người yêu anh nhé.

Tôi không dám tin, một nỗi xúc động trào lên, sống mũi cũng cay xè. Anh thấy tôi đứng đực ra thì nói nhỏ:

- Nhận đi em, anh mời chân rồi đây này.

- Không phải anh khen chủ quán bánh Tuệ Lâm xinh sao, sao không yêu nó.

- Đồ háp, ghen à?

- Thêm vào ghen.

- Thôi đi, lại chả ghen, anh trêu em thế thôi. Cô ấy xinh, nhưng xách dép cho em.

- Điều.

- Điều gì, thật đấy.

Tôi bật cười, nhận lấy hoa hồng rồi ôm chầm lấy anh. Anh cũng ôm chặt tôi vào lòng nói nhỏ:

- Em háp lắm, phải tin anh chứ. Tình cảm anh dành cho em rõ ràng thế cơ mà.

- Nhưng... nhưng sao anh lại yêu em. Em vẫn không tin nổi, thật sự đấy, và lại... anh cũng biết chuyện như video của Nguyệt đăng lên đó.

- Anh nói rồi, khi yêu một người người đó thế nào không quan trọng. Đối với bản thân anh, em rất tốt, đêm nay anh sẽ kể cho em nghe, vì sao anh yêu em, yêu em từ bao giờ. Giờ ngoan, hai đứa mình về nhà thôi.

Hai đứa mình về nhà. Câu nói này khiến tôi còn xúc động hơn cả câu anh yêu em. Căn nhà nhỏ của tôi và Đức. Đến lúc lên xe về, tôi vẫn lảng lảng hạnh phúc. Thực sự không dám tin, được anh cầu hôn quá là một điều bất ngờ, ban này còn đau lòng còn giận đối anh vì anh khen con Lâm. Giờ mới thấy mình nhỏ nhen ích kỷ. Đàn bà là thế, yêu ai thật lòng là ghen ghê lắm. Tôi cũng vậy thôi.. Đến khi vào trong nhà, anh về phòng đi tắm, tôi cũng ôm bó hoa vào lòng, tôi nay biết đâu sẽ là đêm lãng mạn của tôi và anh. Khi về đến phòng đột nhiên có điện thoại của Bình. Hân ta khẽ nói:

- Đạo này không thấy cô ta đâu. Tôi bị mất dấu chưa tìm được, có cần theo dõi nữa không?

- Có chứ, theo dõi xem nó có chữa với ai, nếu là với thằng chồng cũ của nó thì thôi, nhưng nếu với thằng khác thì chụp cho tôi xem. Để tôi cho cả thiên hạ biết bộ mặt lẳng lơan của nó.

- Vâng, tôi biết rồi, mai tôi huy động thêm anh em tìm.

Tôi tắt máy thờ dài, mày muốn hạnh phúc hơn tao sao? Không dễ đâu Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nghe xong điện thoại tôi liền đi tắm. Hơi nước ấm áp khiến tôi tự dưng thoải mái lạ kỳ. Hôm nay, được Đức tỏ tình đến giờ miệng vẫn không khép được lại vì hạnh phúc. Thực ra ngay từ lần đầu gặp tôi đã thấy ánh mắt anh nhìn tôi

rất khác. Phải rồi, sao tôi không nhận ra cơ chứ? Lần công tác đầu tiên, lần anh báo vệ chở cho tôi khi con Nguyệt hại tôi, rồi cả bức ảnh của tôi anh để trong tủ. Nhất định đêm nay tôi sẽ hỏi anh cho rõ.

Khi tôi tắm xong ra ngoài Đức đã ngồi trên ghế, anh thấy tôi thì vẫy vẫy tay nói nhỏ:

- Lại đây với anh.

Tôi mỉm cười tiến lại gần, mùi hương trên cơ thể anh phả ra thơm nức mũi. Anh đưa tay lên tóc tôi chau mày nói:

- Sao tóc ướt thế?

- Em tắm bị bắn vào.

- Thế mà không chịu sấy nữa, cái đồ trẻ con. Ngồi im đây.

Đức vừa nói vừa đứng dậy đi vào phòng lấy máy sấy, một tay anh kéo nhẹ dây buộc tóc, một tay cầm máy. Cứ thế anh bật lên rồi luồn tay vào da đầu, nhẹ nhàng hát từng sợi tóc lên. Chưa một người đàn ông nào đối xử dịu dàng với tôi như vậy hết. Nhưng tự dung tôi chợt sợ hãi, tôi không còn trong trắng. Ngực tôi bỗng run lên từng hồi, liệu rằng Đức có để ý tới điều này không? Anh đầu sao cũng là người đàn ông hoàn hảo... tôi càng nghĩ càng thấy hoang mang tốt độ. Anh càng dịu dàng, tôi càng lo, nếu như anh biết tôi không còn trinh... anh vẫn sẽ yêu tôi chứ? Chuyện video con Nguyệt đăng lên còn thông cảm được, còn có thể coi như một trò chơi nhưng chuyện này, liệu Đức có chấp nhận?

Tôi lên nhìn anh, anh vẫn bình thản vừa sấy tóc vừa trách móc tôi không biết lo cho sức khỏe. Anh còn nói, từ nay mỗi ngày về nhà, chỉ muốn được thấy những bữa cơm tôi nấu anh nghiệm tôi mất rồi. Càng như vậy, tôi càng thấy bản thân mình có lỗi với Đức. Thế nhưng tôi không dám nói ra. Anh sấy tóc xong kéo tôi nằm lên đùi rồi hỏi:

- Thực ra, em có biết anh yêu em từ rất lâu rồi không?

Tôi biết, biết chứ, từ khi thấy bức ảnh anh gửi tôi đã lờ mờ đoán ra. Nhưng tôi vẫn giả vờ lắc đầu đáp:

- Dạ... không. Anh yêu em từ lâu rồi? Là từ bao giờ cơ?

- Từ khi còn học cấp ba, anh học trường Đặng Trần Côn, nhưng một lần may mắn được tham dự cuộc thi Học sinh thanh lịch của trường em... được thấy em từ lúc đó. Khi ấy, em lên nhận giải, anh đã nghĩ sao lại có một cô gái vừa giỏi giang vừa xinh đẹp như em cơ chứ? Thực sự em rất khác những cô gái khác, em xinh nhẹ nhàng, không thể thu bảnh bèo mà rất đáng yêu luôn. Từ hôm ấy về, chẳng hiểu sao cứ tương tư mãi. Đến mấy hôm sau, tổng kết lớp, anh giả vờ chạy sang trường em đòi giao lưu, thực chất muốn gặp em. Lúc đấy anh còn chụp được một tấm hình em cười rất tươi. Chỉ đáng tiếc, anh nhân tin em không trả lời. Cũng đúng thôi, hoa khôi thanh lịch của trường làm sao để ý tới anh cơ chứ. Năm lớp 12 thi anh được ba mẹ cho đi du học, lúc đó bức ảnh chụp em là thứ duy nhất về em mà anh mang theo. Những năm học bên đó, anh cũng dò hỏi nhưng không ai biết em

Đức nói xong ngừng lại, cúi xuống thơm lên trán tôi rồi mới nói tiếp:

- Em có biết, ở nước ngoài xa xôi, anh thực sự rất rất muốn được gặp lại em một lần. Lúc đó anh đã biết thế nào là thích một người, em không biết cảm giác nhớ nhưng một người nó mòn mỏi thế nào đâu. Nhưng rồi thời gian qua đi, anh mới người dần. Rồi sau này khi về Việt Nam anh cũng thử dò hỏi về em nhưng chả ai biết. Anh đã nghĩ, có lẽ chúng ta chỉ có duyên duy nhất lần ấy. Không ngờ lúc làm hồ sơ về công ty này anh đọc được bảng danh sách có tên em. Ngày đầu anh đến, thấy em ngồi bên dưới, tím anh như nháy ra khỏi lồng ngực. Trái đất tròn thật, có những người tưởng như đã quên, chẳng ngờ lại gặp đúng lúc như vậy. Từ lúc đầu gặp lại, anh đã rất muốn hỏi han muốn được trò chuyện cùng em. Nhưng anh sợ em nói anh vô vấp, thối lỗ nên chỉ biết giữ trong lòng. Có điều càng giữ lại khó chịu, anh cũng đã nghĩ rất kỹ, anh không nên im lặng như hồi cấp ba nữa, anh không muốn bỏ lỡ em thêm một lần nào cả. Quý, anh thực sự, thực sự rất yêu em

Tôi nhìn Đức, bất giác sống mũi cay xè. Hoá ra nhân duyên của tôi và anh lại như một bộ phim ngôn tình. Trước kia chưa gặp anh, tôi còn nghĩ mình yêu Hải. Nhưng hình như không phải, Hải chưa từng khiến tôi có cảm giác an toàn như Đức, cũng chưa từng cho tôi sự dịu dàng, chu đáo tinh tế thế này. Tôi yêu Đức. Sự thật là vậy, tôi yêu anh đến mức, một chút cái chạm nhẹ của con Lâm bảnh bèo đã khiến tôi phát điên, tôi yêu anh đến mức chỉ muốn giữ anh cho mình, tôi yêu anh đến mức, bỗng muốn thu mình mà làm cô vợ dụ hiền của anh.

- Quý, có lẽ em cũng ngạc nhiên lắm đúng không? Mà ngày xưa em kiêu thật. Anh nhắn cho em chẳng biết bao nhiêu tin nhắn em đều không trả lời lại. Nếu không có khi hai đứa mình cười nhau từ năm mười tám tuổi cũng nên. Giờ em đang là mẹ bím sữa nấy đứa con rồi, còn anh sẽ là ông bố bím sữa, đầu bù tóc rối đi làm.

Tôi không kim được bật cười thành tiếng. Sao anh đáng yêu thế cơ chứ.

- Ha ha, anh yên tâm, em không để anh bê bết thế đâu. Dù có con cũng sẽ chăm chồng chứ nhất định không bỏ bê.

- Giờ mình nghỉ vậy thôi, lúc con vào hai vợ chồng bận lắm chứ đâu.

- Thế em sẽ báo mẹ qua trông con cho mình cũng được anh nhờ.

Phải rồi, mẹ tôi rảnh thế cơ mà, mẹ sang chăm cháu, để tôi còn có thời gian chăm chút cho tôi và Đức chứ. Mỗi nghĩ tôi đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Nếu có con gái, nhất định nó sẽ là cô gái xinh đẹp nhất trên đời, nếu có con trai, cũng sẽ là chàng trai mạnh mẽ, giỏi giang không ai sánh bằng. Đức kéo tay tôi lên thơm chụt vào.

- Thực sự, anh đi xa lâu ngày, anh rất muốn có một gia đình đúng nghĩa. Ở nhà ba mẹ cũng giục miết, xa ba mẹ bao nhiêu năm, giờ lại ở Thủ đô lập nghiệp anh thấy mình rất cô đơn. Anh biết hơi vội để nói ra điều này, nhưng hai đứa mình cùng hai sáu, hai bảy tuổi rồi. Anh rất muốn có một gia đình nhỏ đúng nghĩa. Thực sự, anh ra đời buồn trải rất mệt mỏi, chỉ muốn về nhà có một bữa cơm ấm áp. Mà em nấu cơm rất ngon, còn ngon hơn những mâm cơm đầy ắp sơn hào hải vị ở các nhà hàng khác.

Mặt tôi đỏ bừng, không vội chút nào cả, tôi cũng đến tuổi cần một mái ấm rồi. Đêm ấy dưới ánh đèn vàng tôi và Đức nói nhiều chuyện lắm. Anh kể cho tôi nghe cuộc sống bên nước ngoài, kể cho tôi nghe nỗi nhớ nhưng về tôi. Mãi tận khuya, Đức mới bế tôi về phòng, anh đặt tôi nằm ngay ngắn kê hôn lên trán tôi rồi giục tôi ngủ. Đến lúc anh quay đi, tôi mới tự hỏi, rốt cuộc anh là người đàn ông từ tế duy nhất trên thế giới này hay sao. Tại sao anh không hề đụng chạm vào cơ thể tôi? Thế nhưng cũng tốt, như vậy anh sẽ không biết tôi đã mất đi sự trong trắng. Tôi cũng muốn đối với anh, tôi là cô gái hoàn hảo.

Khi cánh cửa khép lại, tôi liền vội vàng lên mạng tìm kiểu dịch vụ và màng trình. Đến gần ba giờ sáng tôi đã tìm được một địa chỉ tin cậy. Sáng hôm sau khi vừa tỉnh dậy đã thấy Đức đang ốp trướng. Anh đeo tạp dề nhìn như một người chồng thực thụ. Nhìn thấy tôi anh liền nói:

- Dậy sớm thế, hôm nay thứ bảy mà. Em cứ ngủ đi.

- Em quen rồi anh ạ. Mà anh ơi em báo, hôm nay em về nhà mẹ mai em sẽ về nhé. Thứ hai đi làm rồi, em sợ mấy hôm nữa bận không có thời gian về thăm mẹ thường xuyên được.

- Vậy ăn sáng xong anh chở em qua.

- Không cần đâu anh, em tự đi cũng được. Hôm nay anh vẫn phải đi làm mà. Em được nghỉ chứ anh có được nghỉ đâu.

- Nhưng anh không yên tâm để em đi một mình.

- Trời, em lớn chừng này anh có gì không yên tâm.

- Anh sợ mấy gã đàn ông khác dòm ngó em.

Tôi bật cười đáp lại:

- Tỷ em bị kín dĩ, được chưa?

- Thật nhé, chứ tính anh ghen tuông lắm đấy. Người yêu xinh đẹp thế này anh chả muốn cho đi đâu. Mà từ hôm qua, em đồng ý làm người yêu anh, là phải tránh xa bọn con trai khác, nhớ chưa?

Anh vừa nói vừa mang ra bàn hai đĩa bánh mì trứng cùng một cốc sữa. Đàn ông đi nước ngoài về, galang, chu đáo. Có người yêu thế này quả là mất mát. Tự dưng nghĩ đến việc mấy hôm nữa học lớp, nhất định tôi sẽ mang anh đi cùng, người đầu từ ngoại hình, công việc, địa vị đến tính cách cũng hoàn hảo thế này. Để xem lũ bạn cấp ba còn dám khinh thường tôi nữa không.

Ăn sáng xong Đức đi làm trước, tôi đợi anh đi thì liền ra mắt taxi đến một bệnh viện thẩm mỹ. Sau khi tư vấn và thăm khám tôi được đưa lên bàn để tiến hành và màng trình. Thực ra, tôi nghĩ Đức ở nước ngoài có lẽ cũng không quan trọng điều này. Thế nhưng tôi vẫn muốn anh nghĩ rằng tôi là người đầu tiên của anh.

Và màng trình không đau đớn lắm, sau khi và xong tôi nghỉ ngơi một lát rồi bắt taxi về một khách sạn gần chung cư của Đức. Đến chiều khi đang nằm ngủ thì có điện thoại. Đức gọi hỏi tôi ăn uống ra sao, còn hỏi mẹ tôi đã khỏi ốm chưa? Tôi trả lời qua loa cho có lệ rồi hỏi xem anh có nhớ tôi không. Cả đêm ấy nằm nghĩ đến việc nếu tôi và Đức lấy nhau, có lẽ đêm tân hôn cùng anh sẽ là đêm hạnh phúc nhất trên đời. Số tiền vừa bỏ ra chẳng bỏ bèn gì với việc cuộc sống của hai đứa viên mãn, hạnh phúc.

Đêm ấy dù rất nhớ người yêu, nhưng tôi vẫn cố gắng chịu đựng. Đến chiều hôm sau tôi mới bắt xe về. Đức đang ngồi ở ghế sofa xem tivi, đột nhiên anh khẽ buồn điều khiển đi về phía tôi siết chặt rồi nói nhỏ:

- Nhớ em quá.

- Sao thế, em mới đi có một ngày thôi mà.

- Một ngày thì sao chứ? Ai bắt em khiến anh quen với việc có em ở nhà rồi, giờ em đi trống trải không chịu được. Nhớ em phát điên lên rồi.

- Vậy từ nay em không đi nữa, được chưa?

- Thật đấy, hứa nhé. Mà không, nếu em đi đâu, cho anh đi cùng. Với anh bảo này, lần sau em về thăm mẹ, để anh đi với nhé. Anh cũng muốn được gặp mẹ. Nghiêm túc đấy.

Tôi nghe Đức nói, lại nhìn thấy sự chân thành trong mắt anh tôi hiểu. Anh thực sự nghiêm túc trong mối quan hệ này. Mà tôi cũng không thể trốn tránh việc đưa anh về ra mắt mẹ được. Tôi gật đầu đáp lại:

- Vâng, vậy đợi bao giờ mình rảnh em sẽ đưa anh về ra mắt nhé. Được chưa?

- Được! Để anh ôm tý cho đỡ nhớ đã. Nghiện mất rồi.

Trước tôi cứ tưởng Đức lạnh lùng, chẳng ngờ anh lại chả khác gì một đứa trẻ con to xác. Tôi khẽ ngược mắt nhìn anh, phải công nhận anh đẹp trai thật đấy, nét nào ra nét đấy, chẳng những vậy còn cao hơn tôi cả một cái đầu. Chưa một người đàn ông nào khiến tôi muốn hy sinh mọi thứ như anh.

Những ngày tiếp theo, tôi và Đức giống như một cặp vợ chồng son. Hằng ngày anh đưa tôi đi làm, đến chiều về hai đứa cùng nấu cơm ăn. Sau gần một chục ngày nghỉ phép ở công ty, không biết bằng cách gì Đức xóa tan mọi tin đồn và những tiếng xì xào ở sau lưng tôi. Không ai nói gì nữa, chỉ có điều khoảng cách giữa tôi và những con đàn bà lắm điều ở đây mãi chẳng thể gần gũi hơn được. Điều đó cũng không quan trọng lắm, tôi cần Đức, cần công việc chứ cần gì đám người này.

Ngày nào cũng như ngày nào Đức đều đưa tôi ra siêu thị mua đồ, anh cũng không giấu giếm mối quan hệ của hai đứa. Đi đâu anh cũng dắt tôi đi cùng. Đức rất ít khi đi chơi, trừ một số cuộc họp phải ăn cơm với đối tác, nhưng anh đều đưa tôi đi theo. Còn bình thường anh đều về nhà cùng tôi vào bếp, cùng tôi thức dậy, cùng tôi nấu những bữa cơm đầy đủ trọn vẹn. Một buổi tối của ngày đầu đông, tự dưng trong bữa cơm anh lấy chai rượu vang ra cùng tôi uống. Khi hơi men đã ngà ngà, đột nhiên Đức khẽ kéo tôi vào lòng rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn rất sâu. Tôi cũng tự nhiên đáp trả lại, hơi men rượu thơm nức phả vào mũi. Chiếc lưới ướt át của Đức khiến toàn thân tôi run lên. Trước kia tôi và Đức cũng từng hôn nhau, chỉ có điều nụ hôn chạm nhẹ phớt qua. Đây là lần đầu anh hôn tôi sâu như vậy. Đột nhiên bàn tay anh khẽ chạm lên vai tôi, rồi bắt đầu đi xuống dưới. Tôi không kìm được, bấu chặt anh. Nhưng rồi đột nhiên anh dừng lại tát mạnh một cái vào mặt mình rồi nói:

- Quý, xin lỗi em, anh hồ đồ quá.

Tôi bị mất hứng, hơi chùng hững. Anh kéo tôi chặt vào lòng an ủi:

- Thật ra... anh không tự tử như em nghĩ đâu.

- Là sao ạ?

- Anh cũng có dục vọng như bao người đàn ông khác. Anh... anh không kìm được khi ở bên em. Thật sự, càng yêu em, anh càng muốn em... Quý... anh... anh rất muốn...

Tôi bật cười, chẳng lẽ đây là lần đầu của anh sao? Nhìn anh lúng túng tự dưng thấy hạnh phúc kinh khủng. Tôi tiến lại gần, hôn chụt lên môi anh đáp lại:

- Chẳng phải anh đi nước ngoài nhiều năm sao? Em tưởng bên đó người ta sống thoáng chứ.

- Đúng vậy, nhưng anh thật sự muốn em hiểu, anh nghiêm túc với em chứ không phải chơi bời. Quý, mấy hôm nữa, anh sẽ đưa em về ra mắt ba mẹ anh. Sau đó... sau đó chúng ta đi đăng ký kết hôn được không? Như vậy anh sẽ là chồng em, anh thực sự không muốn em nghĩ anh chỉ đến với em vì tình dục.

Nghe đến đây, tôi bỗng thấy Đức suy nghĩ trưởng thành quá. Anh không hề tầm thường như đám con trai bây giờ. Tôi dụi dụi đầu vào vai anh không đáp. Thực ra suốt thời gian ở cùng nhà với anh, tôi đã thắc mắc chẳng lẽ anh là thánh nhân. Bởi dù có những đụng chạm thân mật nhưng anh không hề đi quá giới hạn. Hôm nay nghe anh nói, nghe anh giải bày tôi mới hiểu. Ở cái xã hội này, tình yêu vốn dĩ rất nhạt nhòa, chỉ như tàn tro gió thổi là bay, giới trẻ sống cũng thoáng, thích thì ngó với nhau, không thích thì thôi lại chia tay chia chân. Cái suy nghĩ này của Đức thì trái ngược, khiến tôi cảm thấy mình như bông hoa được anh nâng niu trân trọng.

Đêm hôm ấy, Đức và tôi vẫn ai về phòng nấy. Thế nhưng câu nói cuối cùng của anh trước khi trở về phòng khiến tôi càng hành diện:

- Anh muốn khi mọi người công nhận em là vợ anh anh mới dám đi quá giới hạn. Anh muốn em biết, anh yêu em nhiều đến mức nào, nhiều đến mức, anh có thể giữ lại được dục vọng trong cơ thể mà giữ gìn cho em.

Anh đi rồi, câu nói ấy vẫn vang vang trong tai tôi. Dù cho thân dưới của tôi đã ướt át, nhưng tôi cũng kìm lại được. Phải rồi, tôi cũng muốn để dành màng trinh mỏng manh này đến đêm tân hôn cho anh kia mà.

Những ngày này bên Đức, tôi cảm thấy bình yên lắm. Tôi thậm chí còn chẳng muốn ra khỏi nhà, chỉ muốn được về, được ở cạnh anh. Đầu phải mình anh nghiền tôi, tôi cũng nghiền anh phát điên lên rồi. Có đôi lần Phong gọi tôi, vẫn cái giọng gắt gỏng bắt tôi về thăm mẹ, nhưng tôi gọi điện mẹ nói rất khỏe nên tôi lại thôi. Thú thực, tôi không muốn về nhà ba dượng. Một phần vì Đức, một phần vì ngoài mẹ ở đó còn có Phong và ba dượng. Mà tôi thì cũng không muốn gặp hai người họ cho lắm. Tôi cũng không hiểu vì sao, Phong cứ phải tỏ ra mình là người con hiếu thảo lắm gì. Xã hội có công nhận, tôi cũng chỉ thấy tình cảm anh ta dành cho mẹ tôi giả tạo bỏ xừ. Làm gì có người con nào yêu ba dượng, mẹ kể cơ chứ?

Một ngày tôi thứ bảy Đức lại chở tôi ra quán ăn của con Lâm vì anh bảo thêm bánh bột lọc. Tuy tôi không thích nó, nhưng công nhận bánh của nó làm rất ngon. Khi vừa đến nơi tôi lại gặp Phong ở đó, anh ta đứng trên Lâm, còn cười đùa rất vui vẻ. Tình ra cũng cả tháng rồi tôi mới gặp lại anh ta, xem chừng mối quan hệ của Phong và con chủ quán bánh tốt lên rất nhiều. Thế cũng ổn, chứ tôi không muốn mỗi lần đến ăn bánh lại phải ghen tuông khi thấy nó tà lưà người yêu tôi. Thế nhưng không ngờ, khi Đức vừa vào con Lâm đã chạy ra vui vẻ nói:

- Anh Đức, sao lâu rồi anh mới đến đây? Anh bảo nghiện bánh của em, mà chả thèm đến gì cả.

- Anh bận lắm, mà từ sau có khi em ship bánh cho anh chứ anh cũng lười đi.

- Ôi giờ, chuyện nhỏ, chỉ cần cho em địa chỉ, em ship tận giường cho anh.

Ồ tiền sư con điên này, nó nghĩ gì mà trước mặt tôi dám nói ra câu đấy. Tôi lờ mắt nó một cái, nhưng hình như nó không thèm để ý, vẫn cọ cọ tay vào tay Đức. Tôi nghiến chặt răng, chỉ muốn hất cả nước mắm lên đầu nó nhưng lại phải nhẫn nhịn. Đến khi mấy đĩa bánh được bày ra, tôi nuốt không trôi. Mỗi lần đến đây là mỗi lần tôi khó chịu. Cũng may, Đức không dính thính của nó, chỉ tập trung chú ý vào tôi. Đến khi ăn xong, Đức đi lấy xe. Tôi nhún cơ hội ấy liền giả vờ gọi con Lâm ra ngoài rồi nói:

- Chị lấy card visit của em rồi, sau anh Đức mà thêm bánh, chị sẽ gọi em ship nhé.

- Ô, chị với anh Đức ở chung một nhà à? Em tưởng chị chỉ là đồng nghiệp của anh ấy chứ?

- Không, chị là vợ anh Đức.

- Vợ anh Đức?

- Đúng vậy, bọn chị sắp lấy nhau rồi.

Con Lâm nghe xong, mặt tái mét, hai hàng lông mày chau lại. Một lúc sau nó khẽ thở dài đáp:

- Vâng. Em hiểu rồi.

Nó vừa nói xong, Phong đã từ đâu bước ra giữ chặt tay tôi cất tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Nói rồi, anh ta lờ xềnh xệch tôi vào một góc. Tôi tức điên người gào lên:

- Tôi và anh có chuyện gì mà nói, anh điên à?

- Cô đừng có gào thét lên, tại sao tôi báo cô về thăm mẹ cô không về?

- Tôi bận. Với lại không cần anh nhắc, mẹ tôi chứ có phải mẹ anh đâu mà mượn anh quan tâm?

- Mẹ ốm vẫn chưa khỏi, mà ở đây có xa lắm đâu. Mỗi tuần về một lần có cũng không làm được sao?

- Mẹ nói với tôi mẹ khỏi rồi, anh đừng có giả vờ. Sao anh cứ bắt tôi phải về thế nhỉ, tôi không muốn về. Buông tay tôi ra.

- Cô mà cứ thế này sau hồi hận không kịp đâu.

Hồi hận? Việc gì tôi phải hồi hận chứ? Tôi bật cười rồi rít lên:

- Sao anh lúc nào cũng tỏ ra anh là người từ tế thế nhỉ? Tôi sống thế nào, tôi ra sao không mượn anh quan tâm.

- Phải, cô sống thế nào, tề với cả xã hội này thế nào tôi không quan tâm. Nhưng đến ngay cả mẹ cô, cô cũng thế này thì cô có còn là con người nữa không? Tôi và cô đều là con riêng, nhưng đâu sao trên danh nghĩa vẫn là anh em, sao cô không một lần coi mọi nhà anh cũng sẽ quý tôi. Tôi không cần biết cô bận rộn thế nào, nhưng đây là lần cuối tôi nhắc cô. Từ nay mỗi tuần về thăm mẹ một ngày. Mẹ thực sự không khoẻ đâu, tôi cũng không nói nhiều đâu. Còn cô thích làm gì mặc xác cô, tôi không quản. Dù sao tôi nói cô cũng có nghe đâu, nhưng việc về thăm mẹ, nhất định cô phải về. Ba mẹ giờ cũng già rồi, không còn như trước, cô đừng có kiểu hỏi hột như vậy nữa.

Anh ta vừa nói xong, xe của Đức cũng tới. Tôi hất tay anh ta ra đáp:

- Được rồi, tôi biết rồi.

Phong nhìn tôi, lắc đầu quay đi. Khi lên xe Đức liền hỏi:

- Ai vậy em?

- Anh trai em.

- Anh trai?

- Vâng, chỉ có điều em với anh ấy khác khẩu nhau nên ghét nhau lắm. Tuy thương trong lòng nhưng cứ gặp mặt là cãi nhau nên em không muốn gặp.

Tôi biết chuyện này cũng không thể giấu anh được mãi, thời nói trước sau này dẫn anh về ra mắt cũng đỡ ngỡ. Mà nói thực ra, tôi cũng không hề muốn đến đây. Con Lâm đâu sao cũng là có họ với con Nguyệt, nếu nhờ nó mở miệng khai gi ra thì chết. Tôi nghĩ vậy liền nói:

- Anh Đức, em mới tìm được chỗ quán bánh ngon hơn. Từ sau mình ra chỗ đây ăn nhé.

- Được, em muốn thế nào cũng được.

Đấy, đàn ông là phải như Đức, tôi ghét kiểu người cục súc như Phong. Tôi khinh!

- Quý, hôm trước mẹ gọi anh. Mẹ bảo muốn gặp em sớm. Mẹ bảo qua năm được tuổi cũng muốn tổ chức đám cưới luôn. Anh cũng muốn gặp gia đình em sớm nữa. Nên hai đứa mình sắp xếp, qua tháng này hết bận anh sẽ đưa em về nhà trước, được chứ?

Tôi nghe xong, dù cũng đã chuẩn bị trước nhưng vẫn sợ. Đức lại nói:

- Mẹ anh dễ tính lắm, hiền khô à. Mẹ xem ảnh em rồi, khen em xinh, cũng bảo muốn gặp con đâu tương lai nữa. Em cứ chuẩn bị tinh thần đi. Và lại, có anh rồi. Đừng lo.

Phải rồi, chỉ cần có anh, tôi cũng không còn lo lắng gì nữa. Những ngày sau đó, tôi bắt đầu đi làm tóc chuẩn bị cho cuộc gặp đại sự sắp tới. Gặp ba mẹ chồng tương lai kia mà, tôi phải chuẩn bị cho kỹ càng chứ. Tôi yêu Đức, yêu anh rất nhiều, tôi tin mọi người nhà anh cũng sẽ quý tôi. Tự dưng, nghĩ đến việc được cùng Đức làm đám cưới, được nặc váy cô dâu tôi hạnh phúc tột cùng. Tôi còn thử lên mạng, tìm mấy chỗ chụp ảnh cưới đẹp. Mẹ anh bảo qua năm được tuổi, mà giờ đã là đông, còn mấy tháng nữa thôi, không chuẩn bị không được.

Thế rồi, ngay buổi sáng ngày tôi về ra mắt khi đang chuẩn bị quần áo thì có tin báo từ gã du côn tôi thuê. Hắn ta gọi điện cho tôi thông báo sau gần hai tháng mất tích giờ hắn đã tìm ra tung tích con Nguyệt. Hoá ra nó đi Sài Gòn, giờ mới quay lại. Gã du côn sau khi kể một lượt thì nói:

- Mà hôm qua tôi thấy nó đi cùng một thằng đàn ông khác vào bệnh viện phụ sản.

- Có phải thằng tôi gửi ảnh cho anh không?

- Không, cô check tin nhắn đi tôi gửi cho.

Không phải Hải, vậy con Nguyệt có chứa với ai mà đi cùng người đó vào bệnh viện phụ sản? Tôi tắt máy mở tin nhắn ra đọc, đột nhiên toàn thân sững lại. Người đàn ông đi cùng con Nguyệt vào bệnh viện phụ sản là Đức? Chỉ có điều, anh mặc bộ quần áo thể thao khác mọi ngày, nhưng tôi vẫn nhận ra được. Tôi bàng hoàng, không thể tin nổi, người nóng bừng đi vội ra phòng khách, lúc này Đức cũng ở phòng tắm ra. Tôi nuốt nước bọt khẽ nói:

- Anh Đức, anh có lừa dối em chuyện gì không?

- Anh không, sao em hỏi vậy.

- Anh nói thật chứ?

- Thật, em sao thế? Nếu anh lừa dối em, anh còn đưa em về ra mắt làm gì? Hấp à, giờ chuẩn bị quần áo đi, tỳ còn về. Sao em lại nghĩ gì linh tinh à? Giờ về nhà gặp ba mẹ anh rồi mà, em xem, mình còn xem áo cưới các thứ, anh lừa em sao không ngủ cùng em rồi cao chạy xa bay chứ.

Tôi không muốn ghen tuông vô cớ, chỉ có một bức ảnh này, tôi cũng không thể vu oan cho anh, mà anh nói cũng đúng, anh chưa làm gì tôi, sao có thể gọi là lừa. Nhưng con cuồng nộ trong lòng tôi đang rất lớn, tôi tin Đức, nhưng tôi không tin con Nguyệt. Thế nhưng tôi vẫn mỉm cười đáp lại:

- Vâng.

Nói xong về phòng gọi lại cho gã du côn, hắn ta nói cả tháng nay không tìm được Nguyệt. Tự dưng hôm nay lượn lờ qua khu nó ở thì thấy nó bắt xe ra bệnh viện nên hắn ta đi theo. Ra đến đó một lúc thì tự dưng thấy con Nguyệt ngã vào Đức, rồi không biết thế nào Đức lại đưa nó đi vào trong. Tôi nghe xong tức run người, rốt cuộc sao Đức lại xuất hiện ở bệnh viện Phụ sản cơ chứ? Nhưng rồi tôi tự trấn an mình phải bình tĩnh. Nếu như, đó là của Đức, tôi càng không thể để cái thai đó sinh ra được. Không thể nào, không thể nào.

Chuẩn bị quần áo xong, ra đến xe, tôi vẫn hoang mang vô cùng. Có khi nào con Nguyệt đang chơi tôi?. Đức vừa lái xe vừa nói:

- Có chuyện gì vậy em?

- Dạ không ạ.

- Anh thấy em bồn chồn.

- Không đâu. Em bình thường mà.

Đức không nói gì, đột nhiên tôi cũng thấy trên màn hình anh có điện thoại. Vừa nhìn thấy số, tôi đã nhận ra ngay đó là số con Nguyệt. Số này số cũ của nó, Đức lên nhìn tôi rồi nghe, không biết đầu dây bên kia nói gì chỉ nghe tiếng Đức đáp lại:

- Tôi biết rồi, cô không cần lo. Mai tôi sẽ chuyển tiền cho cô, được chưa? Tôi nói rồi, cô đừng có phiền phức thế được không?

- ...

- Tôi đã nói là tôi làm.

- ...

- Thôi, tôi đang bận thế này.

Nghe Đức nói xong, tôi chợt như hiểu ra. Hình như cái thai đó của Đức, con Nguyệt đang bắt Đức chịu trách nhiệm. Tại sao? Tại sao lại thế cơ chứ? Tại sao anh lại để con Nguyệt có thai. Tại sao vậy? Tôi chỉ thấy tim mình nghẹn lại, cổ họng khô khốc. Lúc này, tôi chỉ muốn gào lên hỏi anh, nhưng rồi tôi cố trấn tĩnh, nếu con Nguyệt cố tình gài bẫy anh, tôi càng phải bình tĩnh. Tôi không thể mà ấu trĩ xử lý mọi việc được. Tôi hít một hơi thật sâu sau đó xoay

người nhắn tin cho gã du côn

“Mai anh rủ thêm hai ba người, xem xét thế nào dàn dựng tai nạn giao thông rồi khiến nó sẩy thai cho tôi. Đừng đảm nó chết, chỉ khiến nó sẩy thai thôi để khỏi phải chịu tội cứ dàn dựng sao cho hai xe máy đi ngược chiều tông vào nhau rồi đâm trúng nó ấy.”

“Vâng, để tôi bàn thêm.”

Nhấn xong tôi vẫn chưa hết run, tuy rằng chưa chắc chắn, nhưng tôi phải trừ hậu họa trước đã. Dù sao Đức cũng định cưới tôi, chắc chắn con Nguyệt giờ trở với Đức. Chấn chấn là như vậy. Tôi phát điên, phát rò lên mất thôi. Còn cái giọng ậm ừ của Đức, không. Tôi không còn thời gian mà điều tra xem nữa, tôi phải trừ hậu họa trước. Lúc này việc quan trọng là về nhà Đức ra mắt, chuyện vì sao con Nguyệt có thai với Đức tôi sẽ điều tra sau

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bận Thân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tôi cũng không biết bao lâu mình mới bình tĩnh lại được. Bên ngoài trời se lạnh, lòng tôi cũng nặng nhứt như chì. Đức vừa lái xe vừa nói:

- Em có run không? Họ nhà anh cũng đông lắm đấy.

Tôi không sợ gặp gia đình anh, lúc này tôi lại chỉ mong về sớm, chỉ mong có đám cưới sớm. Thực sự, tin con Nguyệt được Đức đưa đi viện phụ sản giống như sét đánh ngang tai, linh cảm của tôi cứ bất an kiểu gì ấy. Tôi không muốn đêm dài lắm mộng. Cố gắng lắm tôi mới nở được nụ cười gương gạo đáp:

- Dạ cũng bình thường, trước sau gì cũng gặp. Mà anh ơi, mẹ anh muốn hai đứa mình cưới nhau sớm ạ?

- Đứng rồi em, mẹ bảo anh cũng lớn tuổi rồi, muốn hai đứa đăng ký kết hôn rồi qua Tết sẽ làm đám cưới.

Nghe đến đây tôi thờ phào đi đôi chút, chỉ cần được làm vợ Đức trước đã, mấy con le ve bên cạnh tôi sẽ xử sau. Phái rồi, ai bảo người yêu tôi xuất sắc quá làm gì, đám con gái bây giờ dù cho bị anh từ chối cũng như con thiêu thân mà lao vào chứ chẳng đùa. Tôi nhất định phải giữ anh cho chắc.

- Quý, hôm trước em xem váy cưới thế nào rồi?

- Dạ, em cũng xem mấy chỗ rồi anh. Nhưng mà nói cái này anh đừng máng em nha.

- Sao thế?

- Thực ra, hôm trước em có đến bên TuArt thử trước một cái váy cưới. Tại anh bận quá mà em xem thì lại thấy rất đẹp, không kìm được đành đi thử trước.

Đức nhìn tôi bật cười, đáp lại:

- Thế mà không chụp ảnh cho anh xem. Nhưng anh nghĩ váy cưới của chúng mình sẽ đặt may, em tham khảo mẫu đi, sau đó anh thuê người thiết kế may. Đời người cũng chỉ có một lần thôi, anh muốn em là cô dâu xinh đẹp nhất.

- Nhưng may thế tốn kém lắm... .

- Đừng nói thế, em xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất.

Sống mãi tôi bất chợt cay xé, lúc này tôi thực sự hiểu ra, Đức yêu tôi rất nhiều. Tôi sẽ không nghi ngờ anh, tôi sẽ âm thầm giúp anh khỏi bận tâm gì đến con Nguyệt nữa. Xe cứ men theo con đường quốc lộ đi về quê Đức. Tính ra tôi cũng vô tâm phết, yêu nhau mấy tháng giờ mới biết quê Đức ở đâu. Trước kia từng hỏi, nhưng anh không trả lời, chỉ nói từ từ sẽ đưa tôi về. Khi xe đi đến cổng chào của tỉnh, tôi mới giật thót mình. Đức và Nguyệt cùng quê. Lý do gì đến ngay cả quê chồng sắp cưới của tôi cũng cùng quê nó vậy? Chính vì vậy nó mới tà lùa anh sao? Con ôn vật này, vì có gì nó may mắn thế cơ chứ? Nhưng tôi không thêm chấp, quan trọng tôi sắp đường hoàng mặc áo cô dâu, sắp đường hoàng được ký vào tờ giấy đăng ký kết hôn, sắp đường hoàng làm vợ danh chính ngôn thuận của anh rồi. Mà kể ra, con Nguyệt cũng lằng lằng phết chứ chẳng đùa, mới chia tay chồng vài tháng đã có mới khác. Khâm phục!

Trên xe, mẹ Đức gọi mấy cuộc, hình như bác gái rất sốt ruột muốn gặp tôi. Tôi nghe anh nói chuyện với mẹ, mà tim cứ như muốn nhảy ra ngoài.

Xe đi thêm chẳng biết bao nhiêu cánh đồng nữa mới đến nhà Đức. Anh phi xe thẳng vào trong, khi tôi vừa bước xuống đã choáng ngợp với cơ ngơi nhà anh. Hai bên là hai toà nhà ba tầng to lớn như biệt thự, ở giữa là căn nhà gỗ năm gian rộng rãi. Nhà anh có sân vườn rất rộng, phía trước um tùm cây cối. Đức đứng bên cạnh, một tay xách mấy túi đồ, một tay dắt tôi vào rồi nói:

- Vào nhà đi em, có lẽ mọi người đang chờ bên trong. Ông bà anh ở nhà này cùng ba mẹ, còn hai bên là nhà chú thím nhưng khi ăn uống mọi người tập trung nhà ông bà hết.

Lúc này tôi mới thấy run run, lần đầu gặp phụ huynh của người yêu không run sao được. Hai đứa tôi tiến vào căn nhà gỗ năm gian, thế nhưng tôi thấy hơi im ắng. Lúc bước vào chỉ thấy ông bà anh đang ngồi phe phẩy quạt nan. Đức cúi xuống lễ phép nói:

- Con chào ông bà, ba mẹ con và chú thím đầu hết rồi ạ?

- À, ba mẹ mấy vừa chạy ra ngõ đón chị mày rồi, còn chú thím ở đằng sau chắc sắp vào rồi, đi vật mấy quả xoài thôi.

- Dạ vâng, ông bà ơi, đây là Quý người yêu con.

Tôi nghe vậy liền cúi đầu khoanh tay chào:

- Dạ con chào ông bà ạ. Hôm nay lần đầu con đến nên có chút quà biếu ông bà, đây là tỏ yến tốt cho người già lắm ạ.

- Ôi giỏi, bày vẽ ra quà cáp làm gì nữa. Thế hai đứa đi từ mấy giờ mà giờ mới đến?

- Bọn con đi từ tám giờ sáng ạ.

- Đi đường cao tốc luôn phòng?

- Dạ.

Tôi vừa nói xong bên ngoài cũng có tiếng lao xao, vừa nhìn ra đã thấy cặp vợ chồng trung niên bước vào. Đức liền nói.

- Đây là chú Minh thím Thư, là chú hai của anh, còn đây là vợ chồng chú út, chú Quân với thím Nụ. Dạ còn đây con xin giới thiệu với mọi người đây là người yêu con tên Quý ạ.

- Dạ, con chào chú thím ạ. – Tôi lễ phép đáp.

Chú thím của Đức nhìn tôi gật đầu mỉm cười. Gia đình anh công nhận đồng thật, ngồi nói chuyện tôi mới biết Đức còn một chị gái và một em trai, vợ chồng chú thím hai thì có hai đứa con gái, vợ chồng chú thím ba thì một trai một gái. Thế nhưng đồng thế này mới vui. Mấy chú thím của Đức cũng có vẻ hiền khách, ngồi hỏi han tôi rất nhiều. Thím ba của anh còn kể, hôm nay vì gặp cháu dâu tương lai mà mọi người đã dậy từ sớm chuẩn bị. Tôi nhìn mâm cỗ đầy ắp đặt trên ba sập gỗ tự dựng xúc động kinh khủng. Bàn ăn đã sắp sếp đầy đủ, chỉ chờ ba mẹ anh về nữa là có thể ngồi ăn. Khi tôi còn đang gọt xoài thì ngoài sân có một chiếc ô tô tiến vào.

- Ba mẹ mấy đón chị về rồi đấy, cả thằng Minh Anh với con Lâm cũng cùng về luôn. - Bà ngồi trên giường vừa bồm bồm nhai trầu vừa nói.

Gặp ông bà, chú thím cũng không thể nào mà run như gặp ba mẹ chồng tương lai được. Tôi đứng ở trong nhà mà cứ thấp thỏm, nhưng tôi cũng nghĩ rồi, tính cách tôi cũng vui về lễ phép, chẳng có gì phải sợ. Huống hồ mới gặp, chú thím, ông bà anh đã tỏ ra quý tôi, tôi tin ba mẹ anh cũng chẳng có lý do gì mà không thương tôi hết.

- Đức ơi, về rồi hả, người yêu đâu? Mà chạy ra xách đồ cho mẹ với nào.

Tôi nghe tiếng mẹ anh gọi liền bấu bấu tay anh rồi nói:

- Hai đứa mình ra giúp mẹ một tay đi.
- Em cứ đứng trong này đi, anh chạy ra xách đồ rồi vào. À không em ngồi xuống xếp bát đĩa ra với các thím cũng được.

Tôi không còn cách nào khác đành ngồi xuống, vừa xếp bát vừa hồi hộp lo lắng. Khi chiếc bát cuối cùng được xếp ra, mọi người cũng tiến vào. Tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên mẹ anh đã nói:

- Đầu, con đầu tương lai đầu nhĩ?

Tôi nghe xong, liền vội vàng đứng dậy đưa tay với túi quà, đột nhiên toàn thân tôi sững lại. Túi quà trên tay cũng rơi bụp xuống đất, những mảnh thủy tinh và xuống nền nhà vỡ tan tành. Phía trước mặt tôi là bà Quỳnh, ông Quyền, ngay bên cạnh là con Nguyệt, và con chủ quán bánh Tuế Lâm, cùng một gã đàn ông giống Đức y đức. Tôi không thờ nổi, toàn thân lúc này bỗng giống như bị ném một phát thật mạnh từ tầng hai mươi của chung cư xuống đất.

- Quý, đây là ba mẹ anh.

Lời Đức cất lên không những không khiến tôi tỉnh táo nổi mà càng khiến đầu óc tôi thêm choáng váng. Rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao ba mẹ của Đức lại là ba mẹ của con Nguyệt? Hình như có ai đập một chiếc búa vào não tôi, đau như chết đi sống lại. Tôi vẫn chưa thể nào tin nổi những gì diễn ra trước mắt. Gã đàn ông đứng bên cạnh Nguyệt giống hệt Đức, chỉ có điều anh ta mặc bộ quần áo thể thao đầy khỏe mạnh. Tôi không thoát được lên lời, toàn bộ những câu chào hỏi nghẹn lại nơi cổ họng. Lúc này tôi mới như chợt bừng tỉnh, gã đàn ông mà mấy tên du côn gọi cho tôi không phải Đức.

- Quý, em sao thế? Chào ba mẹ anh đi chứ.

Đức lại lần nữa cắt lời, tôi cố gắng lắm mới thoát ra được câu:

- Cháu... cháu...

Thế nhưng vừa nói đến đây, con Nguyệt đã tiến về phía tôi, rồi nhìn Đức hỏi lại:

- Đức, đây là người yêu em sao?

- Dạ vâng.

Nguyệt thấy vậy, khẽ đưa tay về phía tôi về mặt giả tạo cười nói:

- Chào em, chúng ta nên bắt tay một cái để làm quen em nhĩ? Chị tên Nguyệt Anh, còn em tên gì.

Tôi cứ nghĩ nó lao vào đánh chửi tôi, thế nhưng không, nó cười cợt càng khiến tôi thêm nhục nhã. Lúc này tôi mới như bừng tỉnh, cuộc gặp mặt của Đức và Nguyệt ở sân bay, cuộc điện thoại hôm nay Đức nói, lần con Nguyệt đưa video tôi hại nó lên facebook Đức đứng ra giúp đỡ. Hình như có ai tát tôi mạnh lắm, mạnh đến mức tôi bắt đầu hình dung được ra mọi chuyện. Bỗng dưng toàn thân tôi không thể đứng vững được nữa, ngồi sụp xuống đất, bàn tay chạm vào mấy mảnh thủy tinh vỡ nát. Nguyệt khẽ ngồi xuống, cười lớn nói:

- Sao vậy Kim Quý? Không ngờ đúng không?

Tôi nhìn nó, bàn tay còn không thể đưa lên nổi, cả thân người không còn chút sức sống, chỉ như muốn đổ vật xuống đất. Nó lại cắt giọng đều đều:

- Đứng lên nói chuyện từ từ nào bạn hiền?

Lúc này tôi mới hiểu ra, đây là một vở kịch có sắp xếp, một vở kịch hoàn hảo của chị em nhà con Nguyệt. Tôi nhìn Đức, anh vẫn lặng yên không nói gì, sống mũi tôi bắt chợt cay xè, có thứ gì đó nghẹn nghẹn nơi đáy tim. Con Nguyệt đưa bàn lên khoé mắt tôi lúc đầu thờ dãi nói:

- Khóc? Cũng biết khóc sao?

Bà Quỳnh khoanh hai tay trước ngực, giọng đánh thép:

- Lúc mày cướp chồng con gái tao, lúc mày hại nó sống dở chết dở, lúc mày đăng ảnh nó lên facebook, lúc mày thuê lũ xã hội đen định hại nó sảy thai, lúc mày mua thuốc phá thai về pha vào ca nước cho nó định uống sao mày không khóc? Giờ mày oan ức lắm hay sao mà khóc với lúc? Mày oan ức lắm hả?

Tôi nhìn bà, nỗi nhục nhã khiến tôi không còn mặt mũi nào mà ngẩng lên, chỉ cúi gằm mặt rồi bật khóc nức nở. Tiếng nấc chú thím của Đức chửi rủa khiến tôi càng thêm xấu hổ. Con Nguyệt kéo mạnh tôi dậy rồi ấn xuống giường gào lên:

- Mày ác đến mức tàn tạn lương tâm luôn cơ mà, sao giờ đây lại khóc? Những chuyện mày làm với tao, tao có thể cho qua hết, nhưng mày thuê xã hội đen định dàn dựng để gây tai nạn cho tao, để hại cả bào thai còn chưa được sinh ra thì mày là quỷ chứ không phải người. Quý, trên đời này, luật gì mày cũng có thể lách được nhưng luật nhân quả thì không! THÌ KHÔNG! Mày có hiểu không? Tại sao, mày không biết sai mà sám hối, mày vẫn chứng nào tật nấy? Tại sao mày còn định hại cả con tao. Nếu như không vì tao biết trước, thì giờ mẹ con tao sẽ bị mày hại đến thế nào?

- Nguyệt à...

- Đến giờ mày vẫn dám gọi tên tao sao? Tao chưa từng, chưa một lần chơi xấu với mày, nhưng mày lại luôn bày mưu bẫy kế hại tao. Mày đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh, mẹ mày làm gái thì sao? Trên đời này còn nhiều mảnh đời khổ hạnh hơn đây mà sao người ta vẫn sống lương thiện. Tao nói cho mày nghe, anh trai nuôi của mày, còn đáng thương, còn bất hạnh hơn mày cả tỷ lần nhưng anh ấy lại là người lương thiện còn mày thì không? Bản chất mưu mô đố kỵ của mày ngấm vào máu rồi. Đừng ngụy biện cho cái việc ác mà mày gây ra nữa đi, đến ngay cả mẹ mày, mày cũng còn không thương thì đừng có ngụy biện một điều gì sất! Đến ngay cả một đứa bé không tội tình gì mày cũng nãm lần bảy lượt định hãm hại. Rốt cuộc mày định đến bao giờ mới tỉnh ngộ? Mày ác như thế còn chưa đủ hả? Hay mày vẫn thấy này đúng? Há?

Những lời con Nguyệt nói, khiến tôi không tài nào mà trả lời được, phải rồi, trả lời gì được đây? Tôi lại nhìn Đức, bị con Nguyệt lừa dối không đau đớn bằng bị anh lừa. Nỗi đau như hàng ngàn mũi kim đau vào tim. Tôi yêu anh là thật, tại sao anh lại mang tình cảm của tôi ra đùa. Nước mắt mặn chát chảy xuống miệng tôi, Đức bắt chợt lên tiếng:

- Quý, sao cô lại khóc? Lúc cô khiến chị gái tôi khóc, có bao giờ cô nghĩ, rồi sẽ ngày có người làm cho cô phải khóc hay không?

- Tại sao?

- Tại sao gì?

- Tại sao anh lại lừa dối tôi? Chỉ vì để trả thù cho chị gái anh, anh mang tình cảm của tôi ra làm trò đùa hay sao?

- Phải rồi, trên đời này tôi rất ghét, rất căm hận những người mang tình cảm của người khác ra làm trò đùa. Nhưng, đối với cô thì không! Tôi không một chút gì áy náy hết, thực ra đã rất nhiều lần tôi định dừng cái trò chơi lại này. Thế nhưng cô lại khiến tôi phải tiếp tục khi cô dù đã ở cạnh tôi suốt ngày bảy mư hai hại chị tôi. Giá mà có tự mình tỉnh ngộ sớm, thì e rằng cô sẽ không có ngày hôm nay.

Tôi không kim được, khóc nức nở hỏi lại:

- Đức, anh đã bao giờ, một chút nào yêu tôi hay chưa?

- Chưa từng!

Câu nói cuối cùng của anh, như một cú vạ thẳng vào mặt tôi. Đau đớn, đau đến mức không một nỗi đau nào có thể lớn hơn được. Tôi biết anh căm hận tôi thay Nguyệt, thế nhưng chẳng lẽ, những hành động kia của anh không một chút tình cảm nào? Tôi đã từng mong, dù ít ỏi thời cũng còn khiến tôi thấy an ủi phần nào. Vậy mà không, câu trả lời “chưa từng” chẳng khác gì một mảnh dao sắc nhọn đâm thẳng nơi lồng ngực bên trái. Tôi loạng choạng đứng dậy. Thấy rằng đánh tôi, chửi tôi còn thấy đỡ đau hơn thế này rất nhiều. Tôi yêu anh là thật, là thật cơ mà. Chẳng lẽ, đến ngay cả một chút tình cảm anh dành cho tôi cũng không có hay sao? Giờ dường như tôi mới hiểu ra rằng, trước kia tôi với Hải tôi chưa từng yêu. Thế nhưng cảm giác này của Đức gây ra, nó đau lắm, đau như tẽ liệt cả trái tim đang đập. Bà Quỳnh nhìn tôi rồi nói:

- Quý, vì đồ kỵ mà mày hại người khác ra thế này. Chuyện mày hại con Nguyệt, tao biết lâu rồi, thế nhưng con gái tao nó quá lương thiện, nó nghĩ đến mày mà không thèm trả thù mày. Nhưng mày vẫn không biết đường mà tính ngộ, mày vẫn hại nó. Chứ cái cơ mà mày tao chỉ cần một cái búng tay cũng khiến mày thân bại danh liệt. Mày ghê gồm đến mức định hại nó phải mất đi đứa con. Mày ác hơn cả thú, mày khóc cái gì? Mày ra kia mà khóc với thiên hạ, ai thông cảm cho mày, ai thương mày thì ra đây mà khóc chứ đừng khóc với tao. Chừng nào thiên hạ bị mày hãm hại như con tao thì tao tin sẽ chẳng ai thông cảm nói cho thứ ác nhân như mày đâu, tao cũng nói thẳng luôn. Dẫu cho thiên hạ có nói gì, lần này tao cũng sẽ không tha cho mày. Những việc mày làm, nhân chứng, bằng chứng rõ ràng. Lần này tao sẽ đưa ra pháp luật. Phát tán ảnh nóng đã check được id, thuê bọn du côn đánh con Dung rồi vu oan cho con Nguyệt, video đồ thuốc ngủ hại con Nguyệt cũng có cả rồi. Mày không thoát khỏi án tử đâu! Đức Anh, tiền bạn gái của con về, nhà này không chấp nhận cái loại con đầu vô phúc, thất đức như vậy.

Tôi không còn chịu nổi, mặc kệ những mảnh thủy tinh dưới sàn nhà liền chạy một mạch ra ngoài. Trời mùa đông nhưng toàn thân tôi mồ hôi tủa ra như mưa. Đám cưới trong mơ tan tành như bong bóng. Tôi không biết mình chạy ra khỏi căn nhà năm gian ấy bao lâu, chỉ đến khi đứng lại thấy mình đang ngồi giữa cánh đồng hoang vu lạnh lẽo. Tôi mặc kệ cô rơm, nằm ra gào lên khóc nức nở. Lúc này đây, tôi chỉ thấy cuộc đời như màn đêm đen kịt. Tại sao vậy cơ chứ, tại sao cơ chứ? Đầu óc tôi lúc này như một mớ hỗn loạn không thể nào mà thoát ra nổi. Tôi đã sai thật sao? Tôi đã sai thật sao? Đi tù, không, tôi không thể đi tù. Không thể nào... tôi phải quay lại, phải quay lại, không tin

phải cầu xin... tôi không thể đi tù được. Sao tôi vội vàng chạy ra đây chứ, không... không tôi không thể đi tù được.

- Quý!

Tiếng Nguyệt lại cất lên, tôi mở mắt ra nhìn nó, chỉ thấy một màu nhoe nhoe. Nó đứng khoanh tay trước ngực nhìn xuống giọng lạnh lùng:

- Tao hy vọng lần này đi tù, mày ở trong đó sẽ sám hối và tỉnh ngộ được ra.

Tôi nghe xong, bàng hoàng bật dậy quỳ xuống chân nó van xin:

- Nguyệt, đừng mà, đừng... mày bảo mẹ mày đừng làm thế, đừng làm thế.

- Không! Đến giờ phút này tao không thể nào còn cho mày nổi một cơ hội được nữa.

- Tao cầu xin mày... đừng mà.

- Mày về đi! Cũng đừng tìm thêm cách hãm hại tao nữa, tao từng nói rồi, người làm trời nhìn, đừng có nghĩ mấy điều ác mày làm giấu được trời được đất. Tao cũng quá đau đớn rồi, không còn bất cứ một cơ hội nào dành cho mày nữa đâu.

- Đừng làm thế với tao, mày muốn gì cũng được, đừng cho tao vào tù là được. Tao cầu xin mày, nghĩ đến tình cảm bao năm qua của tao và mày đi

- Vậy lúc mày làm thế với tao, mày có nghĩ tình cảm của tao và mày không? Mày có nghĩ không hả?

- Tao xin lỗi... nhưng tao xin mày đấy.

- Đừng xin tao, mà tự xin lương tâm của mày đi.

Nói xong nó cũng bỏ đi, tôi bỏ lê lên chạm vào chân nó nhưng chỉ nhận được cái hất ra đầy lạnh lùng. Tôi như một kẻ chết đuối chới với giữa dòng bão lũ mà chỉ mặc cho nước cuốn trôi.

Cũng không biết tôi khóc đến mức nào, rồi về nhà ra sao, chỉ biết khi mở mắt ra đã thấy mình nằm trong căn chung cư cũ. Ở ngoài có tiếng con Lâm và con Nguyệt nói chuyện:

- Chị, chị về đi.

- Ủ, để chị khép cửa rồi về. Em có về không? Hay chờ Phong?

- Em chờ anh ấy thôi, anh ấy bảo lát qua đón em, tiện thể muốn nói chuyện với cô ta nữa. Thực ra, hôm trước anh ấy cũng tâm sự trước kia có một khoảng thời gian từng thích cô ta, nhưng giờ hết rồi kiểu như không hẳn thích mà thương rồi ngộ nhận tình cảm đó.

- Chị hiểu mà, Phong thương nó, coi nó như em gái, muốn nó tỉnh ngộ, nhưng nó không chịu tỉnh còn bị nó cắn lại.

- Vâng.

- Thôi. Chị về đây, à còn nữa chị nghe báo ba Phong biết chuyện của hai đứa rồi hả? Giờ đầu sao cũng có sự ràng buộc với nhau rồi đấy. Thế mà ban đầu cứ ghét nhau.

- Sự cố thôi mà chị, hu hu em bị lừa.

- Có việc gì, chị thấy Phong tốt đấy chứ. Còn suốt ngày hời chị sữa nào tốt nữa chứ.

Tôi nghe xong, liền bật dậy chạy ra, thế nhưng bàn chân đau đớn không lê nổi. Mất một lúc rất lâu sau tôi mới có thể ra ngoài nhưng con Nguyệt đã đi khuất, chỉ có Lâm đang đứng ngoài cửa. Bên ngoài chợt có tiếng lạch cạch, cứ ngỡ là Phong, phải rồi Phong thân với con Nguyệt, tôi sẽ nhờ anh ta cầu xin con Nguyệt đừng để tôi vào tù. Thế nhưng không phải Phong mà là bà Châu. Tôi đưa tay quệt ngang dòng nước mắt chưa kịp nói bà ta đã lên tiếng:

- Lâm, cái Nguyệt về rồi hả?

- Dạ vâng chị ấy vừa đi

- Châu ra ngoài đi cô muốn nói chuyện với Quý một lát.

- À dạ vâng.

Bà Châu nhìn tôi lạnh lùng nói:

- Ngồi xuống đi, tôi có chuyện rất rất quan trọng muốn nói với cô.

- Có... có chuyện gì vậy cô?

Bà ta ném cho tôi một sấp giấy rồi khẽ rít lên:

- Bản xét nghiệm ADN của cô và thằng Hải.

ADN? Tôi nghe xong, một linh cảm bất an chợt dấy lên, đến khi dòng chữ in hiện thị tôi thấy mình suy sụp hoàn toàn

“CÓ quan hệ huyết thống...”

Bản đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tôi nhìn bà Châu, hai tay không còn nổi một điểm tựa chỉ biết buông thõng. Bà Châu lại cất tiếng, nhưng lần này giọng bà nghe cằn cằn:

- Cô thấy chưa, thấy chưa? Báo ứng đấy, báo ứng đấy. Tại sao ngay từ đầu cô lại bám lấy nó, cô và nó là anh em ruột đấy. Cao xanh ơi, sao tôi lại khổ thế này, tôi làm gì mà ra nông nỗi này.

Từng lời bà Châu nói ra như hàng ngàn chiếc kim chạy xuyên qua mạch máu rồi đâm thẳng vào tim. Cổ họng tôi trào lên một thứ gì đó rất tôm lợm, rồi đột nhiên nôn khan. Tôi không kim được lao đến phía bà gào lên:

- Không, không thể nào. Cô nói dối đúng không?

- Đây là mẫu tóc của thằng Hải, cô có thể mang đi xét nghiệm lại. Mang đi luôn đi.

Câu nói của bà Châu khiến toàn bộ hy vọng mong manh cũng vỡ tan tành. Tôi ngửa mặt lên trời gào khóc nức nở, ngày hôm nay sao quá đau thương, sao cuộc đời tôi lại thành ra thế này. Bà Châu nghiêng chặt răng, gân trên trán gật lên hồi, một lúc lâu sau mới từ từ nói:

- Ngay từ đầu khi gặp cô, tôi đã thấy cô rất giống mẹ cô. Mẹ cô năm xưa từng cặp với chồng tôi. Chỉ có điều, ngàn vạn lần tôi không dám tin cô lại là con của ông ấy. Tôi đã làm gì sai? Cả cuộc đời này đến giờ, tôi chưa từng làm việc gì thất đức, tại sao ông trời nỡ đối xử với tôi như vậy?

- Cô ơi, không thể nào, không thể nào đâu cô...

- Không thể nào? Quý, cô thấy chưa? Vì ai mà mọi chuyện ra nông nỗi này? Nếu như cô biết điều, cô sống an phận cô đừng tham sân si, ghen tỵ với con Nguyệt mọi chuyện có thành thế này không? Cô làm khổ bản thân mình chưa

đủ, còn làm khổ sang cả những người xung quanh. Có hài lòng chưa? Hài lòng chưa hả? Anh trai, em gái loạn luân với nhau, nỗi nhục nhã này bao giờ rửa cho hết.

Loạn luân. Là loạn luân đấy, nỗi kinh tởm chính bản thân mình càng lúc càng lớn. Tôi bỗng rùng mình, nghĩ đến lúc tôi và Hải trên giường, một luồng khí lạnh chạy dọc phía sau lưng.

- Cô biết vì sao tự dưng tôi lại đi xét nghiệm ADN không? Có lẽ, chính mẹ cô cũng không biết cô là con gái của chồng tôi đâu. Thế nhưng, từ lúc gặp cô, rồi gặp lại mẹ cô đến dạo gần đây tôi mới nhớ ra. Những tháng ngày chồng tôi cặp với mẹ cô rất trùng khớp với thời gian bà ta mang bầu cô. Tôi đã thử liều mình mang mẫu tóc của cô đi xét nghiệm ADN cùng thằng Hải, trời trêu thay... Bao nhiêu ngày hôm nay tôi đã không thể nào ngủ được. Mỗi lần chọn mất ngủ đến thảng con ngu muội của mình lại đau như chết đi sống lại. Nhục nhã, nhục nhã lắm cô biết không? Giá mà hai đứa chỉ là vô tình yêu nhau tôi có đau cũng đỡ hơn cảm giác này. Con riêng của chồng, đi gạ tình anh trai ruột cùng cha khác mẹ với nó.

Bà Châu vừa nói, nước mắt cũng giàn giụa trên gương mặt. Tôi không dám nhìn bà, quý hai chân xuống nền nhà lạnh lẽo rồi ngả vật ra. Bà Châu không nói thêm gì nữa, khẽ đưa tay quệt ngang mắt rồi đứng dậy bỏ đi. Lúc này trong đầu tôi không đi nổi. Tôi... đi gạ tình anh trai ruột cùng cha khác mẹ. Tại sao? Tại sao Hải lại là anh trai ruột của tôi cơ chứ? Có MV gì rất mới của Mr Siro kể về cô gái và chàng trai là anh em ruột đem lòng yêu nhau nhưng không ai biết. Ai ai cũng tiếc thương, cũng cảm động cho mỗi tình ấy. Nhưng còn tôi, tôi không tiếc thương, tôi chỉ thấy khinh bỉ bản thân mình vô cùng tận. Bởi lúc này đây, tôi chợt hiểu ra rằng, là do tôi sai, lỗi là ở tôi. Tôi đưa tay lên, và thẳng vào mặt mình đến mức máu me miệng máu mũi tuôn ra ồ ạt ộc. Thế nhưng nỗi đau thể xác vĩnh viễn không bằng nỗi đau trong lòng. Tại sao tôi có thể làm ra điều ích kỷ bản tui như vậy cơ chứ? Mấy lời nói của bà Châu cứ văng vảng bên tai. Phá nát hạnh phúc của anh trai bằng việc cùng anh ta làm tình. Tôi chết đi cho rồi.

Tôi ném chiếc cốc thủy tinh xuống nền nhà, nhặt một mảnh vỡ lên. Tâm trí tôi lúc này không còn ổn định, chỉ thấy đầu óc như một mớ bòng bong, chết là hết đúng không? Thế nhưng khi mảnh thủy tinh còn chưa kịp cắm vào cổ, bên ngoài đã có tiếng cạch cửa. Một bóng đen khẽ lao vào, đột nhiên chạy về phía tôi giật lấy mảnh thủy tinh rồi nói:

- Có điên rồi hả?

Tôi ngơ ngác mắt nhìn lên, cô gái trước mặt thật giống Nguyệt. Gương mặt xinh đẹp tựa như một thiên thần. Là con chủ quán bánh Tuệ Lâm? Tay nó vừa giật mảnh thủy tinh bắt chợt rớm máu. Thế nhưng nó không để ý, kéo tôi dậy giật lên:

- Cô định tự tử nữa sao? Cô bắt hiểu với mẹ cô như vậy còn chưa đủ hay sao mà còn định tự tử? Cô muốn mẹ cô sống quăng dòi còn lại trong nỗi đau đớn à? Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi cho tôi nhờ.

Tỉnh lại? Còn tỉnh lại được nữa không? Tôi bật cười khanh khách đẩy mạnh nó ra đáp lại:

- Cô đi đi, ra khỏi nhà tôi đi, tôi muốn một mình. Cô là cái gì mà cô dòi ở đây?

- Tôi không là gì, nhưng tôi nói cho cô biết cô không được phép chết.

- Cô là cái gì mà dạy dòi tôi, cứ đi, cứ đi. Các người cứ hết đi.

Đột nhiên con Lâm tát bốp vào mặt tôi, giọng đánh thép gào lên:

- Mẹ cô...

Thế nhưng mới nói đến đây nó liền dừng lại, im bặt. Hai khoé mí nó chợt ướt đầm long lanh, sống mũi đỏ ửng. Nó nuốt nước bọt, đưa tay lau mấy giọt nước ở mắt rồi thờ dãi nói:

- Quý, những việc cô gây ra, đều là cô tự mình làm. Không ai ép cô cả, cô tự làm thì phải có trách nhiệm với nó. Cô gây ra rồi nghĩ cái chết là xong sao? Cô có bao giờ nghĩ đến người khác chưa, đến ngay cả bây giờ cô cũng ích kỷ như vậy. Có chết đi rồi cuộc đời coi như chấm dứt, nhưng người sống thì phải thế nào? Mẹ cô dứt ruột đẻ ra cô, nuôi nấng cô bằng ngần này tuổi, cô không một lần báo đáp công ơn sinh thành, rồi cô ra đời gây chuyện, sau đó tự vẫn phui bọ hết mọi thứ bụi trần, để lại cho mẹ cô nỗi đau bao giờ mới nguôi? Có than thân trách phận, nhưng cô xem đi, mẹ cô vì cứu bà ngoại cô mới đi làm cái nghề mặt hàng ấy, nhưng bà vẫn cho cô một cuộc sống tử tế, cuộc sống của cô còn tử tế hơn rất rất nhiều người đấy. Đúng là bà ít dành thời gian cho cô, nhưng để kiếm từng đồng tiền nuôi cô bà không hề sợ ai chê bai. Còn cô thì sao, cô chỉ nghĩ cả thế giới nợ mình, cô có bao giờ nghĩ có nợ mẹ cô cả thế giới không?

- Cô...

- Cô đi ngủ đi, ngày mai tỉnh dậy sống đàng hoàng lại đi. Tỉnh ngộ đi.

Nó vừa dứt lời, bên ngoài cũng có tiếng cạch cửa. Phong bước vào nhìn tôi, nhìn mấy mẩu thủy tinh ở dưới nền nhà. Tôi bật khóc khẽ nói:

- Hai người về đi, tôi muốn được một mình.

Phong không nói gì, cúi xuống nhặt mấy mẩu thủy tinh, tôi cũng không quan tâm bước vào phòng. Con Lâm đi theo sau, nó đặt một hộp cháo lên bàn rồi quay ra ngoài. Tôi nằm lên giường, nước mắt chảy dọc hai bên thái dương. Ở ngoài kia có tiếng Phong với Lâm nói chuyện, hình như anh ta hỏi tay nó sao lại chảy máu, chân nó sao lại sứt sứt, hình như nó không nói tại tôi, chỉ nói bắt cắn mà như vậy. Bỗng dưng, nỗi mất mát trong lòng tôi lại càng thêm lớn.

Khi bước chân của hai người đi khuất, tôi mới dám nức lên nghẹn ngào. Cặp lồng cháo vẫn nóng hổi nhưng tôi không nuốt nổi. Trong màn đêm đen kịt, tôi bỗng thấy nhớ những ngày ấu thơ. Càng đau đớn, tủi nhục, xấu hổ, tôi lại càng nhớ da diết. Trên đời này không có chữ như như... tôi không còn quay lại được nữa rồi. Ngay từ lần đầu khiến Nguyệt biến mất khỏi cuộc thi thanh lịch đã là bước chân đầu tiên tôi tự biến mình thành kẻ thù của Nguyệt. Hoá ra trước nay tôi chưa từng coi nó là bạn, chỉ có nó tự coi tôi như vậy. Sa chân vào vũng bùn đen rồi giờ đây tôi nhận ra mình mãi chỉ nằm trong đó không thoát ra nổi. Để rồi... tôi loạn luân với chính anh trai mình. Đây thực sự là báo ứng của tôi sao? Cả đêm tôi cứ nhìn trần trần lên trần nhà lạnh ngắt, nghĩ đến những việc mình làm liên tục rùng mình. Đứa bé trong bụng Nguyệt, nếu đó là con của Hải, vậy... vậy mà tôi suýt nữa đã giết chết cháu mình khi chỉ còn là một bào thai. Giữa đêm tôi không còn nằm được nữa, ngồi bật dậy hai tay nắm chặt tóc cao xé đến mức chảy cả máu trên da đầu, không biết tôi đã đánh cho mình bao nhiêu cái vạ, bao nhiêu sợi tóc rụng rơi là cả cả nền nhà. Chỉ biết khi trời sáng dậy tôi nhìn mình trong gương mà ngỡ đó không phải tôi. Đúng rồi, đầu phải tôi, trong gương là con ác quỷ máu lạnh. Không phải tôi.

Cuối cùng, tôi cũng thua, tôi thua một cách thảm hại. Tôi không thua Nguyệt, không thua Phong mà thua chính bản thân mình, thua phần người ít ỏi. Phần con trong tôi đã thắng một cách hoàn hảo. Hai mắt tôi thâm quầng, khoé môi rí máu, phần mặt bầm tím, mái tóc xo rối bù xù... Nỗi kinh tởm lại giống như sóng ngầm trào lên khiến tôi nôn mửa liên tục.

Hôm qua Nguyệt nói rằng sẽ đưa mọi chuyện ra Pháp Luật, khi ấy tôi đã sợ hãi biết bao. Thế nhưng lúc này đây, tôi lại không còn cảm giác ấy. Bởi toà án lương tâm đang giống như một gã thần chết bám lấy tôi, khiến tôi như đang chết dần chết mòn trong đó. Dù cho bắt cứ ai ngụy biện cho sai lầm, cho tội ác của tôi thì giấy phứt này tôi cũng hiểu ra, mọi sự ngụy biện ấy chỉ là che đi thứ kinh tởm, tội lỗi, bản tui cho tôi. Hai mươi sáu tuổi, mất hết mọi thứ, tôi cuối cùng cũng không thể cướp nổi bất cứ thứ gì. Nước mắt tôi lại lần lần dài mặt chất, sẵn si làm gì để rồi cuối cùng tôi nhận quả báo đau đớn như vậy.

Những ngày tiếp theo, tôi nhốt mình trong nhà, đến ngay cả điện cũng không dám bật. Chỉ có màn đêm mới khiến tôi đủ can đảm mà đối diện. Cả Phong và Nguyệt đều không đến tìm tôi thêm một lần nào nữa, chỉ có Lâm ngày nào cũng mang đồ ăn qua cho tôi, nhưng tôi nào nuốt nổi, nhìn thấy đã lợm giọng. Chỉ có điều, con Lâm rất ngang ngược, nó nhất định ép tôi ăn hết, tôi không ăn, nó lại đổ vào miệng. Chẳng lẽ nó không hận tôi sao? Sau những gì tôi gây ra với chị nó, sao nó còn muốn tôi phải tồn tại trên cõi đời này làm gì cơ chứ? Thế nhưng, tôi cũng không còn sức mà chống cự để mặc nó muốn làm gì thì làm.

Mỗi buổi tối đến sau khi con Lâm về, tôi lại thu mình lại trên góc giường chật chội. Không một đêm nào tôi ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại thấy tiếng la hét của Nguyệt, lại thấy tiếng chửi rủa của người dòi, lại thấy dòng chữ trên giấy xét nghiệm ADN hiện lên mòn mỏi, lại thấy câu nói "chưa từng" của Đức vang vọng bên tai. Tôi cứ sống như một hồn ma trong căn chung cư to lớn, sống mà chỉ như tồn tại, đến ngay cả nghĩ cũng không còn đủ sức lực mà nghĩ.

Một tuần sau đó, dù nỗi tủi nhục cũng nguôi đi đôi chút nhưng tôi vẫn không dám đối diện với bản thân mình, vẫn tự nhốt mình trong chung cư. Khi ấy tôi đang ngồi thẩn thờ ngoài sofa thì con Lâm chạy vào. Thế nhưng lần này nó không mang đồ ăn cho tôi nữa, mà bật đèn sáng rồi nói:

- Quý, cô về nhà đi. Tôi đưa cô về.

Tôi nhìn nó, lắc đầu đáp:

- Tắt điện đi, tôi không về đâu.

- Cô phải về, mau lên, đi về đi.

- Cô có âm mưu gì chứ gì? Cô muốn làm gì, cô muốn trà thủ cho chị cô thì cô xiên tôi một nhát đi.

- Cô đừng có nghĩ ai cũng xấu xa như cô. Mẹ cô không còn sống được bao lâu nữa đâu. Đi về nhà đi.

Tôi nghe xong, tai như ù đi, đứng bật dậy nắm chặt vai nó gào lên:

- Cô nói gì cơ?

- Tôi nói mẹ cô không sống được bao lâu nữa đâu, mẹ cô bị ung thư gan giai đoạn cuối rồi, bác sĩ trả về rồi. Giờ cô mau đi về đi, về chăm sóc bà những ngày cuối đời đi.

- Ung... ung thư?

- Đứng vậy, đi theo tôi. Tôi chờ cô về.

Tôi không còn nghe được gì sau đó, cũng không biết tôi được con Lâm đưa về nhà thế nào. Khi chiếc xe dừng lại ở cổng tôi vội lao vào. Mẹ tôi nằm trên giường, mặc bộ quần áo hoa mỏng tanh, tôi gần như không nhận ra nổi. Má bà hóp lại, hai mắt lờn cả lên, chân tay giờ chỉ còn như da bọc xương, làn da trắng trẻo trước kia xám xịt cả lại. Tôi lao đến giường, trên người bà đầy dọy chẳng chít. Sống mũi tôi bắt chợt cay xè không... tôi không tin, mẹ tôi chắc chắn chỉ ốm nhẹ thôi. Tôi đưa tay chạm vào tay bà nắc lên:

- Mẹ... mẹ nói cho con nghe đi, mẹ chỉ ốm bình thường thôi đúng không?

Bà nhìn tôi, nước mắt cũng ầng ậc chảy ra, đôi tay gầy gò xương xẩu chạm lên má tôi tóc rối bù đáp lại:

- Quý, con về rồi sao.

- Mẹ, mẹ bị sao, mẹ nói con nghe đi, không phải mẹ bị ung thư đâu đúng không? Con không tin, con không tin.

Thế nhưng bà không đáp, chỉ khóc, những giọt nước mắt chảy xuống gò má rồi rơi rớt lên chiếc chăn mỏng đang đắp trên người. Ba đứng đứng bên cạnh cũng dò hoe mắt rồi chầm chậm đáp:

- Bà ấy phát hiện ra ung thư gần một năm nay rồi, chỉ có điều khi phát hiện đã giai đoạn cuối. Thế nhưng bà ấy giấu, mãi đến gần đây mọi người mới biết. Bà ấy không cho ai nói với con, bắt mọi người phải giấu.

Tôi nghe xong, ồ lên khóc:

- Tại sao mọi người lại giấu tôi, tại sao chứ? Tại sao? Tại sao?

- Quý, còn đừng gào lên như vậy, là mẹ, là mẹ xin mọi người không nói với con. Con còn đi làm, còn nhiều việc, mẹ không muốn con phải lo lắng cho mẹ.

- Mẹ không muốn con lo lắng, mẹ giấu con, vậy bây giờ con không lo lắng sao? Sao mẹ lại giấu con cơ chứ?

- Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi.

Sao mẹ có thể nhẫn tâm với tôi như vậy, sao mẹ lại giấu tôi chuyện này? Tôi gục mặt xuống chân bà, cứ thế khóc, khóc đến ướt đầm cả chiếc quần mỏng manh bà đang mặc. Không ai ngăn tôi, chỉ nhìn tôi đầy thương cảm. Tôi ngược mắt lên nhìn con Lâm, nó biết chuyện này, mà nó cũng giấu tôi, đến nó là người ngoài còn biết chuyện này. Tôi như kẻ điên loạn chìm ngấm giữa dòng nước siết mạnh, không còn biết trút con phần nợ này lên ai liền lao đến đẩy mạnh nó xuống nền nhà gào lên:

- Tại sao mà giấu tao? Tại sao? Mày biết mẹ tao bị như vậy mà giấu tao cả một tuần nay, tại sao?

Con Lâm bị tôi đẩy đầu đập vào thành bàn thủy tinh, máu chảy từ dục thái dương xuống. Phong thấy vậy thì kéo tôi ra rồi ngồi xuống ôm nó vào lòng nguyền rủa nói:

- Cô điên à? Cô có biết, một năm nay cô ấy là người chăm sóc mẹ cô không? Cô mang ơn cô ấy còn không đủ, sao cô...

Anh ta nói xong mẹ tôi cũng nói:

- Quý, con làm gì thế? Con đừng như vậy, lại đây, cô ấy là ân nhân của mẹ đây.

Một năm nay chăm sóc mẹ tôi? Ân nhân? Tôi lúc đầu đã bị Phong ấn ngồi xuống. Mẹ tôi giữ tay tôi rồi đáp:

- Mẹ... mẹ... biết con đang bị sốc, nhưng... nhưng nghe mẹ nói, một năm trước mẹ đi khám sức khỏe gặp Lâm. Lúc phát hiện ra ung thư, mẹ đã khóc... khóc rất nhiều lúc đó cô ấy đã bên cạnh an ủi mẹ. Sau này mẹ mới biết cô ấy học y, nhưng... nhưng lại không theo ngành. Mẹ không dám nói với ai, mà con... con biết không, mỗi lần thăm khám mắt rất nhiều tiền đều là tiền cô ấy bán bánh, tích cóp lại rồi cho mẹ vay mượn. Cô ấy cũng khuyên mẹ nói với mọi người nhưng khi ấy mẹ chưa đủ can đảm để nói. Cô ấy không hề biết mẹ là mẹ của con đâu... không hề... biết. Đến lúc sau này ba con biết, cả mẹ và ba đều giấu con với thằng Phong. Cô ấy mỗi ngày dù bán bán bánh nhưng đều tranh thủ vào thăm mẹ, mua cho mẹ rất nhiều sách đề tỉnh thần lạc quan. Cô ấy còn liên hệ với các bệnh viện lớn về bệnh tình của mẹ, mà không phải mỗi mẹ, cô ấy còn giúp đỡ rất nhiều bệnh nhân ung thư... Quý... Quý... cô ấy và Phong... cô ấy và anh trai con cùng đi... cùng đi... sắp kết...

Mẹ tôi nói đến đây thì dừng lại ho sù sụ, bà không còn đủ sức để nói nữa. Tôi nắm chặt tay bà nắc nghẹn, ba đứng thấy vậy thờ dãi nói:

- Thôi, mọi người ra ngoài đi. Để bà ấy nghỉ ngơi chút đã. Quý, con cũng ra ngoài đi, ba đợi bà ấy ngủ sẽ ra, và nói chuyện với con.

Tôi không kim được vừa khóc tức tưởi vừa chạy ra ngoài, con Lâm lúc này cũng được băng bó xong. Nó với Phong đi ngay sau tôi. Khi ra đến cổng Phong liền nói:

- Lâm không hề biết đây là mẹ cô. Cô ấy chỉ tranh thủ đến thăm mẹ cô vào lúc sáng, giờ hành chính nên tôi và cô ấy chưa bao giờ gặp nhau. Mẹ cô cũng không kể gì nên không ai biết. Đến mấy ngày trước, sau cái ngày cô về nhà Nguyệt cô ấy mới biết đó là mẹ của cô, mà cô biết mẹ cô cũng không cho nói đâu. Cô nên nhớ nhờ cô ấy mẹ cô mới kéo dài sự sống được đến hôm nay đây. Ung thư giai đoạn cuối, nhiều người còn chỉ sống được vài tháng.

- Vậy con anh, tại sao anh giấu tôi?

- Quý, tôi biết cô thần trí đang không ổn định, nhưng chuyện này mẹ cô xin mọi người giấu. Tôi đã rất nhiều lần muốn nói, có điều vì bà, tôi đành phải giữ kín. Nhưng cô nhớ lại xem, tôi đã biết bao nhiêu lần khuyên cô về thăm mẹ mà cô không chịu về. Giờ cô trách ai? Sao không xem lại bản thân mình chứ? Cô vô tâm với bà, tệ bạc với bà, lúc nào cũng cho bà không quan trọng với mình. Rốt cuộc cô có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của bà chưa? Cô sống ích kỷ, độc ác thì cũng thôi đi, đáng này đến mẹ cô cô cũng không quan tâm giờ còn trách móc người khác? Ban nãy cô đẩy Lâm, tôi có thể cho rằng cô vì quá sốc không kim chế được mà hành động như vậy. Nhưng mẹ cô ấy một lời xin lỗi và một lời cảm ơn. Không dung mà cả tuần nay cô ấy mang đồ ăn đến cho cô đâu, là vì cô ấy quá thương mẹ cô nên mới làm như vậy. Tôi cũng biết cô đang trải qua nhiều chuyện nhưng cô phải nên nhớ, không ai có lỗi với cô. Tự cô gây ra hết. Mẹ cũng đang rất mệt mỏi, bác sĩ trả về thì cô cũng biết rồi đây, vậy nên những ngày này tôi hy vọng cô có thể để bà được vui về một chút.

Nó rồi, Phong bỏ mặc tôi đi vào trong. Bỗng dưng tôi chợt như bừng tỉnh, thế nhưng có tình cũng đã muộn màng. Không phải mẹ nhẫn tâm với tôi, là tôi nhẫn tâm với mẹ. Đến ngay cả Phong chỉ là con riêng của ba đứng cũng còn đối xử tốt với mẹ hơn tôi, đến ngay cả Lâm, chỉ là người đứng qua đường cũng còn chăm sóc mẹ nhiều hơn tôi. Tôi ngồi sụp xuống, bầu hai tay xuống nền đất. Bầu trời trên kia bỗng kéo mây đen phủ lên tâm thần gây gò của tôi lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tôi không biết mình ngồi bao lâu, chỉ khi có mấy giọt mưa rơi rớt trên không trung mới loạn choạng đứng dậy. Ở trong phòng con Lâm đang ngồi bóp tay chân cho mẹ tôi. Mẹ nằm đó đôi mắt khép hờ, hơi thở cũng nặng nhọc đau đớn.

- Quý!

Tiếng con Lâm cất lên rất nhẹ, trên trán nó được Phong băng lại gọn gàng. Bỗng dưng tôi thấy có lỗi, có lỗi với mẹ, có lỗi với ba, và có lỗi với cả Phong. Lâm. Một năm qua, tôi đi đâu, làm gì? Số tiền tôi làm ra, thời gian tôi có chỉ để thực hiện những âm mưu của mình. Còn nó, nó là em gái của Nguyệt đây, vậy mà nó lại cùng Phong chăm sóc cho mẹ tôi. Tôi đã từng coi thường nghề nghiệp của nó, cho rằng nó chỉ là con bán bánh nghèo hèn bán thu. Nhưng giờ đây tôi mới hiểu được rằng, trên đời này, kẻ đáng kính nhất chính là bản thân tôi. Cướp chồng bạn thân, loạn luân với anh trai, năm lần bảy lượt định lại một bảo bảo tài chưa chào đời. Thế đã là gì, là gì so với việc tôi bỏ bê mẹ ruột mình để bà một thân, một mình cô đơn chống chọi với nỗi đau bệnh tật. Hai tay tôi đan vào nhau, bầu chặt đến chảy cả máu, tôi hận bản thân đến tận cùng.

- Mẹ cô xạ trị nhưng không có tác dụng nữa. Tế bào ung thư đã lan tới các phần khác của cơ thể nên bà rất đau đớn mỗi mặt. Cô ngồi đây bóp chân bóp tay cho mẹ đi, tôi ra ngoài phụ anh Phong nấu cơm.

Tôi nghe đến đây nước mắt cũng chảy ròng ròng. Lời xin lỗi chạm ngay đầu lưỡi nhưng không phát ra nổi. Lâm nhìn tôi, không oán trách, chỉ lững lờ bước ra ngoài. Khi nó đi khuất tôi mới ngồi xuống. Mẹ vẫn đang ngủ, trên đầu đội chiếc mũ len cũ kỹ mà hồi nhỏ mẹ đã đan cho tôi. Bàn tay mẹ được Lâm cắt móng gọn gàng sạch sẽ, mẹ gầy lắm, gầy đến mức tôi không biết bà còn nặng nổi ba mươi cân không? Nước mắt tôi chảy dọc hai bên má rồi rớt xuống bàn tay xương xẩu của mẹ. Nỗi đau đớn này còn lớn gấp ngàn, gấp vạn lần nỗi đau mà tôi vừa trải qua. Hồi nhỏ, mỗi lần mẹ đánh tôi tôi đều oán hận, vậy mà bây giờ tôi chỉ mong mẹ có thể ngồi đây cảm chiếc roi mà vụt tôi vài cái. Thế nhưng không thể nào mà quay lại nữa rồi. Không thể nào. Bỗng dưng, tôi thấy trên khoé mắt mẹ rỉ ra một thứ nước long lanh rồi chảy dài xuống thái dương. Tôi cắn chặt môi để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào. Sao tôi lại có thể vô tâm với mẹ đến như vậy, đến ngay cả ban nãy trở về tôi cũng gây náo loạn khiến mẹ mệt mỏi. Tôi không phải là con người nữa rồi, tôi là thứ súc sinh, là loại con bất hiếu. Đến tận bây giờ tôi mới nhận ra, mình kính tôn đến mức nào. Mọi thứ, đã quá muộn để làm lại. Tôi cứ ngồi khóc như đứa trẻ, chỉ ước rằng đây là cơn ác mộng rồi sẽ qua đi. Thế nhưng không, cơn ác mộng này chính tay tôi gây ra, và mãi mãi đời đời, kiếp kiếp cũng không bao giờ thoát nổi.

- Quý, ra đây ba có chuyện muốn nói.

Tôi khẽ buông tay mẹ, theo ba bước ra ngoài. Lúc này tôi cũng mới nhận ra, mái tóc ba bạc quá rồi. Người đàn ông trung niên phong độ ngày nào tôi gặp cũng đã già đi. Ông ngồi xuống ghế sofa, bên dưới bếp có tiếng xào nấu, có tiếng Lâm cắt lên dĩa dĩa:

- Anh đi lấy cho chút nước, đợi nấu xong cơm cho mọi người em mới nấu cho cô sau đỡ bị nguội.

Ba dựng thờ dài, nụ cười trên môi cũng méo mó đau đớn nói:

- Con bé ngày nào cũng qua đây nấu cơm cho mọi người. Nó học y lại chu đáo biết chăm sóc người khác. Trước mẹ con ở viện, nó nấu đồ ăn khi thì tự mang qua, khi thì nhờ người mang qua cho mẹ con và mấy người ở viện. Thế nhưng tháng này mẹ con về nhà...

Ông không nói câu bị bác sĩ trả về mà thay bằng câu mẹ con về nhà. Thế nhưng mới nghe đến đây, tôi cũng thấy mặt ông co rúm lại đầy đau thương. Một lúc sau ông mới nói tiếp:

- Thực sự con bé không hề biết bà ấy là mẹ của con. Con bé đi thiện nguyện rồi có duyên gặp bà ấy và giúp đỡ. Tháng này mẹ con về, con bé cũng không biết địa chỉ nhà, mãi mấy hôm trước mẹ con nhờ thằng Phong tìm quán bánh của con bé rồi gọi nó đến. Mẹ con cũng rất ngạc nhiên khi thấy nó và thằng Phong quen nhau, thằng Phong thì cũng ngạc nhiên khi biết nó quen mẹ, còn nó thì càng ngạc nhiên khi biết mối quan hệ của mẹ con và Phong. Mẹ con gọi nó đến để nói lời cảm ơn... Vậy nên, con đừng trách móc nó... Từ ngày mẹ con ốm, nhà không có bàn tay phụ nữ, mình thằng Phong vừa phải bươn trải kiếm tiền, vừa phải về quán xuyên việc nhà thay mẹ. Công ty của ba cũng kiệt quệ rồi, tiền nong trong nhà, thằng Phong phải lo hết, cũng may mấy ngày hôm nay có con bé sang giúp đỡ...

Tôi càng nghe, càng đau xót. Mẹ là của tôi, vậy mà tôi lại chưa một lần chăm sóc bà. Ba dựng, Phong, Lâm suy cho cùng cũng là người không cùng huyết thống. Còn tôi, dòng máu của mẹ chảy trong người thì tôi làm gì được? Đến ngày cả mỗi tháng về thăm bà một lần tôi cũng không làm nổi.

- Quý, ba có một chuyện này, rất quan trọng muốn nói với con. Chuyện mà cả ba, và mẹ đã giấu các con một thời gian này rồi. Mẹ con... con biết đấy, ba không biết mẹ sẽ đi lúc nào, hai hôm nay, bà ấy rất yếu, có đôi lần tương như... đã...

Nước mắt ông cũng bắt đầu chảy ra. Có tiếng dế loét xoẹt của con Lâm đi ngang qua, nó cúi mặt về một chậu nước đi vào trong. Ba dựng nhìn tôi ghen giọng nói:

- Thực ra con là con ruột...

Thế nhưng ông còn chưa nói hết câu, bên trong phòng có tiếng con Lâm dấy hốt hoảng:

- Cô, cô ơi... cô...

Tôi với ba dựng không còn nghĩ được gì lao như bay vào trong, trên màn hình máy monitor khẽ kêu những tiếng tút tút, vạch xanh lên xuống được thay bằng vạch kẻ ngang bằng phẳng. Hai tay tôi run run, toàn thân như chết sống. Mẹ tôi nằm bất động trên giường, đến một hơi thở nhỏ nhất cũng không còn. Tôi như điên dại lao vào giường gào lên tức tưởi:

- Mẹ ơi, mẹ ơi, đừng bỏ con...

Thế nhưng mẹ vẫn không mở mắt, đôi mắt nhắm nghiền, bàn tay lạnh lẽo tím ngắt. Tôi còn chưa kịp nói với mẹ câu gì, sao mẹ lại bỏ tôi đi đột ngột như vậy. Bên ngoài trời bỗng đổ mưa to, tiếng khóc của tôi cũng đau đớn như tiếng mưa ngoài kia. Trái tim tôi như có ai bóp chặt không thở nổi, lồng ngực nhói lên còn đau hơn cả đâm một mũi dao nhọn vào.

- Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, tỉnh lại với con đi mà. Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi... con còn chưa kịp nói con xin lỗi mẹ mà. Sao mẹ lại bỏ con đi như vậy. Con cầu xin mẹ, tỉnh lại với con đi mẹ ơi. Con cầu xin mẹ, tỉnh lại đi mà.

- ...

- Mẹ đừng bỏ con đi, đừng bỏ con đi như vậy mẹ ơi. Đừng bỏ con mà mẹ ơi.

- ...

Vậy mà, mẹ vẫn nằm đó tàn nhẫn không chịu dậy. Dù cho tôi đã cầu xin đến trăm câu, mẹ vẫn không chịu mở mắt. Ba dựng cũng ngồi sụp xuống, người đàn ông ấy cũng bật khóc như một đứa trẻ lên ba. Một lúc sau ông đi về phía tôi, giữ lấy tâm vai gầy rồi để mặc cho tôi gào thét đau đớn. Tôi làm sao có thể tha thứ cho bản thân mình được đây cơ chứ? Sao người chết đi không phải là tôi mà lại là mẹ? Tôi mới đáng chết, mới đáng chết đây này. Ông trời ơi, sao lại nở cướp đi mẹ của tôi. Tôi không còn một điểm tựa nào ở cuộc đời này nữa rồi, sản sĩ, mưu mô, tính toán cuối cùng giờ đây đến ngay cả mẹ cũng không còn chấp nhận nổi mà bỏ tôi đi rồi. "Nếu có thể, con về thăm mẹ thường xuyên được không?", câu nói của mẹ lại vang vọng bên tai tôi. Tôi hận mình, hận mình đến chết đi sống lại. Đời này, kiếp này dù thiên hạ có tha thứ cho tôi, tôi cũng không thể tha thứ nổi cho mình. Sao tôi có thể nhẫn tâm, hờ hững với mẹ đến vậy, giờ oán ai, trách ai được cơ chứ?

Tôi nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của mẹ rồi áp lên má mình. Phải rồi, chỉ cần sưởi ấm cho mẹ, mẹ sẽ tỉnh, mẹ sẽ dậy đúng không? Kia, sao mọi người còn đứng đây làm gì?

- Lâm ơi, ra lấy mấy sợi đi, mẹ tôi lạnh quá thôi, ra lấy đi, lấy vào sưởi cho mẹ.

- Anh Phong, lại đây, lại đây áp tay mẹ lên má đi, chỉ cần mẹ ấm là mẹ tỉnh lại thôi.

- Ba ơi, lấy thêm chăn cho mẹ đi ba. Mẹ lạnh lắm.

Thế nhưng không một ai nghe lời tôi, mọi người nhìn tôi, ai cũng khóc. Sao lại khóc, không ai lấy để tôi đi. Vậy mà khi tôi vừa chạy ra cửa, Phong đã giữ tôi lại rồi gào lên:

- Quý, em đừng thế này nữa, đừng thế này nữa được không?

- Không, mẹ lạnh thôi anh, mẹ lạnh thôi.

- Em tỉnh táo lại đi được không?

Tôi nghe xong, ngồi sụp xuống, khóc nức nở, tại sao không ai tin tôi. Mẹ chưa mất, mẹ lạnh thôi mà. Thế rồi, bỗng dưng một màn đêm đen kịt bao phủ lấy tôi. Tôi không còn biết gì nữa, chỉ nghe loáng thoáng con Lâm nói lớn:

- Quý, Quý...

Giữa màn đêm đen, tôi thấy mẹ đang ngồi đan mũ len cho tôi, mẹ đẹp lắm, làn da mẹ trắng nõn nà, khoe miệng lâu lâu lại cười tươi rồi hỏi:

- Có lạnh không? Đợi một hai hôm nữa mẹ mua cho cái áo khoác bông nhé,

- Mẹ lấy tiền đâu mà mua?

- Mẹ nhiều tiền mà không phải lo.

- Nhưng mà sao mẹ không mua áo cho mình, mẹ toàn mặc cái váy mỏng tanh à?

- À, tại mẹ lớn rồi nên mẹ không còn lạnh...

Tôi mỉm cười, đây, mẹ có lạnh nữa đâu, mẹ có mất đâu, mẹ vẫn bên tôi đây này. Đột nhiên có tiếng nói xôn xao, có tiếng kèn trống vang lên. Tôi mở mắt rồi bật dậy chạy ra ngoài, lúc này... tôi mới hiểu ra rằng. Mẹ tôi đã không còn trên cõi đời này.

Đám tang mẹ, tôi như kẻ mất hồn, khóc nhiều đến mức mắt không mở ra nổi. Khóc làm gì cơ chứ, lúc mẹ sống, tôi chỉ biết chơi bời, đi gây chuyện, vậy mà lúc mẹ không còn tôi lại khóc. Tôi có tư cách gì mà khóc?

Nhưng tôi đau lắm, tôi đau lắm. Nếu như, có thể chết đi, có lẽ sẽ đỡ đau hơn rất nhiều. Chỉ có điều, chết cũng không có tư cách mà chết. Đám tang một mình Phong đứng ra lo liệu, tôi thì vô dụng, chỉ biết ngồi bên quan tài mẹ ôm chặt với hy vọng sưởi ấm cho mẹ thêm một chút. Ba dựng đưa mẹ tôi đi hỏa thiêu, phần cốt được đựng trong một cái hũ. Sau đám tang ba đưa cho tôi cái hũ rồi nói:

- Con muốn giữ thì ba đưa cho con.

Tôi bật khóc ôm hũ tro cốt vào lòng. Ba đưa cho tôi thêm một bức thư rồi nói:

- Đây là bức thư của mẹ con gửi cho con. Di nguyện cuối cùng mẹ con muốn là con trở về nhà, ở cùng ba và anh. Bà ấy muốn ba chăm sóc cho con... ba cũng muốn như vậy. Về nhà đi, về với ba và anh con.

Nước mắt tôi chảy dài xuống miệng tôi mặn chát. Trước kia tôi chỉ biết trách ba không thương tôi bằng Phong, giờ mới nhận ra mình nhỏ nhen, ích kỷ khốn nạn cỡ nào. Thế nhưng tôi cũng làm gì còn mặt mũi mà ở lại đây, chỉ có điều tôi không từ chối, mà lặng lẽ gặt đầu. Đợi giờ tuấn cho mẹ, tôi sẽ đi, chẳng lẽ nào tôi mà chẳng phải ra hầu tâu nữa cơ chứ?

Những ngày ở nhà, tôi không ra đến ngoài, đêm nào cũng ngồi thu lu trên giường đọc đi đọc lại bức thư mẹ viết.

“Quý, con gái của mẹ. Khi đọc những dòng này có lẽ mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. Mẹ xin lỗi vì đã giấu con chuyện này, mẹ xin lỗi, xin lỗi con gái của mẹ rất nhiều. Cuộc đời này mẹ nợ con quá nhiều, nợ con một người mẹ bình thường như bao người mẹ khác. Mẹ không xứng làm mẹ của con. Cuộc đời mẹ nhớ nhòp, bản tui khiến con gái của mẹ phải mang bao nhục nhã. Mẹ ngàn vạn lần xin lỗi con.

Mẹ không mong gì, chỉ mong con có thể mạnh mẽ, đừng nhớ thương mẹ quá nhiều. Mẹ mong con hãy như cây xương rồng dù bão tố gì cũng sẽ vượt qua. Mẹ mong con sống làm người lương thiện, đừng sống như mẹ.

Con gái của mẹ, mẹ biết con ra đời bần bại, nhưng nếu được đừng quên về nhà. Có ba, có anh, và có cả linh hồn của mẹ che chở cho con. Mẹ yêu con, yêu con rất nhiều.”

Đến ngay cả bức thư của mẹ cũng ngăn ngui như thời gian tôi bên mẹ cuối đời. Ngán đến mức, tôi đã thuộc lòng từng câu từng chữ. Giá mà tôi về thăm mẹ nhiều hơn có lẽ tôi đã không hối hận như vậy. Ba dương tôi sau cái mất của mẹ cũng trở nên trầm lặng. Căn nhà vốn dĩ đã lạnh lẽo, nay càng lạnh hơn. Cũng may, bên cạnh Phong còn có Lâm. Nó một tay quán xuyến việc hậu sự, một tay lo cơm nước cho mọi người trong nhà. Giỗ tuần của mẹ, tôi mới ra đến ngoài. Nhốt mình cả một tuần, tôi cũng đã hiểu được ra mọi chuyện. Dù có muộn, tôi vẫn muốn được trả giá cho những lỗi lầm đã gây ra. Tôi hôm ấy, sau khi mọi người về hết, nhân lúc nửa đêm tôi xách vali đi ra ngoài, chỉ để lại một bức thư cho ba.

Tôi trở về căn chung cư cũ, sáng hôm sau liền gọi điện cho Nguyệt hẹn nó ra ngoài quán càfe nói chuyện. Tôi cũng không biết nó có đến không nhưng tôi đã chờ sẵn ở đó, khoảng năm phút sau nó cũng có mặt. Nếu trước kia là hận thù, ghen tỵ, giờ tôi chỉ cảm thấy tội lỗi vô cùng. Nó ngồi xuống bàn cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Hôm nay hẹn tao ra có chuyện gì?

- Nguyệt, tao muốn xin lỗi mày. Tao biết sau những gì gây ra cho mày, một lời xin lỗi cũng không trả hết.

Nói rồi tôi bước ra quầy xuống trước mặt nó.

- Tao quý xuống đây, không phải mong mày tha thứ, mà chỉ là muốn xin lỗi mày thật lòng.

Nó nhìn tôi, hai hàng lông mày chau lại. Tôi mặc kệ những ánh nhìn lạ lẫm nói tiếp:

- Tao nợ mày quá nhiều, có chết cũng không rửa hết được tội. Tao không ngại biện gì cho bản thân mình, là do tao sân si, ghen tỵ, hơn thua với mày. Đúng là đi đến đâu ngoài đường còn không kinh tởm được như tao, người ta còn có mục đích, còn tao chỉ vì chút tỵ nạnh mà rồi gây ra những chuyện trời không dung, đất không tha. Trước khi đi tù, tao muốn xin lỗi mày và cũng muốn cầu xin mày một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tao biết tao cũng không tránh khỏi con đường tù tội này, chỉ mong mày có thể nể tình mẹ tao mới mất, đừng để ba dương tao biết chuyện này, được không?

Nó nhìn tôi một lúc rất lâu, thế nhưng cuối cùng không đáp, đứng dậy xách túi bỏ đi. Tôi không sợ đi tù, tôi biết mình cần trả giá như vậy, thế nhưng... lúc này tôi không muốn ba dương lại thêm cú sốc này. Thái độ của con Nguyệt không khiến tôi ngạc nhiên, tự làm, tự chịu, nó có thể cho cả thiên hạ biết tôi cũng phải chấp nhận.

Tôi ra ngoài bắt một chiếc taxi về chung cư, ngoài trời cây cũng nở một màu xanh rộ. Hoá ra vài ba tháng nữa là Tết. Tôi khẽ mím chặt môi, dù cho Nguyệt không kiện tôi cũng tự mình đi đầu thú. Bản án kia nên để tôi nhận, để sám hối lại bản thân mình, thì ngục không phải là kết thúc mà là bắt đầu cho sự giải thoát con ác quỷ trong người tôi. Từ hôm nay... tôi sẽ sống khác, sống làm người...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Của Bạn Thân* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 1

Về chung cư nhưng mới đi đến hành lang đã thấy Phong đứng đó. Tôi cúi gằm mặt hỏi lại:

- Sao... sao anh lại đến đây?

- Đi tìm Nguyệt xin lỗi à?

Tôi không đáp, chỉ gạt đầu mở cửa, chuyện này Phong biết tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ. Phong và Nguyệt vốn dĩ cũng được coi là bạn bè, tri kỷ tốt. Tôi còn biết, nick ảo năm nào đứng lên bảo vệ Phong là của Nguyệt. Phong bước vào bỗng dưng cất tiếng:

- Quý, về nhà đi em

Nhà? Tôi làm gì còn có nhà mà về? Mẹ mất, nói cho cùng thì tôi cũng vẫn chỉ là người dưng. Và lại, giờ sắp tù tội, sao còn đủ tư cách mà về.

- Thực ra Nguyệt không hề kiện tụng gì em, mẹ có ấy ban đầu định gửi đơn nhưng có ấy không làm thế. Có ấy vẫn chưa cho em một đường lui.

- Anh... anh nói sao?

- Nguyệt không kiện em đâu. Anh cũng không hề xen vào chuyện này, nhưng có ấy tự quyết định không kiện tụng gì em, chỉ là dọa cho em tinh ngộ ra thôi.

Tôi nghe xong, ngồi phịch xuống ghế, Nguyệt rốt cuộc sao nó lại tốt đến mức như vậy? Nó càng tốt, tôi càng cay đắng, khinh rẻ bản thân mình. Loại người như tôi mà cũng xứng làm bạn với nó sao? Cả đời này chính tôi còn không tha thứ nỗi cho tôi, dù có quý cả đời còn không đủ trả vậy mà nó vẫn chưa cho tôi một con đường lui. Sống mũi tôi bất chợt cay xè, sao tôi lại có thể khờ nạn như vậy với nó cơ chứ? Tất cả đều mình tôi tự suy diễn. Dưới gốc cây sau năm nào, Nguyệt thật lòng thật dạ với tôi, chỉ có mình tôi tự đổ ky rồi hại nó ra thế này. Tôi có chết, có chết cũng không rửa được hết tội với nó. Nước mắt tôi cũng dâng ập tràn ra, mẹ mất, tình yêu mất, còn nghĩ là đến tự do cũng mất, vậy mà ngày lúc này đây, người bị tôi hại chết đi sống lại lại là người khiến tôi mang ơn, mắc nợ nhất. Càng nghĩ tôi càng xấu hổ, càng thấy mình thật kinh tởm.

- Thực ra, Nguyệt cũng rất khổ. Mẹ ruột có ấy mất từ khi cô ấy chưa kịp ra đời. Cô ấy được ba ruột nuôi, cùng vợ của ba cô ấy. Tuy hai người họ rất yêu thương và coi cô ấy như con ruột. Nhưng người đời luôn khinh bỉ, chỉ trích cô ấy chỉ vì mẹ cô ấy là người độc ác, man rợ. Mẹ cô ấy, rất rất độc ác, vậy nên người đời cũng cho rằng cô ấy sẽ giống mẹ. Từ nhỏ sống ở làng quê ấy, Nguyệt chịu rất nhiều áp lực và tủi nhục chứ không phải lúc nào cũng hạnh phúc như em nghĩ đâu. Ba mẹ yêu thương, nhưng miệng lưỡi người đời lại như con dao đâm vào tâm hồn mỏng manh của cô ấy. Vậy nên cấp hai ba mẹ cô ấy phải đưa cô ấy lên Hà Nội học đây.

Tôi nghe xong, càng thêm kinh ngạc. Nỗi xấu hổ, lại càng trào lên. Tôi ghé tòm chính con người tôi, chỉ biết sân si, chỉ biết tỵ nạnh, chỉ biết đổ ky mà chưa một lần thử tìm hiểu xem Nguyệt có nỗi khổ gì không? Hoàn cảnh? Tôi tự khinh, tự khinh chính mình khi tất cả cứ đổ cho hoàn cảnh, suy cho cùng, hoàn cảnh của Nguyệt cũng đâu khá hơn tôi. Phong càng nói, tôi càng thêm đau đớn, nhục nhã. Sao hoàn cảnh đều đáng thương mà Nguyệt lại tốt bụng, gọi gang còn tôi thì đến súc vật cũng không bằng như vậy? Không đủ cho Nguyệt có tha cho tôi, có chữa cho tôi một con đường, tôi cũng vĩnh viễn không thể tha nổi cho bản thân mình. Loại người như tôi, sao còn tồn tại làm gì? Loại người bất hiếu, mưu mô, sân si như tôi, rốt cuộc còn tồn tại trên đời để làm gì cơ chứ? Nước mắt có rơi cũng đã muộn, hối hận cũng chẳng thể nào mà quay đầu được nữa. Cuộc đời tôi, không xứng đáng để được tha thứ như vậy.

- Anh Phong, anh đi về đi, em muốn được một mình một lúc được không?

- Được, nhưng trước khi đi, anh muốn đưa cho em xem cái này. Chuyện này ba định nói trước lúc mẹ mất nhưng không kịp. Giấy xét nghiệm ADN của em và ba, và của em và anh.

Tôi nghe xong, không giữ được bình tĩnh nào đến đón lấy. Phong đưa cho tôi, rồi bước ra ngoài, câu nói cuối cùng anh nói còn vang vẳng bên tai:

- Bao giờ đủ mạnh mẽ thì về nhà. Có anh, có ba ở nhà chờ.

Phong đi khuất, tôi lấy sắp giấy ra xem, “CÓ quan hệ huyết thống cha- con” “CÓ quan hệ huyết thống”. Tôi không dám tin nổi, chạy vội ra hành lang, nhưng Phong đã đi khuất. Rốt cuộc chuyện này là sao? Có quan hệ huyết thống? Tôi với Phong, với ba dương... là như thế nào?

Tôi không còn nghĩ được gì, lấy máy gọi cho bà Châu. Đầu dây bên kia nghe giọng tôi liền nói:

- Tôi cũng đang định gọi cho cô đây. Tôi mang mẫu tóc của cô và thằng Hải đi xét nghiệm thêm hai lần nữa rồi. Hai đứa không có quan hệ huyết thống. Mẫu xét nghiệm cũ là do lấy nhầm mẫu vật phẩm... .

Bà Châu còn nói thêm gì nữa, thế nhưng tôi không nghe được nữa. Hình như bà chưa tôi, có điều lúc này tôi không còn nghe được gì, chạy vội ra ngoài khoá cửa sau đó bắt taxi đi về nhà.

Ngồi trên xe mà lòng tôi như có lửa đốt, đến khi taxi vào đến cổng tôi chạy như bay vào trong nhà. Ba và Phong ngồi sẵn trên ghế phòng khách như chờ tôi trở về. Tôi không còn nghĩ được gì, nước mắt nước mũi cũng giàn giụa lao về phía ba nghẹn ngào nói:

- Ba ời...

Ba kéo tôi sát lại, sống mũi đỏ lên đáp lại:

- Ba đây.

- Con... con là... con là con ruột của ba sao?

- Đúng vậy, chuyện này ba định nói với con trước khi mẹ con đi nhưng tiếc thay còn chưa kịp nói mẹ con đã...

Tôi nghe xong, càng khóc như mưa, Phong là anh trai tôi, ba dựng lại là ba ruột tôi. Vậy bấy lâu nay tôi đã làm gì hai người họ thế này? Tôi chơi đùa Phong, chia cắt tình cha con của anh và ba, tôi hận anh, coi thường anh, ghét bỏ anh... Rốt cuộc quả khứ kia tôi phải trả giá bao giờ mới hết? Sai lầm này nối tiếp sai lầm kia, vì ghen tỵ, vì đố kỵ mà tôi đã không còn chút tính người. Tôi vui vì tôi và Hải không phải anh em, thoát khỏi án loạn luân nhưng lại đau đớn khi tự tay gây ra nỗi đau cho anh trai, cho ba, và cho cả người mẹ dưới xuôi vàng.

- Quý, thực ra ba cũng không hề biết con là con ruột của ba. Ngày xưa, ba mẹ từng có thời gian yêu nhau, sau này mẹ con vì bà ngoại ốm mà bỏ ba rồi đi làm cái nghề mặt hàng ấy kiếm tiền chữa bệnh cho bà, lúc ấy ba cũng không hề hay biết chuyện này. Chỉ thấy mẹ con nằng nặc đòi chia tay, ba có hỏi cũng không nói rồi mẹ con bỏ đi. Duyên số của ba và mẹ cũng chấm dứt từ ấy, ba lấy mẹ thẳng Phong đến khi thẳng Phong được một tuổi thì ba gặp lại mẹ con. Trong một lần say rượu ba và mẹ con đã bên nhau suốt đêm, ba không nghĩ lần ấy mẹ con lại mang bầu con, mà mẹ con cũng không hề biết, bởi làm nghề ấy con cũng biết rồi đấy... Đến sau này khi mẹ thẳng Phong mất được một thời gian, ba gặp lại mẹ con, lúc ấy con cũng đã lớn rồi. Ba đón mẹ con về, cứ nghĩ đơn giản con là con riêng của bà ấy với một gã đàn ông nào đó. Nhưng đến khi mẹ con bị bệnh, có một lần bà ấy nói với ba, thẳng Phong có nốt ruồi trên đầu giống y hệt con ba tự dựng mới giật mình. Bởi tóc con dài che đi nên ba không để ý, nốt ruồi trên đầu sao lại trùng hợp như vậy. Lúc ấy ba đã mang mẫu tóc của con đi xét nghiệm khi nhận kết quả ba đã không thể nào tin nổi. Mẹ con cũng khóc rất nhiều...

Ba nói xong, nước mắt cũng chảy xuống, tôi gục đầu lên đùi ba nức lên từng đợt. Sao tôi lại có thể khốn nạn vậy cơ chứ, đến tận giây phút này tôi vẫn chưa hiểu nổi tại sao bản thân lại tôi tệ đến mức không thể tha thứ nổi. Tôi lạnh lùng xa cách với ba, dù cho ông vẫn luôn hết mực thương tôi, giúp đỡ cho tôi khi còn chưa biết cái sự thật kia. Tại sao tôi nỡ nhe, ich kỷ chỉ biết nghĩ rằng ông thương Phong hơn tôi kia chứ. Một lúc sau mới lý nhí nói:

- Ba ời... con... con xin lỗi.

- Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Về nhà với ba với anh nha con.

Tôi đưa tay quệt ngang mắt loạn choạng ngời dậy. Ba có tha thứ cho tôi, Phong có tha thứ cho tôi tôi cũng chưa thể tha thứ nổi cho bản thân mình. Cuộc đời tăm tối của tôi, tuy rằng giờ có chút ánh sáng nhưng tôi tự hiểu toà án lương tâm không dễ dàng đến vậy. Bản án này dành cho tôi, còn khổ đau hơn cả tù ngục đầy đọa ngoài đời. Tôi cúi gằm mặt, đáp lại:

- Ba, con... thực sự con vẫn chưa đủ can đảm đối diện với ba, với anh sau những gì con gây ra. Con cũng không có tư cách đối diện với cả linh hồn của mẹ. Con... có thể ba... ba cho con được sám hối, được tự mình đứng lên được không? Con... thực sự...

- Được rồi, ba hiểu mà. Con cứ làm những gì con nghĩ là nên làm. Ba và anh ở đây chờ con, được chứ?

Phong ngồi bên cạnh gật gật đầu nói:

- Thực ra, anh cũng nghĩ như vậy. Những việc em đã làm, dù cho có là người thân của em thì cũng không thể biện minh sai thành đứng được. Giờ em nhận ra lỗi là tốt rồi, tâm trạng em có lẽ còn nhiều thứ bất ổn. Em cứ suy nghĩ, cứ làm gì khiến em thanh thản, khiến em thấy nhẹ lòng hơn. Anh cũng mong em nhận ra sai rồi có thể tự mình đứng lên, dù muộn cũng còn hơn không.

Tôi chưa bao giờ có thể nghĩ rằng có người còn tin tôi. Những gì tôi gây ra đủ để cả xã hội này nguyên rủa tôi không ngóc đầu lên được. Hoá ra trên đời này còn một thứ tình cảm mang tên “gia đình”. Dù cho tôi có làm trăm ngàn lỗi sai, cũng có một nơi cho tôi được sửa lỗi. Chỉ đáng tiếc muộn lắm rồi. Buổi trưa hôm ấy, tôi ở lại nấu cơm, có cả Lâm cũng sang. Tôi cố gắng vui vẻ nhưng lòng tôi thực sự rất đau lòng. Cảm giác chỉ cần thấy ba, thấy anh trai, thấy hình ảnh mẹ rồi nghĩ đến Nguyệt nước mắt lại trực trào. Cảm giác này khó chịu lắm, nó như nhốt tôi vào một địa ngục mờ hồ mà tôi không thể nào thoát được ra. Đến lúc ăn cơm xong khi tôi và Lâm rửa bát tôi liền quay sang nói với nó:

- Có có thể giúp tôi một việc được không?

- Sao vậy?

- Có giúp tôi chăm sóc ba giúp tôi được không? Có lẽ, tôi sẽ rời khỏi đây một thời gian. Tôi không đủ can đảm ở lại... có có thể giúp tôi đưa cho ba bức thư này...

Nói rồi tôi đặt bức thư đã tranh thủ viết vài dòng cho Lâm rồi liền đốt cho mẹ nén hương. Nhìn đi ảnh mẹ, tôi lại cảm thấy tội lỗi với vợi vàng vàng xoay đi ngẩn cho nước mắt chảy ra sau đó xin phép ba đi về. Về đến chung cư, tôi dọn ít đồ rồi đánh đơn xin nghỉ việc đến công ty. Trời mùa đông rồi, người tôi cũng rụng mình ớn lạnh. Khi đến công ty, vừa vào cửa mấy người đồng nghiệp cù nhìn tôi đầy kinh ngạc. Tôi hiểu, chẳng cần ở công ty, chỉ cần ở chung cư cũ hay thậm chí ra đường nhiều người cũng chỉ muốn nhò cho tôi vài bãi nước bọt. Thế nhưng biết sao, tôi tôi gây ra, người ta có rủa tôi tôi cũng phải chấp nhận. Tôi kéo cao áo, cúi gằm mặt bước vào phòng giám đốc rồi gửi đơn. Lúc đi phòng của Đức tôi thấy anh đang ngồi làm việc. Bỗng dưng tôi lại nghĩ, giá mà tôi chưa từng gây ra những chuyện độc ác với Nguyệt, biết đâu nó lại gói thiệu Đức cho tôi, biết đâu tôi và anh lại có một hạnh phúc viên mãn thì sao? Tôi đã từng rất nhiều lần hỏi thư, liệu rằng Đức có một chút, một chút tình cảm nào với tôi không? Thế nhưng giờ đây tôi lại không còn muốn quan tâm tới điều ấy. Bởi dù cho có, tôi và anh cũng vĩnh viễn không thể nào bên nhau. Mà anh cũng không thể yêu một đứa con gái như tôi được. Tôi bậm chặt môi, khẽ xoay người bước đi. Thực lòng, tôi cũng muốn cảm ơn Đức, bởi anh đã khiến tôi tỉnh tâm ngộ ra, cảm nhận được một phần nỗi mất mát mà Nguyệt phải chịu do tôi gây ra. Dù cho, nỗi đau ấy không bằng một phần ngàn nỗi đau Nguyệt gánh.

Ra đến ngoài, trời càng thêm lạnh tôi đi một mạch về chung cư sau đó lấy valy rồi bắt một chiếc taxi ra bến xe Mỹ Đình. Con xe đi thẳng về hướng Quảng Ninh, tôi nằm trên đó, đi qua từng đoạn đường lại thấy nửa thân thương, nửa lại xa lạ. Trên đời này không có giá như, nhưng trên đời này sẽ có ngày mai. Ngày mai thôi, tôi sẽ khác. Hai mươi sáu tuổi, gầy đủ nghiệp, ngày mai tôi phải trả lại. Bức thư tôi gửi Nguyệt, có lẽ nó sẽ đọc, cũng có lẽ sẽ xé đi, tôi cũng không cầu nó tha thứ, chỉ là những lời tự đáy lòng muốn nói. Nó không kiện tôi, không đẩy tôi vào tù đã là sự ban ơn lớn nhất rồi. Chỉ tiếc rằng trên đời này có thể thoát nổi mọi loại án nhưng lương tâm tôi thì biết đến chết vẫn không ngừng cắn rứt. Mấy đêm nay không đêm nào tôi có thể ngủ được, mỗi lần nhắm mắt lại thấy bàn tay mình nhuộm máu đỏ lôm, lại thấy hình ảnh mẹ nằm trên giường gượng dậy van nài tôi trở về thăm mẹ, lại thấy hình ảnh Nguyệt bị tôi hành hạ đến chết đi sống lại...

Tôi bỗng nhớ những ngày cùng Nguyệt tập luyện, những ngày hai đứa vui vẻ đùa giỡn dưới sân trường. Thời gian tươi đẹp ấy vĩnh viễn không bao giờ quay lại được nữa. Một cô gái tốt như Nguyệt, lẽ ra ngày từ đầu không nên chơi với tôi. Thứ ác quỷ như tôi, thậm chí còn đứng nên được sinh ra thì tốt hơn. Tại sao cùng một người ba, Phong tốt như vậy, còn tôi lại tệ thế này. Người ta cứ cho rằng hoàn cảnh sinh tính cách, nhưng không, đến giờ tôi mới biết tất cả đều chỉ là sự ngẫu nhiên. Nhiều người hoàn cảnh khổ hơn tôi, như Phong, như Nguyệt tại sao không ai ác. Tất cả cũng chỉ là biện minh cho phần con lần lượt phần người. Là do tôi tự làm, tự chịu, là do tôi tự đố kỵ, tự sân si, không một ai ép tôi làm sao có thể đổ cho hoàn cảnh đây? Đến ngày cả mẹ tôi, vị ga cánh khốn khổ, vì bà ngoại bệnh tật mà làm cái nghề mặt hàng, nhưng bà vẫn là người tốt, bà vẫn không làm điều gì ác.

Có lẽ có người sẽ hỏi tôi rằng, tại sao có ba, có anh rồi không trở về. Nhưng từ trong sâu thẳm tâm hồn tôi hiểu được rằng, không phải có nhà là sẽ về được. Bởi bản thân tôi gây tội tày đình, ba, anh tha thứ cho tôi, nhưng còn người đời, còn chính bản thân tôi làm sao có thể bao dung được đây? Và lại, mỗi lần nhìn thấy Lâm thấy Phong, tôi lại nghĩ đến Nguyệt, tôi không đủ can đảm đối diện. Có nhà mà không thể về, cảm giác đó mới là cảm giác đau khổ tột cùng. Tôi chỉ ước rằng, đứng một ai như tôi rồi có hối hận cũng đã muộn. Đứng bao biện hoàn cảnh để làm việc ác, bởi sự bao biện ấy chính là thứ khiến con người ta dễ bỏ đi phần người mà phát huy phần con nhất, khiến xã hội này càng nhiều loạn lạc, khiến cho mỗi người như tôi càng lún sâu vào con đường tội lỗi. Nhưng trên đời này lại có luật nhân quả, ác giả ác báo, bao biện hoàn cảnh để làm giảm đi phần đáng trách, tăng phần đáng thương mà đầu biết quả báo lại chẳng chữa một ai, để rồi mất tất cả hối hận cũng không kịp.

Bên ngoài trời cũng chạng vạng chiều, chút ánh nắng chiều đã khiến tôi nhớ mẹ đến quặn lòng. Hồi nhỏ, mẹ thường hay nói, người chết đi sẽ biến thành một ngôi sao. Liệu rằng đêm nay tôi có thể ngược lên trời thấy mẹ trên đấy không? Nước mắt tôi cũng chảy dọc hai bên thái dương, kể mà tôi không làm những điều ác, biết đâu ông trời còn thương, còn cho mẹ bên cạnh tôi, hay ít nhất cũng cho tôi bên cạnh mẹ những ngày cuối đời. Tôi nhớ mẹ, nhớ cả ba, chỉ tiếc tôi không có tư cách mà đối diện với ba. Ba ời, con ngàn vạn lần xin lỗi ba.

Xe đến nơi tôi cần đến cũng mười giờ đêm. Tôi không ngủ, xách valy lên nhà trọ rồi đứng ngoài lan can nhìn lên bầu trời. Bầu trời đêm đen kịt, một vì sao cũng không thấy. Tôi ngồi bệt xuống, bật khóc nức nở. Cuối cùng cũng chẳng có vì sao nào xuất hiện. Trời đêm nay tôi tâm như cuộc đời tôi những ngày qua. Không biết tôi đã ngồi đó khóc bao lâu, chỉ đến khi trời sáng hẳn tôi mới loạn choạng đứng dậy đi đánh răng rửa mặt sau đó trả phòng trọ rồi xách valy đi.

Xã Quảng Sơn, Huyện Hải Hà!

Tôi vừa ngồi xe ôm, vừa giữ valy, người xe ôm nhìn tôi rồi hỏi:

- Có là người ở nơi khác mới đến hả? Nhìn thấy có bắt taxi, nhưng ở trong bản chỉ có thể đi được bằng xe máy thôi.

- Dạ vâng, cháu mới ở Hà Nội về đây nên không biết.

Chú xe ôm cười cười hỏi han tôi suốt đoạn đường, con đường vào bản gấp ghehn lên xuống. Đi qua không biết bao nhiêu cánh đồng mới có thể tới.

Khi đến nơi, chú xe ôm còn tốt bụng xách valy vào trường cho tôi rồi mới quay về.

- Chào cô, cô có phải cô Kim Quý không ạ?

- Dạ đúng rồi ạ.

- Đưa valy cho tôi xách cho, tôi mang valy của cô vào văn phòng trước nhé. Tôi là Quảng, giáo viên dạy thể dục ở đây.

Tôi nhìn Quảng, anh ta trạc ba mươi tuổi, dáng người khá cao to, ve mặt cũng sáng sủa, chỉ có điều cánh tay có một vết sẹo rất dài. Thế nhưng tôi cũng không quan tâm điều đó, bởi sự thân thiện của Quảng khiến tôi thấy lòng bớt nặng nề. Quảng mang valy của tôi vào văn phòng rồi dẫn tôi vào trong. Trường cấp 1 nhưng rất ít học sinh, đã phần là dân tộc, ngôi trường cũng cũ kỹ, nhìn đám trẻ ngồi học đũa nào đũa nấy mặt mũi lấm lem bỗng dung tôi lại thấy chua xót. Nghe đâu các em được đến trường rất vất vả, ở đây người dân còn nghèo khổ, trang thiết bị thì lạc hậu thô sơ, đến trường cũng phải trèo đèo lội suối. Tôi khẽ thở dài, vốn dĩ ban đầu không hề có ý định rời xa Hà Nội đến đây. Nhưng trong lúc cuộc đời như chìm dưới dòng bão lũ tôi đọc được bài viết về nỗi khó khăn vất vả của đám trẻ con dưới này. Không hiểu sao lúc ấy tôi lại quyết tâm muốn đến. Bấy giờ đây tôi mới thấy quyết định này của mình đúng đắn chừng nào.

- Kế toán của trường vì chế lương bèo lại đường xa nên đã bỏ việc. Thật may có cô đến. Cũng rất hy vọng cô sẽ gắn bó với trường lâu dài. Thực ra tôi cũng là người Hà Nội nhờ duyên mà được đến đây. Tôi về đây cũng năm năm rồi, và không có ý định rời xa trường này.

Tôi nhìn Quảng, tự dưng bật cười. Không hiểu sao tôi lại có cảm giác rất gần gũi, thân quen. Chỗ ở mới của tôi là một căn nhà tập thể cho giáo viên, trường học sinh đã ít, giáo viên càng ít. Thế nhưng mọi người ai ai cũng tốt bụng, dễ gần.

Những ngày ở đây, tôi bắt đầu quen với nếp sống, lương của tôi khá bèo, nhưng vì đồ ăn thức uống rất rẻ nên chẳng những đủ mà còn dư tiền. Số tiền tôi để dư ra tích góp lại để mua trang thiết bị cho đám trẻ con. Buổi tối tôi cũng không còn có đơn nhiều, bởi tôi nào các anh chị ở trường cũng tụ tập mọi người khi thì văn nghệ, khi thì bàn nhau vận động gia đình đám trẻ con cho đi học.

Từ ngày tôi đi, tôi chưa đủ can đảm để gọi về cho ba, chỉ dám nhắn tin cho con Lâm hỏi tình hình. Ba ở nhà Ồn, nhưng con Lâm báo ba buồn và nhớ tôi. Nghe nó nói tôi lại khóc, chỉ muốn được gặp ba nhưng lại thấy mình không có tư cách.

Đạo này tuy bắt đầu nguôi ngoai, nhưng đêm nào tôi cũng vẫn bật dậy tự vấn lương tâm mình. Tôi không cho phép mình quên những gì mình đã gây ra, tôi phải nhớ, phải nhớ để mà sám hối, để mà biết rằng mình không được phép gây thêm bất cứ tội ác gì, phải nhớ để mà cố gắng tu sửa bản thân. Có những đêm tỉnh lại tôi không ngủ được nữa liền dùng nick ảo lên mạng tâm sự. Mới chỉ đọc được hai ba câu đầu rất nhiều người đã chửi rủa tôi rất nặng nề, đọc những bình luận tôi thấy mình đau đớn vô cùng. Dù thế tôi không xóa bài, tôi vẫn để như vậy, bởi bản thân tôi cũng biết người ta chửi tôi không sai, và tôi cũng biết mình cần đọc những lời chửi ấy mà tỉnh ngộ ra. Thế nhưng đột nhiên giữa tâm bão chửi bới có một người an ủi tôi. Có vẻ đó là một người đàn ông. Nghe anh ta an ủi tôi cũng vui bớt phần nào, và dưới sự tư vấn của anh ta tôi đã tải những bài nhạc Phật về nghe. Ban đầu nghe, tôi không kìm được lại khóc rất nhiều, những bản nhạc nhẹ nhàng nhưng lại khiến tôi nhớ đến mẹ, đến ba, và đến người bạn từng thân vô cùng. Đúng là trên đời này, có những thứ gây ra rồi không thể làm lại. Tôi trước kia luôn coi thường cái thứ mang tên Toàn án lương tâm, nhưng giờ đây mới nhận ra, không có gì đau khổ hơn khi cả đời mang bản án đó. Nó còn khổ sở hơn cả cái chết, giống như một sự dằn vặt tâm thần mà không bao giờ có thể ra tù được.

Có lẽ cuộc sống ở đây bình yên, không xô bồ nên giúp tôi vui vẻ hơn. Ngày nào tôi cũng theo mấy anh chị ra suối để đưa đám trẻ đến trường, mỗi cuối tuần lại chạy đến nhà các em học sinh nghèo giúp cha mẹ chúng nó làm nương, làm rẫy. Một đứa con gái chẳng biết dụng tay vào mấy việc đó thế mà chỉ một tháng sau tôi đã biết cuốc đất, đào khoai, cấy mạ, gieo mầm, nắn cám, nấu rau nuôi lợn.

Thế rồi tôi và Quảng nghĩ ra việc đưa những thức ăn sạch từ đây lên Hà Nội bán giúp cho mọi người vừa có thêm thu nhập vừa giúp người dân trên đó có thể được ăn đồ sạch, không hoá chất. Quảng có nhiều người quen trên đây nên chẳng mấy chốc mô hình này bắt đầu thuận lợi. Cũng vì thế mà cuộc sống của người dân ở đây bắt đầu có thu nhập hơn. Đám trẻ con lại được sắm áo mới tíu tít đến trường. Số tiền tôi và Quảng tích góp lại đã mua được rất nhiều sách vở, và một số trang thiết bị hiện đại cho trường.

Những ngày ở bản, tôi nghiệm ra rất nhiều điều. Đồng là, so với đám trẻ dưới này, cuộc sống trước kia của tôi còn tốt gấp vạn lần. Chính ra tôi còn may mắn đấy chứ, vậy nên tôi mới hiểu, hoàn cảnh của mình chẳng liên quan đến những việc đặc ác tôi gây ra. Cũng may tôi vẫn còn có thể quay đầu, cũng may Nguyệt còn cho tôi tự do mà làm lại cuộc đời. Cuộc đời này của tôi nợ nó mà có chết cũng chẳng thể trả được.

Thời gian cũng bắt đầu trôi dần đi, và cuối cùng cũng đến Tết. Mọi người ai ai cũng sắm sửa để về, chỉ có tôi không biết đi đâu về đâu. Thực lòng tôi rất muốn được về nhà, muốn được thấp cho mẹ nén nhang, muốn được gặp ba, muốn được về nơi gọi là gia đình. Thế nhưng đến ngày cả một cuộc gọi về cho ba tôi cũng còn không dám. Ngày tiền mọi người ra xe, đến lúc trở về tôi ngồi thu lu một mình ở đây nhai củ kỷ. Sáng nay Quảng có hỏi tôi sao không về, tôi chỉ âm ỉ đáp mại ba mới đến đón. Anh ban đầu còn định bảo tôi về cùng anh cho sớm, nhưng tôi chỉ lắc đầu từ chối. Vậy mà khi mọi người đi rồi tôi lại ngồi một mình nước mắt chảy ròng ròng. Cảm giác hối hận lại trào lên trong lòng, giá mà tôi giống mọi người, giá mà tôi chưa từng gây ra những việc kia thì có lẽ tôi đã háo hức xách valy về nhà với ba, với anh.

Thời tiết năm nay ấm áp lắm, tôi ngồi bên trong nhìn ra ngoài trời mà nhớ da diết cái Tết đoàn viên. Ở trên radio khê cất lên bài hát

“Thắm thía cái Tết xa nhà

Nhớ quá những lúc bên Cha,

Nhớ những bát canh chua và bữa cơm mẹ nấu

Nhớ quá tất cả mọi người

Bất giác chợt rơi nước mắt

Tết này con chẳng về được Mẹ ơ”.

Mấy cái Tết năm nay, đầu rằng không biết ba là ba ruột nhưng vẫn là cái Tết đủ đầy. Còn năm nay, mẹ mất tôi thì...

Bài nhạc kia cứ da diết vắng vắng bên tai, không phải tôi chẳng thể về. Mà tôi không thể nào về. Đường về nhà chỉ là một chuyến xe mà tại sao lại xa xôi đến vậy. Ba mẹ ơi, con nhớ ba mẹ, nhớ đến sắp không còn chịu được. Tiếng gà gáy ban trưa càng khiến nước mắt tôi không thể ngừng lại được. Mọi người đi cả rồi, vắng lặng đến cô đơn. Tại sao trước kia tôi không trân trọng cái Tết bên mọi người. Đột nhiên tôi nghe có tiếng bước chân bên ngoài, tiếng giày Tây gõ xuống nền đất cọc cộc. Mọi người về hết rồi kia mà, sao lại còn có ai đến? Tôi bật dậy, quẹt ngang dòng nước mắt bỗng dung toàn thân sững lại. Ở trước mặt tôi... là ba và anh Phong. Tôi không dám tin nổi, ba đứng đây, hai mắt đỏ hoe cất giọng dịu dàng

- Ba đến đón con về, về ăn Tết với ba và anh nhé.

Tôi nhìn ba, đột nhiên như bưng tỉnh lao về phía ba, bất chợt thành tiếng. Ba cũng khóc, anh Phong bên cạnh mắt cũng đỏ hoe.

- Ba ơi... xin lỗi, xin lỗi ba.

- Không sao đâu, về thôi con. Ăn Tết xong rồi ba lại đưa con trở lại đây. Nhưng mà Tết thì phải về chứ, có nhà để Tết trở về mà định ở đây một mình sao?

Thà ba đừng nói tôi chứ mỗi câu ba nói ra tôi càng khóc nức nò. Anh Phong thu dọn đồ giúp tôi, tôi chẳng làm gì được chỉ ôm lấy ba mà khóc. Phải rồi tôi vẫn còn một nơi là nhà để về cơ mà, sao tôi lại không dám về cơ chứ? Nỗi cay đắng, xấu hổ cộng nỗi tủi thân, xúc động làm tôi khóc ướt áo ba. Đến khi lên xe ba mới nói, thực ra ba biết tôi dưới này lâu rồi, bởi mấy lần tôi gửi rau sạch và khâu nhục cho con Lâm mang về cho ba ba thừa biết. Nhưng ba cũng muốn để tôi được lựa chọn con đường của mình. Ba còn nói ba rất ủng hộ những việc tôi làm, qua Tết ba và anh Phong sẽ đầu tư một khoản tiền để xây dựng trường học cho các em dưới này, còn tôi chỉ mỗi tháng phải về thăm ba một lần. Tôi nghe xong vừa cười vừa khóc, bên ngoài kia nắng cũng vàng ruộm cả mấy cánh đồng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chông Bọn Thân* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngoại truyện 2

Những ngày Tết ở nhà, tuy rằng vẫn chưa thể nào quay lại như trước kia nhưng tôi cũng thấy ấm áp đôi phần. Ba và anh Phong đối xử với tôi rất tốt, chỉ có điều càng như vậy tôi càng áy náy, hối hận. Những việc trước kia đã làm, đúng là chẳng người đi một chút nào. Qua Tết, ba lại đưa xuống Quảng Ninh. Tôi cứ nghĩ tôi là người xuống sớm nhất thế nhưng không, khi đến nơi tôi đã thấy Quảng. Anh mang gốc đào cặm cụi đi trồng ở dưới sân, ba chào hỏi anh vài câu sau đó mang valy vào trong rồi trở về Hà Nội.

Tối hôm ấy tôi nằm ở phòng nãi chẳng ngủ được liền ngồi dậy bỗng đứng thấy anh Quảng đứng dưới gốc cây đào mới trồng. Anh đứng lặng yên ở đó, nhìn xa xăm về một chỗ. Từ ngày xuống đây tôi luôn được anh giúp đỡ, cũng không hiểu lý do gì anh lại có vẻ cô đơn đến vậy. Thế nhưng tôi không dám hỏi, chỉ ngồi bên trong nhìn theo bóng anh.

Hôm sau mọi người đã xuống đầy đủ, chiều tối nấy anh chị ở trường làm một nồi lẩu nho nhỏ rồi gọi tôi sang ăn. Ở đây ai cũng đều nhiệt tình thân thiện, cảm giác cô đơn cũng vui bớt trong lòng. Sau khi ăn xong, mọi người mang củi ra sân đốt rồi ngồi xung quanh nói chuyện với nhau. Dưới ánh lửa bập bùng chi Lan, giáo viên dạy lớp bốn khẽ để ngh:

- Mọi người có thấy ngôi im thể này hơi te nhạt không? Hay chúng mình kể chuyện gì nghe đi. Kể chuyện về đời mình chẳng hạn, thực ra tôi nghĩ trên đời này ai cũng có một câu chuyện của mình. Chúng ta đều là những người nơi xa đến đây dạy học, trải lòng hiểu nhau hơn cùng tốt mà nhỉ?

Mọi người nghe chi Lan nói xong thì gật đầu tán thành, chi Lan bắt đầu kể trước. Chi kể, cuộc đời chi cũng là những chuỗi ngày bất hạnh, sinh ra không có cha, có mẹ, được chú thím nhận nuôi. Thế nhưng thím chi là một người phụ nữ chua ngoa, cay nghiệt, từ nhỏ luôn bắt chi sống không khác gì con ở dợ trong nhà. Nhà chú thím có một đứa con gái, nó chẳng khác gì nhân vật Cám trong truyện. Đến sau này khi ra đời chị mới thoát khỏi cảnh bị dầy dọa. Vậy mà sau này chi lại bị chính đứa em con nhà thím cướp mất người yêu. Cũng may chính điều này lại khiến chi gặp được người chồng hiện tại, và đến giờ chi đã có cuộc sống viên mãn. Chi Lan kể xong mọi người cũng xót xa và cảm

phục tịch. Còn tôi chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng... Chị Lan kể xong đột nhiên anh Quảng khẽ lên tiếng:

- Tôi cũng xin phép được kể câu chuyện của mình. Thế nhưng trước khi kể tôi cũng xin nói, nó thực sự không tốt đẹp gì. Có điều tôi đã giữ quá lâu, hôm nay tôi cũng muốn nói ra cho bớt nặng lòng mà ở đây tôi tin cũng có vài người đã biết chuyện của tôi. Tôi là một người tội tệ, và có một quá khứ rất đáng khinh bỉ, thậm chí đã từng đi tù.

Nghe đến đây, mọi người bỗng đứng im bất. Tôi cũng cũng người nhìn anh Quảng. Anh hỏi cúi xuống gạt mấy tàn than rồi bình thản nói tiếp:

- Tôi từng lập gia đình năm hai mươi hai tuổi khi vừa tốt nghiệp Đại học sư phạm Hà Nội. Khi ấy vợ tôi mới chỉ mười tám tuổi, vì hai đứa trót có bầu nên phải cưới. Lúc đó tôi cũng không hề yêu cô ấy nhiều bởi đang tuổi chơi bời nên cảm thấy lấy vợ là mất tự do. Thời gian đầu tôi còn hay chăm sóc vì nghĩ đến trách nhiệm. Nhưng dần dà tôi bắt đầu chán vợ rồi ra đường tìm những cô gái khác để tán tỉnh. Để rồi tôi đã đi quá giới hạn và cặp kè với một người con gái khác. Thế nhưng tôi không hề biết người con gái tôi đang cặp lại có chồng rồi. Vợ tôi có lẽ cũng đã nhận ra những thay đổi của tôi, cô ấy thử dò hỏi nhưng tôi nhất quyết không không khai ra. Và rồi, vào một buổi chiều khi tôi về nhà, vợ tôi khóc lóc và ném cho tôi một sấp ảnh về việc tôi có tình nhân bên ngoài. Cô ấy nói với rất nhiều từ ngữ nặng nề, tôi không kim được tát cô ấy một cái rồi định bỏ đi. Thế nhưng cô ấy nhất quyết bám theo, trong lúc tôi không làm chủ được đã hất cô ấy ra rồi lao thẳng đến khách sạn nơi tình nhân đang đợi. Và tôi không hề biết, vợ tôi vì cú sốc đấy quá mạnh mà đã ảnh hưởng đến thai nhi. Cô ấy ở nhà, gọi cấp cứu không được tự mình lên ra ngoài để rồi trong lúc hoảng loạn đã bị một chiếc xe taxi tông trực diện vào người rồi ra đi mãi mãi.

Quảng nói đến đây chợt dừng lại, tôi cũng lặng cả người, tai như ù đi. Anh đưa tay chạm lên khoé mắt giọng nghẹn đì:

- Khi ấy tôi vẫn còn đang chạy đến khách sạn. Thế nhưng vừa đến nơi chồng của tình nhân cũng đến đánh ghen, anh ta lao vào đánh đập tôi và cô ấy. Tôi vì bảo vệ tình nhân mà bị một nhát chém lên tay, nhưng lại khiến người đi cùng anh ta bị thương. Để rồi tôi bị người ta kiện tù một năm nhưng hưởng án treo vì hậu quả không nặng nề. Có điều bản án đó danh cho tôi không đau đớn bằng nỗi đau mất vợ mất con. Có lẽ nói đến đây nhiều người sẽ chửi rủa tôi, cũng đúng thôi, tôi tự làm tự chịu, lúc cô ấy sống không biết trân trọng đến lúc mất đi rồi hối hận cũng không kịp. Những ngày sau đó, tôi sống chẳng khác gì một gà điên. Tôi biết đời tôi có rửa thế nào cũng không hết tội lỗi với vợ. Trên đời này, bản án tù từ hình cũng không bằng bản án của lương tâm, tôi sống trong sự dằn vò tình thần mấy năm không thoát ra nổi. Đôi khi cũng muốn chết đi cho rồi, cũng có lần uống thuốc tự vẫn nhưng lại được cứu... lắm lúc cũng nghĩ cứu tôi làm gì, loại người không đáng sống chẳng tha để đi xuống địa ngục cho xong. Nhưng rồi cuộc tôi vẫn không chết. Khi ấy ba mẹ tôi đã rất đau khổ, tôi sống đã làm thứ chồng bất lương, nhưng cũng không thể làm đứa con bất hiếu đọa đày ba mẹ them nữa đành phải cố gắng sống. Rồi duyên số đưa đẩy thế nào tôi lại được về đây. Cũng may nhà nước vẫn khoan hồng tôi được xóa án tích rồi được được làm lại cuộc đời, còn được làm người thầy giáo dạy lũ trẻ...

Anh khẽ xoay thì đứng dậy đi ra gốc cây đào. Mọi người không ai nói câu gì, chỉ có những tiếng thở dài xót xa. Đến khi dóm lửa tàn, mọi người cũng vào trong hết, chỉ có tôi ở lại bước về phía Quảng. Có lẽ, bởi tôi cũng giống anh, cũng từng có một quá khứ buồn thiu, xấu xa mà đồng cảm được. Anh dứt hai tay vào túi, dưới ánh sáng hiu hắt của than hồng tôi thấy hình như anh khóc. Trước kia tôi chưa từng biết Quảng lại có một quá khứ như vậy. Chỉ thấy anh nhiệt tình, hoà đồng, tốt bụng giúp đỡ tất cả mọi người. Tôi đứng nhìn anh một lúc rất lâu rồi mới cất tiếng:

- Em cũng muốn kể câu chuyện đời mình... nhưng lại không đủ can đảm như anh để kể. Cuộc đời em, có lẽ so với anh còn tệ hại hơn rất nhiều.

Quảng quay sang cười đau khổ đáp lại:

- Thực ra, kể hay không kể không còn quan trọng. Quan trọng có đúng cảm mà đối diện với nó không? Tôi trước kia rất sợ người ta biết quá khứ này, nhưng đến giờ lại thấy bình thường, đời khi biết cảm giác lại dễ chịu hơn.

Nói rồi anh ngồi xuống bậc thềm, tôi cũng ngồi xuống. Không hiểu sao tự dưng tôi lấy hết can đảm bắt đầu kể lại mọi chuyện. Quảng ngồi bên cạnh, im lặng lắng nghe. Đến khi kể xong, nước mắt tôi cũng giàn giụa. Vậy mà anh chẳng chút nào ngạc nhiên, anh chỉ lặng lẽ nhìn rồi bỗng đưa tay chạm khẽ lên khoé mắt rồi dịu dàng nói:

- Đừng khóc... tôi rất rất sợ nước mắt của phụ nữ.

Nghe anh nói, tôi càng khóc nức nở, anh khẽ khoác lên vai tôi chiếc sau đó bật một bài nhạc Phật rồi nói:

- Thực ra, mỗi lần tôi nghĩ lại tôi đều nghe những bài này. Dù biết không thể nào tha thứ cho mình, nhưng ít nhất tôi nghe xong cũng muốn được sống tốt hơn. Quá khứ không thể thay đổi, nhưng tương lai thì có thể. Lấy việc thiện làm vui, cũng là một cách sám hối. Không thể thay đổi được quá khứ thì cố gắng sống có ích trong tương lai.

Tôi nhìn Quảng, một cảm giác quen thuộc lại hiện lên. Nhạc Phật... tôi như vỡ được vàng liền nối:

- Có phải... anh... anh là... nick ảo tên Lam không?

Quảng không đáp, chỉ mỉm cười, tôi cũng không hỏi thêm nữa, bởi nụ cười của anh khiến tôi hiểu ra, người an ủi tôi khi ấy chính là Quảng. Đêm ấy tôi và Quảng đều không ngủ. Tôi cũng không biết người ta nhìn Quảng với ánh mắt gì, nhưng tôi lại thấy đồng cảm và có phần khâm phục anh. Ít nhất anh cũng biết đứng dậy làm lại cuộc đời. Nhất là cách anh giúp đỡ người dân ở đây cũng đáng trẻ con tôi tưởng. Đúng vậy, quá khứ không thể thay đổi nhưng cố gắng sống có ích trong tương lai cũng được coi là cách sám hối.

Những ngày tiếp theo tôi và Quảng bắt đầu trở nên thân thiết, cởi mở với nhau. Sau quá nhiều tội lỗi gây ra, tôi cũng chẳng thế nào mà thanh thản. Nhưng ít nhất, tôi cũng tìm được sự đồng cảm, thấu hiểu ở anh.

Tôi và anh ngoài việc giúp đỡ đám trẻ em, còn quyên góp tiền giúp đỡ rất nhiều người có hoàn cảnh khó khăn ở nơi khác. Mọi người ở trường cũng không ai có thái độ khinh miệt hay coi thường sau khi nghe được câu chuyện của anh. Mỗi tháng khi được nghỉ tôi và anh đều lên những vùng cao khác để làm tình nguyện. Tôi cũng không biết có phải vì thế mà tôi với Quảng ngày càng sát lại gần nhau. Để rồi tôi và anh bắt đầu yêu nhau. Tình yêu của những kẻ hoàn lương, làm lại cuộc đời, tình yêu của những tâm hồn cô đơn, sai trái và tội lỗi.

***

Bốn năm sau!

Bốn năm trôi qua kể từ ngày tôi bắt đầu rời xa Hà Nội xuống huyện nhỏ ở Quảng Ninh sinh sống. Anh Phong đã lấy chị Lâm, tôi và Quảng cũng có một đám cưới nho nhỏ. Hàng tháng tôi và anh đều về Hà Nội thăm ba mẹ chồng và ba tôi.

Chị Lâm sinh được hai đứa con và đang vẫn có ý định sinh tiếp. Thực ra cũng chẳng sao bởi hai anh chị đều là người làm tự do nên việc sinh ba cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Tôi cũng đã có ba đứa con... nhưng có điều chúng đều không phải con ruột của tôi. Lấy nhau bốn năm, tôi và Quảng vẫn không thể nào sinh được một mụn con.

Người ta thường bảo, trên đời này luật gì cũng có thể lách được trừ luật nhân quả, có lẽ cũng đúng với tôi. Sau những gì tôi gây ra, ông trời không cho tôi có khả năng làm mẹ. Tôi chỉ có một bên buồng trứng, thế nhưng trứng cũng không tốt, trứng bị lép. Dù tôi và Quảng đã đi chữa rất nhiều nơi, uống rất nhiều thuốc nhưng trái ngọt vẫn chưa hề có. Thậm chí tôi và anh đã đi làm IVF ba lần nhưng không đậu một lần nào.

Thực sự mà nói, nỗi đau không có con rất đáng sợ, trước kia tôi chẳng hề nghĩ đến điều này, nhưng lấy chồng rồi không có con tôi cảm thấy khổ sở vô cùng. Không phải khổ vì những lời nói bên ngoài, mà khổ trong thâm tâm. Có lẽ bởi tôi quá độc ác, đã định ra tay giết cả đứa con trong bụng Nguyệt nên ông trời nhìn được. Quả báo có khi đến rất sớm, cũng có khi lại đến bất chợt. Tôi không oán trách bất cứ ai, chỉ trách bản thân mình gây ra bao nghiệp chướng mà như vậy. Khoảng thời gian đó, tôi lại khóc rất nhiều. Mỗi lần ivf thất bại tôi lại như tuyệt vọng và bế tắc. Nỗi hối hận, kinh tởm chính bản thân lại ủa về. Tôi và Quảng đã đi rất nhiều ngôi chùa chi để xin một đứa con, nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh. Cây độc không trái, gái độc không con có thể không đúng với nhiều người nhưng rất đúng với tôi. Người độc ác nên không thể có con, có sám hối, có sửa sai thì vẫn không thể nào có một kết quả nư mãi.

Cũng may, dù cho tôi không sinh được một mụn con thì ba mẹ chồng tôi cũng không hề trách móc. Thậm chí ông bà vẫn bên cạnh, an ủi và giúp đỡ tôi. Những ngày đi chọc trứng đau đớn đều là ba mẹ chồng, ba tôi và Quảng đưa đi. Không ai để tôi một mình, đó là điều an ủi tuyệt vời nhất mà tôi có được.

Trong khi Nguyệt đã có con lớn, cuộc sống cũng hạnh phúc viên mãn còn tôi vẫn trong hành trình đi tìm con. Thế mới thấy, luật nhân quả không chừa một ai. Người tốt như Nguyệt, như anh Phong dù có trải qua bao đau khổ cuối cùng vẫn có một cái kết tốt đẹp. Còn tôi, dù có buồn nhưng cũng biết công nhận một điều, cái kết này hoàn toàn xứng đáng thậm chí còn quá có hậu với tôi. Bởi ít nhất sau những gì gây ra, tôi cũng còn có một gia đình có ba ruột và ba mẹ chồng tuyệt vời, có một người chồng đồng cảnh ngộ, có một người anh trai chi đầu yêu thương mình.

Sau những hành trình mệt mỏi đi tìm con giờ đây tôi đã hoàn toàn buông bỏ. Thực ra, là tôi cũng đã nghĩ thông. Trước kia tôi rất buồn, rất thất vọng nhưng giờ cũng thấy người ngoại hơn phần nào. Thế rồi, trong một lần đi làm từ thiện tôi và Quảng gặp một trường hợp rất đáng thương, ba đứa nhỏ mồ côi cha mẹ không ai nuôi, ba mẹ chúng bị bão cuốn trôi, bên chính quyền định đưa chúng vào trại trẻ mồ côi. Có lẽ khao khát làm cha mẹ trong tôi và Quảng trỗi dậy nên quyết định nhận chúng về nuôi. Đứa lớn khi ấy hơn hai tuổi, hai đứa nhỏ sinh đôi thì mới được nẩy tháng.

Giờ đây chúng cũng bắt đầu lớn dần và cứng cáp. Lắm lúc tôi nghĩ, có lẽ ông trời không muốn cho tôi đứa con chưa chắc đã phải là điều không tốt đẹp. Bởi vì khi nuôi nấng ba đứa nhỏ này tôi rất rất thương và yêu chúng nó. Ít nhất tôi cũng cảm thấy đây được xem là may mắn, may mắn cho cả tôi, và cả chúng. Tôi cũng không còn muốn đi làm ivf nữa, số tiền đó, tôi sẽ dành để giúp đỡ những đứa trẻ bất hạnh, những còn cảnh đáng thương.

Thực ra, sau rất nhiều biến cố, sau rất nhiều chuyện tôi nghiệm ra rằng, trên đời này thứ gì không phải của mình thì vĩnh viễn không phải của mình. Có cướp giật, tranh giành cũng chỉ nhận lại kết đắng. Và hơn nữa, cũng đừng bao giờ lấy hoàn cảnh mà nguyên nhân cho những việc ác mình đã gây ra. Như tôi, càng đổ lỗi càng khiến bản thân thêm lún sâu vào bùn. Đến hiện tại, tuy cuộc sống cũng không thiếu thốn nhưng trong sâu thẳm nỗi xấu hổ, áy náy, day dứt, ăn hận vẫn chưa bao giờ nguôi đi. Có một câu nói đến hiện tại tôi vẫn luôn tự nhắc mình “Sống chỉ cần làm người tốt, trời cao sẽ an bài”, cũng muốn nhắc với mọi người, cuộc sống này mỗi người sinh ra đều có một số phận, đừng tham sân si, đừng ty nạnh, đừng dùng những mưu mô để đâm đạp lên người khác. Bởi có thoát khỏi được Luật Pháp cũng không thoát khỏi Luật nhân quả. Tôi giờ đây cũng đã hài lòng với cuộc sống hiện tại, đây cũng xem là cái kết tuyệt vời nhất cho tôi, phải cảm ơn Nguyệt rất nhiều. Cảm ơn vì đã cho tôi một con đường lối, cảm ơn những người đã chấp nhận tôi, đã cho tôi được hoàn lương, sám hối và cảm ơn gia đình... đã yêu thương tôi, ở cạnh tôi dù tôi chẳng hề đáng để được thế này. Thế mới biết, trên đời này tình cảm gia đình là thứ tình cảm tốt đẹp, bền chặt nhất.

- Quý, giờ ý học hiện đại, nếu được, anh vẫn muốn cố gắng cùng em có con. Chúng mình vừa tiết kiệm tiền để làm từ thiện, vừa có tiết kiệm tiền làm một đợt IVF nữa nhé.

Tiếng Quảng bên cạnh cất lên, tôi quay sang nhìn anh một lúc lâu sau mới khẽ gạt đầu.

***

Kết thúc ngoại truyện và còn 2 chương đặc biệt sẽ đăng vào tuần sau

Bạn đang đọc truyện *Cướp Chồng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.